TANRIÇANIN MİRASI

AIMÉE CARTER

EPHESUS

Sabır ve sağduyusu ile gerçek bir süper kahraman olan
Sarah Reck'e.

GİRİŞ

Walter sonsuz yaşamı boyunca sayısız yaza tanıklık etmiş, ancak bunun kadar uzun süren bir yaz mevsimi görmemişti.

Camdan yapılmış masasının ardında oturmuş, önündeki dünyanın dört bir tarafına yayılmış ikincil tanrıların neredeyse tamamı tarafından imzalanmış dilekçeyi incelemek üzere başını eğmişti. Her bir savaş olmaması için kenara çekilerek Kronos'un hüküm sürmesine izin vereceklerine yemin ediyordu. Hiçbiri zaten bir savaşın ortasında bulunduklarını fark etmişe benzemiyordu.

Neden fark etsinlerdi ki? Walter ve konseyin geri kalanı dünyayı Kronos'un yıkımından korumak için ellerinden gelen her şeyi yapmışlardı, ama daha fazla dayanamayacaklardı. Kronos nihayet Ege Denizi'ndeki hapishanesinden kurtulmayı başardığında, önünde duran dilekçenin gerçek kıymeti ortaya çıkacaktı: ilk ölecek olanların isimleriyle dolu değersiz bir parşömen parçası.

"Babacığım?"

Walter iç geçirdi ve kendisini rahatsız etmeye cüret eden kişiyi paylamak üzere sırtını dikleştirdi, ancak kafasını kaldırdığında aniden durakladı. Kapı eşiğinde duran kişi altın rengi saçlarıyla Walter'ın arkasındaki pencereden içeri

süzülen ebedi günbatımı gibi parıldayan kızıydı. Geri çeviremeyeceği tek kişi.

Dilekçeyi bir kenara bıraktı. "Ava, canım kızım. Seni sabah vaktinden önce görmeyi beklemiyordum. Yeni bir haber var mı?"

Işık Ava'nın tenini biraz olsun renklendirmiş olsa da gözleri donuk, yüzü ise asıktı. Onun kış gündönümünden beri gitgide kötüleşmesini izlemek Walter'ın hayatında yaptığı en zor şeylerden biriydi, ancak başka seçeneği yoktu. Herkesin iyiliği için gerekli olan buydu ve şimdilik herkesin iyiliği diğer her şeyi gölgede bırakmışa benziyordu; hatta kızının sağlığını bile.

Ava "Iris öldü," dediğinde Walter birden hareketsiz kaldı. İçini asırlardır hissetmediği kadar büyük bir hüzün kapladı ve sonsuz gün ışığı kararır gibi oldu.

Sesine hâkim olmaya çalışarak "Nasıl?" diye sordu. Kronos'a bir ateşkes imzalamak üzere aracı göndermenin ne kadar tehlikeli olduğunu biliyordu, tıpkı Iris'in de bildiği gibi. Bu, savaştı ve ölümler olacaktı. Ancak Iris bu riski almaya gönüllü olmuştu ve Walter Kronos'un bir elçi karşısında bu kadar ileri gidebileceğini düşünmemişti.

Ava "Nicholas silahı bir saat önce tamamladı," dedi. "Ve Calliope onu denemek istedi."

Walter dudaklarını birbirine bastırdı. Bunun mümkün olabileceğini düşünmemişti, ama oğlunun yetenekleri tahmin ettiğinden çok daha ilerideydi. "Ortada bir ceset var mı?"

Ava "Calliope cesedi okyanusa fırlattı," dedi. "Doğru düzgün bir tören yapabilmek için onu bulup geri getirdim."

Walter zorlukla yutkunarak başını salladı. "Pekâlâ. Teşekkür ederim, tatlım. Bunun senin için ne kadar büyük bir

risk olduğunu biliyorum. Ve bu yüzden gelecekte asla böyle bir şey yapmaman konusunda ısrar ediyorum."

Ava tereddüt etti, ancak yapılan onca plan ve oynanan onca kumardan sonra Walter'ın sözlerinin doğruluğunu inkâr edemeyeceğini biliyordu. Sonunda başını salladı. "Üzgünüm."

Walter kollarını iki yana açtı ve Ava babasının kucağına kıvrılmak için odanın karşı tarafına doğru yürüdü. Walter tanıdığı kızından geriye kalan kabuğu sarmalayarak burnunu Ava'nın saçlarının arasına gömdü. "Üzgün olan benim, canım, ama kazanmak için yapmak zorunda olduğumuzu yapacağız. Kate'ten bir haber var mı?"

"Calliope yarın olacağını söyledi."

İşte sonunda bir şeyler yolunda gitmeye başlamıştı. "O halde bekleyişimiz sona eriyor."

Ava Walter'ın omzuna dayadığı ağzından çıkan bir mırıltıyla "Fark etmez," dedi. "Çok uzun sürdü. Umudunu çoktan yitirmiştir."

Dokuz ay. Walter, dokuz aydır Dünya'daki en güçlü varlığa karşı kullanacakları aldatmaca ve strateji oyununun içine kısılıp kalmıştı. Kış gündönümünden güz ekinoksuna kadar, yükünü konseyin geri kalanından gizleyerek dünyanın ağırlığını omuzlamıştı. Henry'nin çekilişiyle birlikte Kronos'a karşı olan kazanma şanslarının zayıf bir ihtimalden sıfıra düştüğünün hepsi farkındaydı. Ava, Henry'yi yanlarına çekebilmek için tek şanslarıydı.

"Ya sen, tatlım?" Ava'nın gözlerinin önündeki saçları bir kenara itti. Geçirdikleri son bir senenin yorgunluğu bile güzelliğini gölgeleyememişti.

Ava hemen cevap vermediğinde, Walter'ın şüpheleri doğrulanmış oldu. Kızının kendi gözleri önünde eriyip gidişine şahit olmuştu, ancak Ava şimdiye dek çaresizliğini kimseye

göstermek istememişti. Bunun bedelinin ne olduğunun farkındaydı. Neden başarısız olma şansları olmadığını biliyordu.

"Ona söyleyeceğim."

Walter ilk başta yanlış duyduğunu düşündü, ama yavaşça doğrulan Ava'nın donuk mavi gözlerini gördüğünde duyduklarının doğru olduğunu anladı. Sesinde hem bir babanın nazik uyarısı, hem de bir kralın emriyle "Bunu yapmaman gerektiğini biliyorsun," dedi. "Her şeyi riske atamayacak kadar uzun süredir çalışıyoruz."

"Sadece Kate'i riske attığımızı sanıyordum." Yüzü sanki ağlamak üzereymiş gibi kızardı ve Walter'ın içinde bir şeyler koptu. Bir babanın, evladının acısını dindirme isteği. Ama verdiği tüm kararlarının tek sebebi, hâlihazırda ona yaşattığı acıların daha büyüğü ile karşılaşmasını engellemekken ne yapabilirdi ki? "Hamile olduğunu bilseydim bu anlaşmaya asla razı gelmezdim. Bunu biliyorsun."

"Evet, biliyorum." Onu sakinleştirmek için parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ancak Ava hıçkırıklara boğuldu. "Çok üzgünüm."

Kendini Walter'dan uzaklaştırmak üzere ayağa kalkarken sendeledi. "Calliope, doğum yaptığı anda Kate'i öldürecek, bunu biliyorsun. Ve yine de buna izin vereceksin."

Walter "Belki de öldürmez," diyerek karşı çıktı. "Kronos'un Kate'ten hoşlanmaya başladığını kendin söyledin. Belki bu onu korumaya yeterli olur."

Ava yarı yarıya çılgına dönmüş bir sesle "*Belki mi*?" dedi. "Her şeyi bir belki için riske atıyorsun, baba. Neler olacağından emin bile değilsin ve o zavallı bebek..."

"Bu savaşı kazanabilmek için elimizden gelen her şeyi yapmalıyız; her birimizin ne tür fedakârlıklar yapmamız

gerekirse gereksin." Kimlerin ölmesi gerekirse gereksin. "Şimdi çekilme zamanı değil."

"Gereksiz riskler alarak dikkatsiz hatalar yapma zamanı da değil." Ava hızla kapıya doğru yöneldi. "Henry'ye her şeyi anlatacağım."

"Ava."

Walter'ın sesi sarayın duvarlarında yankılanarak Olimpos'un tüm temellerini titretti. Sesindeki babalık şefkatine dair tüm belirtiler yok olmuştu. Bu ses, emir vermekte olan bir krala aitti.

Ava aniden olduğu yerde durdu. Binyıllar boyu gösterdiği itaatten sonra başka bir seçeneği yoktu ve Walter ona yaşattığı bunca acıdan sonra onunla bu şekilde konuştuğu için ani bir sızı hissetti. Ancak bu gerekliydi. Dünyanın kaderi buna bağlıydı.

"Söylemeyeceksin," dedi. "Kate doğum yapana kadar olmaz."

Ava titrek ama kararlı bir sesle "Bugün söylemekle yarın söylemek arasında ne fark var?" dedi. Başka birinin kendisine karşılık vermesi yalnızca Walter'ı sinirlendirmeye yarardı, fakat şimdi Ava'nın içinde hâlâ savaşacak güç kaldığını görmek onu sevindirmişti.

Walter "Kate'i geri alana kadar onu hiçbir şey durduramaz," dedi. "Ama aldığı zaman onu tüm gücüyle korumak için Ölüler Diyarı'na döner ve kendini savaşımıza katılmaktan alıkoymaya devam eder."

Ava'nın gözleri irileşti. "Bekle, bebeği bir yem olarak mı kullanıyorsun yani?"

Walter "Henry'yi savaşa ikna etmek için elimden geleni yapacağım," dedi. "Bir hayat, her şeyi kaybetmeye değmez."

Ava ona karşısındaki kişiyi tanımıyormuş gibi baktı. Walter korku denen duyguyu pek tanımasa da, bu içinde rahatsız edici bir biçimde aktı, sanki damarlarında ölümsüz kan değil de çamur varmış gibi. Ava "O bir bebek," dedi. "Onu öylece... O bir *çocuk*."

Walter "Henry savaşa katılmadığı takdirde milyonlarca çocuk ölecek," dedi. Ava'nın bunu anlaması gerekiyordu; bu bir boyun eğme veya gurur meselesi değildi. "Bunun senin için ne kadar zor olduğunun farkındayım, canım kızım..."

"Öyle mi?" Ava'nın sesindeki zehir Walter'ı duraklattı. Daha önce Ava'nın hiç kimseyle bu tonda konuştuğuna şahit olmamıştı, kaldı ki o babasıydı. Koruyucusu. Kralı. "Kate'in orada olması her şeyden önce benim suçum. O bebek benim yüzümden *ölebilir*."

Walter "Bunu engellemek için elimden gelen her şeyi yapacağım," dedi. "Bütün bunlar sona erdiği zaman..."

Ava "Bunun sona ereceğine gerçekten inanıyor musun?" diye tısladı. "Konseydekiler Henry'yi savaşa sokabilmek için çocuğunu kullandığımızı öğrendiklerinde kimi suçlayacaklar, baba? Beni mi, yoksa seni mi?"

"Konseyi bu karardaki rolümden haberdar edeceğim."

"Konseyin göreceği tek rol benim oynadığım olacak. O bebek ölmeden ve gerçekten sevdiğim herkesi kaybetmeden önce bu işi halledeceğim."

Walter kendini yukarı çekerek tüm haşmetiyle ayağa kalktı. Yaşlı bir adama benziyor olabilirdi, ama bir Titan'ın karşısında durabilecek en güçlü varlık oydu ve hiç kimsenin bunu unutmasına izin vermeyecekti. Kızının bile. "Bunu yasaklıyorum."

Ava güldü, fakat bu kahkaha yaşamın neşesinden beslenen birinin kahkahası değildi; aksine sesinde tam bir umutsuzluk ve kendinden iğrenme vardı. "Artık çok geç."

Walter tek kelime edemeden yürek parçalayan, işkence dolu bir çığlık toprağın derinliklerinden koparak Olimpos'un dört bir yanında yankılandı.

Ava "Biliyor," dedi ve hiçbir şey söylemeden dışarı süzülerek kapıyı ardından kapadı.

BİRİNCİ BÖLÜM
DOĞUM

Henry.

Karanlıkta olduğum yerde doğruldum. Gördüğüm hayal gitgide belirsizleşirken alnımın terden sırılsıklam olduğunu fark ettim, ama Henry'nin çığlığı kendini hafızama kazıyarak tüm bedenimi sarmıştı.

Bana sonsuzluk gibi gelen bir zaman önce Ölüler Diyarı'ndan ayrıldığımdan beri gördüğüm düzinelerce görüden biri daha. Ancak bu sefer Henry'nin ölülerin hükümdarı olarak hayatına devam ederken dönüşümü beklediğini izlemiyordum. Ava ona Rhea'yı Afrika'nın hangi bölgesinde aramakta olduğumuz hakkında yanlış haberler verirken orada çaresizce dikilmiyordum.

Sonunda Henry gerçekte neler olduğunu öğrenmişti ve şafak geceyi yararak sökmeden dakikalar önce, her şey için çok geç olmadığı umuduna sıkı sıkıya sarıldım.

"Kâbus mu gördün, tatlım?"

Ürperdim ve zindanımın dört bir yanını saran mumlar bir anda parladı. Kronos yatağımın yanında, Aralık ayının sonlarından beri kâbus olmasını dilediğim hatıralar ve

zonklayan bir baş ağrısıyla uyandığım her gece olduğu gibi aynı sandalyede oturuyordu.

Fakat bu bir kâbus değildi. Kronos buradaydı ve beni elinden gelen her şekilde incitmek yolunda kendisini hiçbir şeyin durduramayacağı Tanrıların Kraliçesi ile birlikte çalışıyordu.

Bu apansız uyanıştan şüphesiz rahatsız olan bebek içimde kıpırdandı. Bebeğin kız ya da erkek olduğu konusunda düşünmeye cesaret edemiyordum. Calliope istediklerini elde ederse bunu asla öğrenemeyebilirdim ve bunun kalbime saldığı acısı sınırlarımı çoktan aşmıştı. Bir elimi, en basit hareketimi bile zorlayacak kadar şişkin olan karnıma koydum ve düşüncelerimle onu yatıştırmaya çalıştım. Boğuk bir sesle "Bunu duymadın mı?" dedim.

Kronos karnıma uzanarak "Oğlumu mu? Elbette," dedi. Eline vurarak kendimden uzaklaştırdığımda kıs kıs güldü. "Görünen o ki, oyunlar başlamak üzere."

"Ne oyunu?" Daha soruyu sormadan cevabı biliyordum. Gördüğüm hayal, o görüntü, yani güz ekinoksu gelip çatmıştı ve Henry sonunda kaybolduğumu anlamıştı.

Sırtımdan karnıma doğru saplanan keskin bir acı nefesimi kesti. Kronos göz açıp kapayıncaya kadar yanımda bitivermişti; tıpkı burada olsaydı Henry'nin yapacağı gibi. Başımı diğer tarafa çevirdim.

"Calliope bugün yapılmasına karar verdi," diye mırıldandı, ses ondan geliyor olmasaydı rahatlatıcı bile sayılabilirdi.

"Neyin bugün yapılmasına karar verdi?" Ayağa kalkarak banyoya gitmeye çabaladım, ama bacaklarım beni yarı yolda bıraktı. Kronos'un soğuk elleri beni yakalamak üzere hazırda bekliyordu, ama yatağa geri döner dönmez kendimi hızla ondan geri çektim.

"Doğumunun."

Ciğerlerimdeki bütün hava bir anda boşaldı, ancak bu sefer bunun acıyla bir ilgisi yoktu. Blöf yapıyordu. Henry beni kurtarmadan önce doğumun gerçekleşmesi için beni korkutmaya çalışıyorlardı, ya da ya da öyle bir şey işte.

Ama arkama yaslanırken elim döşekteki ıslak bölgeye değdi ve nemli geceliğim bacaklarımın arkasına yapıştı. Gece vakti suyum gelmiş olmalıydı. Gerçekten de oluyordu.

Dokuz aylık bir bekleyiş. Dokuz aylık bir korku. Calliope ve taşıdığım bebeğin arasında duran tek şey olarak geçirdiğim dokuz aylık bir süre; hepsi bitmek üzereydi.

Anne olmaya hazır değildim. Milyon yıl düşünsem bile, bırak yirmiyi, otuz yaşından önce çocuk yapacağım aklıma gelmezdi. Ama Calliope bana bir seçim şansı tanımamıştı ve geçen her gün içimde beni neredeyse boğacak kadar koyulaşan, mide bulandırıcı bir dehşet duygusu kabarıyordu. Calliope bebeği benden alacaktı ve elimden hiçbir şey gelmiyordu. Birkaç saat içinde çocuğumu –Henry'nin çocuğunu– acı çektiğimi görmekten başka bir şey istemeyen birinin ellerine bırakacaktım.

Fakat artık biliyordu. Henry gelene kadar biraz daha dayanabildiğim takdirde hâlâ küçük bir şansım vardı.

Kronos yüzümdeki ifadeyi görmüş olmalıydı, çünkü kıkırdayarak yastığımı kabartmaya koyuldu. "Endişelenme, sevgilim. Ben izin vermedikçe Calliope seni öldüremez ve seni asla incitmeyeceğime emin olabilirsin."

Beni endişelendiren şey kendi hayatım değildi. Tükürürcesine "Beni incitmeyeceksin ama Calliope'nin bunu yapmasına izin vereceksin," dedim. "Doğduğu anda bebeği almasına göz yumacaksın ve bebeğimi bir daha asla göremeyeceğim."

Kronos boş gözlerle bana baktı. Bu, insan formunda olmasına rağmen bir insana benzeyen hiçbir tarafının olmadığını hatırladığım anlardan biriydi. Bebeği neden bu kadar fazla sevdiğimi anlayamıyordu. Ya da Calliope'ye biraz fazla karşı çıktığımda ve karşılık olarak ağzıma bir tokat yediğimde neden içgüdüsel olarak karnımı tuttuğumu. Onu daha göremeden bebekten ayrılmak zorunda olmanın beni ne kadar derinden yaraladığını anlamıyordu.

Kaldı ki, Kronos kendi çocuklarını yok etmeye çalışan canavarın ta kendisiydi, bu nedenle beni anlamasını ummanın çok fazla şey istemek olduğundan şüpheleniyordum.

Sanki söylediği şey çok basitmiş gibi "Çocuğu vermek istemiyorsan bunu söylemen yeterli," dedi. Belki de onun için basitti. "Calliope'ye engel olurum. Karşılık olarak senden tek istediğim benimle birlikte hüküm sürmen."

Bu Kronos'un bu konudaki ilk önerisi değildi, tıpkı benim bu olasılığı bir an için olsun değerlendirmemin ilk olmayışı gibi. Bebeğin doğumu gelip çattığı için buna hayır demek daha da zorlaşıyordu.

Kronos, yoluna çıkmaya cüret eden herkesi yerle bir ederek bütün dünyaya hükmederken, kraliçesi olarak ona eşlik etmemi istediğini başından beri gizlememişti. Bunun nedeni hakkında hiçbir fikrim yoktu –belki de ona Ölüler Diyarı'nda gösterdiğim ufak şefkat kırıntısı ya da ilk savaşta ona karşı savaşmamış olmamdı– ancak elbette bunun hiçbir önemi yoktu. Bebeğimle birlikte yıkımdan uzakta olacaktım. Ancak Henry, Kronos'un yok edeceği ilk kişi olacak ve ardından bütün dünya aynı kaderi paylaşacaktı.

Bebeğimi ne kadar sevsem ve onu güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapacak olsam da, Kronos insanlığı yeryüzünden silerken onun yanında yer almayı kaldıramazdım. Sevdiğim herkesi teker teker öldürürken hiçbir

şey yapmadan öylece bekleyemezdim ve önerisini kabul ettiğim takdirde beni tüm var oluşun sonuna kadar hayatta tutacaktı. Persephone gibi ölümü seçme şansım olmayacaktı ve bebeğim ne kadar mutlu ve güvende olursa olsun bu suçluluk duygusuyla yaşayamazdım.

Ancak zaman durmadan akıyordu. Artık konsey kaybolduğumu bildiğine göre oyun biraz değişmişti ve Kronos'u kimseyi incitmemesi için biraz daha oyalayabilirsem belki de konseye Rhea'yı bulabilecekleri kadar zaman tanıyabilirdim. Bu yüzden yalan söyledim.

"Kimseyi öldürmeyeceğine söz verirsen söylediklerini düşüneceğim."

İnci gibi dişlerini göstererek sırıttı. Kronos fotoşoplanmış bir film yıldızının gülümsemesine sahipti ve bu onu daha da cesaret kırıcı göstermekten başka bir işe yaramıyordu. "Öyle mi? Pekâlâ. Kabul ettiğin takdirde insanlığa dokunmayacağım. Kavgam onlarla değil ve hükmetmek istiyorsan, hükmedeceğin birilerine de ihtiyacın olur."

"*Kimseyi* dedim," diye karşı çıktım. "Yalnızca insanlığı değil. Konseyi de öldüremezsin."

Kronos beni süzmeye başladı ve onun için bu kadar değerli olduğum umuduna sıkı sıkıya sarılarak nefesimi tuttum. Konseye biraz daha zaman kazandırmam gerekiyordu. "Çocuklarımın neden kontrol altına alınmaları gerektiğini anlıyor olmalısın, ama aramızda gelişecek olan ilişkiye bağlı olarak... bunu düşünebilirim." Parmaklarını saçlarımın arasından geçirirken bedenime yayılan ürpertiyi bastırmaya çalıştım. "Sen ve ben, sonsuza kadar birlikte. Yaratacağımız onca güzellikleri hayal et, sevgilim. Ve tabii, bebeğin sevgini tatmış olacak ve asla birbirinize hoşça kal demeniz gerekmeyecek."

Gözlerimi kapatarak sonunda bebeğimi kucaklayacağım anı hayal ettim. Saçları koyu renkli olacaktı, bundan emindim, ayrıca Henry'nin ve benimkiler gibi renkli gözleri olacaktı. Pembe yanaklar, on tane el parmağı, on tane ayak parmağı; onu görür görmez sevecektim. Şimdiden seviyordum zaten.

Kronos, siren sesine benzeyen bir mırıltıyla "Bir anne olacaksın," dedi. "Sonsuza kadar çocuğunu sevebilecek, besleyebilecek ve onu kendi istediğin biçimde yetiştirebileceksin. Ve ben de baba olacağım."

Üzerimde oluşturduğu büyü etkisi bir anda paramparça oldu ve hızla gözlerimi açtım. Başka bir acı dalgası bedenime yayılırken "Bu bebeğin babası sen *değilsin*," dedim. Bu çok ani olmuştu. Kasılmalar yavaşça ve birkaç saat içinde şiddetlenmeliydi, annem beni doğururken bir günden uzun bir süre boyunca sancı çekmişti.

Kronos, dudakları benimkilerden birkaç santimetre ötede duraklayana kadar eğildi. Nefesi serin bir sonbahar meltemi gibi kokuyor olmasına rağmen burnumu kıvırdım. "Hayır, değilim. Ben çok daha fazlasıyım."

Kapı aniden ardına kadar açıldı ve Calliope öfkeli adımlarla içeri girdi. Calliope geçtiğimiz dokuz ay boyunca istikrarlı bir değişime uğramıştı; yüz hatları keskinleşmiş ve boyu benimkinden birkaç santimetre kadar uzamıştı. Kronos uzun ve siyah saçları, derinliklerindeki şimşek ve sis bulutu ile parıldayan gri gözleriyle Henry'ye benzerken Calliope de anneme benzemişti. Benim daha yaşlı ve daha sarışın bir halim gibiydi. Ve bunun için ondan biraz daha nefret etmiştim.

"Neler oluyor?" dedi ve karşılık olarak solgun bir biçimde sırıtmayı başardım. Görünüşe göre hoşuna gitmeyen bir şeyler duymuştu.

Kronos doğrulurken "Endişelenmeni gerektirecek bir şey değil," dedi ve gözlerini benimkilerden ayırmadı.

"Kronos bana ilginç bir teklifte bulunuyordu," dedim, sesim kendimi hissettiğimden çok daha cesur çıkmıştı. "Sanırım beni, senin istediğin şekilde balıklara yem etmeyecek."

Dudakları çarpılarak bir homurtu çıkardı ancak tek kelime söylemesine fırsat kalmadan Ava elinde örtüler ve mum ışığında seçemediğim daha bir sürü şey olan bir sepetle içeri girdi. "Üzgünüm," dedi, yüzü kızarmıştı.

Calliope "Vakit gelmek üzere," diye çıkıştı ve gözlerini tekrar bana dikti. "Yerinde olsaydım dikkatli davranırdım, Kate. Yeni bir oyuncağım var ve onu senin üzerinde kullanmaya can atıyorum."

Sıkılmış dişlerimin arasından " Ne oyuncağı?" dedim.

Calliope yatağımın kenarına doğru seğirtti. "Sana söylemedim mi? Nicholas gayet cömert bir hareketle bir tanrıyı öldürmemi sağlayacak yeni bir silah dökmek için zamanını ve ustalığını bağışladı. Zamanlaması daha yerinde olamazdı doğrusu."

Kanım dondu. Nicholas, Ava'nın kocası, savaş sırasında, kış gündönümünde esir düşmüştü. Şimdiye kadar hiç kimse bana ondan tek kelime bile bahsetmemişti.

"Bu imkânsız," deyiverdim. Kronos'tan başka hiç kimse bir ölümsüzü öldüremezdi.

Calliope sapkın bir gülümsemeyle "Öyle mi?" dedi. "Küçük, tatlı bebeğin üzerine iddiaya girmeye ne dersin?"

Kalbim duracak gibi oldu. Bebeğimi öldürecek miydi? Ağzımda ağırlaşan dilimle "Ava?" dedim.

Dudaklarını ısırmakla meşgul olan Ava sepetini yere, yatağın ayakucuna bıraktı."Üzgünüm."

Odam etrafımda dönmeye başladı. Bu da bir oyundu. Calliope en sevdiğim insanları bana karşı kullanarak beni korkutmaya çalışıyordu ve bu sefer oyunun içine sözde en iyi dostumu da karıştırmıştı.

Yine de, ya bu bir oyun değilse ne olacaktı? Calliope en sevdiğim şeyi elimden alacağına yemin etmişti ve o zamanlar Henry ve ailemin geri kalanından bahsediyor olduğunu düşünmüştüm. Ama bebeğimi kastediyordu. Benden istediği her şeyi almak üzereydi, yalan söylemesini gerektirecek hiçbir şey yoktu. Ve Ava'nın bana bakmayı bile beceremmemesi...

Gırtlağım öyle daraldı ki zorlukla nefes alabiliyordum. "Çık dışarı."

Ava gözlerini kırpıştırdı. "Ama birinin seninle birlikte olması gerekiyor..."

Tükürürcesine "Calliope'yi tercih ederim, seni hain sürtük," dedim. "Çık *dışarı*."

Gözleri sulandı ve tam istediğim şekilde, hızla dışarı çıkarak beni Kronos ve Calliope ile yalnız bıraktı. Ava bunu hak etmişti. Bunun ne anlama geldiğini, Calliope'nin bebeğimi katletmek üzere her yolu deneyeceğini biliyordu. Calliope gerçekten de Nicholas'ı bir silah dökmeye zorladıysa, eğer Ava ona yeterli zamanı verebilmek için geçtiğimiz dokuz ay boyunca konseyi oyaladıysa...

Nicholas'ın ne tür bir tehlike içinde olduğu umurumda değildi. O Calliope'nin oğluydu ve ne kadar korkunç birisi olursa olsun Calliope'nin kendi çocuğunu öldürdüğünü hayal edemiyordum. Ama benim bebeğimi hiç düşünmeden öldürecekti ve Ava bunu başından beri biliyordu.

Konumlarımız tersine dönseydi, Calliope'nin esir aldığı kişi Henry olsaydı bile ben asla Ava'ya bunu yapmazdım.

Ona asla ihanet etmez ve Calliope'nin onun bebeğini öldürmesine izin vermezdim.

Calliope tekdüze bir sesle "Bu hiç de nazik bir davranış değildi," dediğinde midem buruldu. Bebeğimi öldüremeyecekti. Ona izin vermeyecektim.

Kendimi yukarı iterek "Çişimi yapmam gerekiyor," dedim.

Calliope belli belirsiz bir el işareti yaptı ve sepetin içindekileri çıkararak oyalanmaya koyuldu. Kronos elini bana doğru uzattı ama onu geri çevirdim.

"Sanırım banyoya kendi başıma gidebilirim," dedim.

Ağustos ayından beri odayı bir yandan bir yana geçmek pek kolay olmuyordu ve şu anda bedenim attığım her adımla birlikte kasılıyordu, ama sonunda başardım. Hapishanem pek gösterişli sayılmazdı ancak yine de ince bir döşekle kirli bir tuvaletten oluşan beton bir hücreye benzemiyordu. Kendi banyosu olan basit bir yatak odasıydı ve yüksek bir katta olduğu için pencerelerden kaçmayı imkânsızlaştırıyordu. Ölümsüz olabilirdim ama bebeğimin de öyle olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ve Calliope'nin elinde gerçekten de bir ölümsüzü öldürebilecek bir silah varsa bunun pek bir önemi de yoktu.

Henüz şansımı deneyebilecek kadar hareket edebildiğim zamanlarda birkaç kez kaçmayı denemiştim, ama her seferinde Kronos, Calliope ya da Ava tarafından durdurulmuştum. Bir keresinde sahile kadar gitmeyi başarmıştım ancak herkes yüzemediğimi biliyordu. Konsey, adayı Kronos'un hapishanesi olarak tasarlamıştı ancak şimdi aynı zamanda benim de hapishanem olmuştu.

Kapıyı ardımdan kapatarak yavaşça küvetin kenarına oturdum ve başımı ellerimin arasına aldım. Hayal kırıklığı içimde yükselerek beni, bir hıçkırıkla dışarı akmakla tehdit

ediyordu, ama yutkunarak bunu engelledim. Kendi başıma geçireceğim bir zamana ihtiyacım vardı ve ağlamakla yalnızca Calliope'yi ardımdan getirmiş olurdum.

"Henry." Gözlerimi sıkıca kapatarak onu canlandırmaya çalıştım. "Lütfen. Bize yardım et."

Sonunda görünün içine daldım. Bu cehennem gibi yerde geçirdiğim yaklaşık bir sene içinde gücümü kontrol etmeyi başarmıştım, ancak hâlâ Henry'yi görebileceğim kadar uzağa gitmeye çabalıyordum. Üç tane altın rengi duvar etrafımı sardı ve dördüncüsü Henry'nin sarayındakiler gibi büyük pencerelerle kaplıydı. Ama camın ardında siyah kayalıklar yerine sonsuzluğa uzanan mavi bir gökyüzü ve içerideki her şeyi aydınlatan parlak gün ışığını gördüm.

"Bunu sen yaptın." Henry'nin sesi dikkatimi çekti ve ona doğru döndüm. Walter'ın yakalarına yapışmıştı ve gözleri daha önce hiç görmediğim kadar büyük bir öfke ve güçle alev alev yanıyordu.

Sarsak bir sesle "Yapılması gerekiyordu," dedi Walter. O bile korkmuşa benziyordu. "Sana ihtiyacımız var, kardeşim ve bunu görmen için gereken şey buysa..."

Henry Walter'ı duvara öylesine bir güçle savurdu ki duvar parçalandı ve Walter'ın arkasında çatlaklardan oluşan bir ağ belirdi. Henry "Yapacağım son şey olsa bile bunu sana ödeteceğim," diye gürledi.

"Yeter." Annemin sesi odada çınladığında iki kardeş ona doğru döndü. Solgun görünüyordu ve kendini kontrol etmeye çalışırken yaptığı gibi ellerini önünde birleştirmişti. "Kate'i kurtaracağız. Hâlâ zaman var ve boşa harcadığımız her saniye..."

Walter "Bir kişinin hayatı için tüm çabalarımızı riske atamayız," dedi.

Henry "O halde kendi başıma gideceğim," diye hırladı.

Walter başını iki yana salladı. "Tek başına gitmen çok tehlikeli."

Annem "Yalnız olmayacak," dedi. "Ve eğer konsey üzerindeki söz hakkına biraz olsun değer veriyorsan..."

Sırtım ve karnımdaki kaslar kasıldı ve duyduğum acı beni içinde bulunduğum görüden çekip çıkardı. Banyoya döndüğümde ağzımdan hafif bir hıçkırık koyuverdim. Annem yanılıyordu, zaman kalmamıştı. Ne kadar beklemeye çalışsam de bebek gelmek üzereydi. Calliope bebeği öldürecekti ve onu durduracak kimse yoktu. Birileri yardımıma gelse de gelmese de bunu durdurmanın bir yolu kalmamıştı. Henry ve annem adaya saldırsalar bile Kronos'un korumasını delebilecekleri kesin değildi ve sonunda başardıklarında her şey için çok geç olacaktı.

Bebek beni içeriden dürtüklediğinde kendimi toplamaya gayret ettim. Bunu yapmalıydım. Şimdi vazgeçemezdim. Bebeğimin hayatı buna bağlıydı.

Beni tekmelediği yere nazikçe bastırarak "Özür dilerim," diye fısıldadım. "Seni seviyorum, anlıyor musun? Sen güvende olana kadar savaşmaktan vazgeçmeyeceğim, söz veriyorum."

Biri kapıya tıklattığında yerimden sıçradım. Calliope "Küvette doğurabileceğini düşünüyorsan yanılıyorsun," dedi. "Ben söyleyene kadar doğurmayacaksın."

"Bir dakika," diye seslendim ve musluğu açarak beni dinliyor olma olasılığına karşı fısıltılarımın sesini boğmaya çalıştım. Pek işe yaramayacaktı, ancak gizliliğimi koruyor olduğuma dair yarattığım yanılsama şimdilik beni rahatlatmaya yeterliydi.

Tekrar yavaşça küvetin kenarına oturdum ve karnımı okşadım. "Baban gerçekten inanılmaz biri ve çok yakında onunla tanışacaksın, tamam mı? Calliope'nin sana bir şey yapmasına izin vermeyecek, çünkü benden çok daha güçlü biri. Bütün ailen öyle. Bugün biraz korkutucu geçebilir ve biraz can yakabilir –şey, benim canım yanacak tabii, seni incitmelerine asla izin vermeyeceğim– ama sonunda her şey düzelecek, söz veriyorum."

Bu boş bir söz değildi. Ölmem gerekse bile Calliope bebeğime dokunamayacaktı. Bedeli ne olursa olsun, bunu sağlayacaktım.

* * *

Sancılarım o kadar büyük bir hızla artmıştı ki banyodan zorlukla çıkabildim. Calliope bana yardım etmek için hiçbir şey yapmamıştı, ne bir ilaç, ne de cesaret verici birkaç söz ve Kronos yanı başımda beklemesine rağmen kasılmalarım gittikçe artarken tek kelime bile etmedi. Bu ikisi diğerlerinin gelmekte olduklarını biliyor olmalıydı. Bebeğin doğumunu bu şekilde hızlandırmaları için başka bir sebep yoktu ve durum vahim değilse Calliope'nin bana olabilecek en korkunç acıyı yaşatma şansını yitirmeyi kabulleneceğini hayal bile edemiyordum.

Çığlık atmayı reddettim. Bebek vücudumu yararak dışarı çıkarken, doğumun son anlarında bile çenemi sıktım ve acıyı bastırmaya çalıştım. Ölümsüz olduğum için canımı acıtabilecek tek şey Kronos'tu ve doğum yapmanın başka bir istisna olduğu da aşikârdı. Bu acıyı bedenim kendi kendine yaşatıyordu ve ölümsüzlük burada hiçbir işe yaramayacaktı.

Bebek dışarı çıktığı anda kalbim göğsümden koparılarak alınmış gibi hissettim ve şimdi Calliope'nin kollarında duruyordu. Calliope doğruldu ve kollarında tuttuğu kanlı,

buruşuk bebeği gördüğümde gırtlağım düğümlendi. "Bir erkek," diyerek gülümsedi. "Mükemmel."

Bir anda, ona fısıldadığım kelimelere, saatler boyu hissettiğim tekmelerine ve onu aylar boyunca taşımama rağmen bu ana dek onun tam olarak gerçek olduğunu hissetmemiştim. Ama şimdi...

O benim oğlumdu.

O benim *oğlumdu* ve Calliope onu öldürecekti.

Kordonu kesmek ya da darmadağınık doğumun geri kalanını bitirmek için herhangi bir alete ihtiyaç duymadı; göz açıp kapayıncaya kadar her şey tertemiz olmuştu ve bebek beyaz bir örtüye sarılmıştı bile. Bunu daha önce binlerce kez yapmışçasına bir ustalıkla bebeği kollarına sallayarak ayağa kalktı ve beni yatakta yalnız başına bıraktı.

Boğuk bir sesle "Bekle," dedim. Bitkindim ve terden sırılsıklam olmuştum, ama çektiğim onca acıya rağmen doğrulmaya çalıştım. "Yapamazsın; lütfen, istediğin her şeyi yaparım ama oğluma zarar verme."

Bebeğin minik ve çaresiz haykırışları odayı doldurduğunda kalbim parçalandı. Bedenimdeki her bir kemik ayağa kalkarak onu kendisini bekleyen acıdan kurtarmamı emrediyordu, ancak hareket edemiyordum. Daha fazla çabaladıkça, bedenime yayılan acıyla olduğum yerde donup kalıyordum.

Calliope bana baktı, gözleri parlak ve garez doluydu. Bu anın tadını çıkarıyordu. Ben acı çektikçe mest oluyordu. "Bunun kararını sen veremezsin, sevgili Kate."

Görüş alanımın köşesindeki Kronos'un kıpırdandığını gördüm. Alçak ve gök gürültüsüne benzeyen bir sesle "Çocuğa zarar vermeyeceksin," dedi. "Bu bir rica değildir."

Calliope'nin gözleri kısıldı. Ona meydan okuyacaktı. Baskınlığını, iktidarda olan kişinin kendisi olduğunu kanıtlamak için oğlumu kullanacaktı. Ama öyle değildi ve bunu kendisi

de biliyordu. Ve Titanların Kralı'nı tanıdığımdan beri ilk kez ona minnettarlık duyuyordum.

Bunu yalnızca kendi istediği için yapıyormuş gibi sinirli bir sesle "Öyle olsun," dedi. Ancak ikimiz de gerçeği biliyorduk. "Onu öldürmeyeceğim."

Rahatlama duygusu vücudumu bir uyuşturucu gibi sararken tutmakta olduğum nefesimi verdim. Bebeğim Kronos sayesinde yaşayacaktı. "Lütfen, onu, oğlumu tutabilir miyim?"

"Oğlun mu?" Bebeği saran kolları biraz daha sıkıldı ve dudaklarına alaycı bir gülümseme yayıldı. "Yanılıyor olmalısın. Bu odada benimkinden başka çocuk yok."

Başka tek bir kelime etmeden, etrafında bir zafer bulutuyla kapıdan geçerek beni bomboş ve tümüyle yalnız başıma bıraktı.

Bebeğin canına kıymayacaktı, bu da hâlâ vaktimiz olduğu anlamına geliyordu. Ama Kronos'a itaat etmekten yorulup, sırf acı çektiğimi görmek için bebeğimi öldürmesi ne kadar sürerdi?

Ona ulaşmalıydım. Onu kurtarmalıydım. Calliope bebeğin kılına bile zarar vermeyecek olsa da, oğlumun onun gibi karanlık bir şeye dönüşerek tanınmaz hale gelen bir canavarın elinde büyüdüğünün düşüncesi korkunçtu... Ölüler Diyarı'nda geçirdiğim zaman bana bir şey öğrettiyse, böyle bir yaşamın ölümün getirdiği huzurdan sonsuz kat daha kötü olduğuydu.

Çaresizlik bedenimi pençeleyerek her bir yanımı parçalarken yavaşça Kronos'a döndüm.

Kraliçesi. Oğlumunkine karşılık benim hayatım, seçeneklerim, özgürlüğüm.

Hıçkırarak "Lütfen," dedim. "Her şeyi yaparım."

Soğuk parmaklarını göz yaşlarımla ıslanmış yanağımda gezdirdi ve bu sefer geri çekilmedim. "Her şeyi mi?"

Kelimeler dilimin üzerindeki bıçaklar gibiydi, ancak yine de konuştum. "Her şeyi," diye fısıldadım. "Onu kurtarırsan... seninim."

Kronos bana doğru eğildi ve dudakları benimkilere birkaç santimetre kadar yaklaştığında durakladı. "Nasıl istersen, kraliçem."

Kronos beni iyileştirirken bedenim alevler içinde kaldı ve sıcaklık doğum acılarının yerini aldı. Buna değerdi. Henry beni anlayacaktı ve bir şekilde, ne yapıp edip onu bebeğiyle bir araya getirecektim.

İçimde baş döndüren bir umutla doğrularak dümdüz karnıma dokundum. Kronos nasıl olduysa vücudumu hamile kalmadan önceki haline döndürmüştü ve karnım ile göğüslerimdeki şişkinliğin eksikliği kafa karıştırıcıydı. Neden bebeği besleme yetimi bırakmamıştı ki? Bunun önemsiz olduğunu bildiği için mi? Ancak bir şey söyleme fırsatı bulamadan dünya yerinden sallanmaya başladı.

Bir yandan döşeğin kenarına tutunurken "Ne..." diyerek söze başladım ama köşedeki bir şey dikkatimi çekti. Penceremden görünen gökyüzü doğal olmayan, altın rengi bir ışığa bürünmüştü ve etrafımızı çevreleyen adanın tamamı şiddetle sarsılıyordu.

Kronos "Döneceğim, sevgilim ve sonsuza dek birlikte olacağız," dedi. Soğuk dudaklarını yanağıma bastırdı ve bir anda ortadan kayboldu, ancak benim umurumda bile olmadı.

Uzaklardan şimşeklerle aydınlanan kara bir bulutun yaklaştığını görebiliyordum. Kronos adadan çıkamıyor olmasına karşın, bulut konseyin yarattığı bariyerden rahatça geçti ve bulutun üzerinde bir adamın siluetini fark ettim. Umut içimde kabardıkça kabardı; karanlık şeklin kim olduğunu anlamam için yüzünü görmem gerekmiyordu.

Henry.

İKİNCİ BÖLÜM

KAN VE TAŞ

Dokuz ay boyunca bu anı hayal etmiştim. Görülerimde Henry'nin eve dönmemi beklerken olup bitenlerden habersiz bir halde günlük hayatına devam etmesini izlemiş ve varlığımın her damlasıyla bir şeylerin ters gittiğini fark ederek, hapishanemin kapılarından hızla içeri girmesini dilemiştim. Bunu o kadar çok istiyordum ki adadan ayrılarak Kronos ile Calliope'yi en büyük korkularımla birlikte ardımda bırakma isteğim bana somut bir acı veriyordu.

Şimdi ise bunu yapma şansım vardı, ama gidemezdim. Beni orada nelerin beklediği hiç önemli değildi –Henry, annem, bir aile, kazanılmayı bekleyen bir savaş— ve oğlumu bırakamazdım.

Henry uçarcasına saraya doğru gelirken konseyin diğer üyelerini görme umuduyla ardındaki gökyüzüne baktım. Doğal olmayan altın renginden başka hiçbir şey göremiyordum. Göğsüm sıkıştı. Yalnız olamazdı. Bu kadar dikkatsiz biri değildi. Kronos'u dış dünya bir yana, Ölüler Diyarı'nda tutmaya yetecek kadar bile gücü yoktu.

Annem neredeydi? Diğerlerinin bana yardım etme gibi bir niyetleri olmasa bile annemin Henry'yi korumak için

onunla birlikte gelmiş olması gerekirdi. Henry anneme bunu yapmaması, onun için fazla tehlikeli olduğu konusunda ısrar mı etmişti?

Yüzündeki hiddeti görebileceğim kadar yaklaştığında beynimden vurulmuşa döndüm. Yalnızdı.

Yalnızdık.

Dış duvarı bir moloz yığınına çevireceğini düşündüm, ama Henry bunun yerine nerede olduğumu bilmiyormuş gibi odamın üzerinden uçarak kalenin başka bir bölümüne gitti. Belki de bilmiyordu. Belki Calliope onu başka bir yere çekmeye çalışıyordu ve...

Silah.

Ah, tanrım.

"Henry!" diye haykırdım. "*Henry!*"

Koridordan gelen bir ses "Kate," dedi. "Kate, benim."

Hızla kapıya yönelerek anahtar deliğinden bakmak için eğildim. "Henry? Sen mi..."

Uzun kirpiklerle çevrili mavi bir göz bana bakıyordu ve birden kalbim sıkıştı. Ava.

Omzunun üzerinden bakarak "Kapıdan uzaklaş," diye fısıldadı. Bu kadar korktuğu şey neydi? Henry'nin koridordan fırtına gibi gelerek onu parçalara ayıracağından mı korkuyordu? Keşke o kadar şanslı olsaydım.

"Sana neden güveneyim?" dedim. "Calliope'nin oğlumu öldüreceğini biliyordun ve bunu sağlamak için elinden gelen her şeyi yaptın."

Hızla gözlerini kırpıştırdı ve gözleri kızararak sulandı. Bir zamanlar Ava'nın ağladığında güzel görünmeyi başaran nadir kişilerden biri olduğunu düşünürdüm ama şimdi görebildiğim tek şey altında yatan çirkinlikti.

Aylar boyu Yunan tanrılarının acayipliklerini ve mitolojilerinin temelinde yatan tarihi öğrenmekle geçirmiştim. Anlatılanların her biri doğru değildi: Çoğu tarih boyu ölümlüler tarafından aktarılırken değiştirilerek bozulmuştu. Ve bu yüzden tanrıların aslında iyi olduklarına inanmak istiyordum. Gerçekten de insanlığa göz kulak olduklarına ve yaşamlarının sayısız fesatlık, ihanet ve bencillikle dolu olmadığına.

Calliope ve Kronos'un yaptığı onca şeye rağmen Ava beni haklı çıkarabilirdi. Konseye söyleyeceği tek bir söz, bütün bu olanları daha aylar önce sonlandırabilirdi. Ama bunun yerine bütün umutlarımı küle çevirmeyi tercih etmişti.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Sen benim en iyi dostumsun, Kate. Lütfen, bunların hiçbirinin olmasını istememiştim. Bilmiyordum."

"Yeteri kadarını biliyordun."

Tekrar omzunun üzerinden baktı. "Bütün bunlar sona erdiğinde beni istediğin kadar parçalayabilirsin. Ama şimdi seni buradan çıkarmam gerekiyor."

Dudağımı büktüm. Ava şimdi, yani Calliope tam olarak istediği şeyi elde ettikten sonra, beni kurtarmak mı istiyordu? "Seninle hiçbir yere gitmiyorum."

"Seni oğluna götürebilirim."

Kalbim gümbürdedi. Bir an içinde mide bulantım çaresizliğe dönüşmüş ve kapıyı tırnaklarımla pençeleyerek açmamak için içimde kalan bütün gücü kullanmam gerekmişti. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

Ava başıyla onayladı. "Ve bunu yapmama izin verirsen ikinizi de bu yerden çıkarabilirim."

Duymam gereken tek şey buydu. Geçen dokuz ayı unuttum. Ava'nın ihanetini de. Ve bunun sadece Henry'nin beni bulmasını engellemek için kurulmuş bir tuzak olma olasılığını

da. Eğer doğru söylüyor olması gibi bir ihtimal varsa, eğer oğlumu kurtarmak için ufacık bir şansım varsa geri kalan hiçbir şey umurumda değildi.

Geriye doğru bir adım attığımda odaya serin bir esinti doldu. Kilit tıkırdadı ve kapı savrularak açıldığında Ava karşımda duruyordu. Dışarısı aydınlık olduğu için artık onu tam anlamıyla görebiliyordum. Sarı bukleleri gevşek bir biçimde toplanmıştı ve gölgeler gözlerinin altındaki koyu halkaları daha da berbat bir hale getiriyordu. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim, Eden'daki nehrin kıyısında Henry ile karşılaştığım gece bile... Ava o gece nehrin öfkeli sularına balıklama dalmış ve bir kayaya çarparak kafatasını parçalamıştı.

Eğer bir buçuk sene sonra beni sevdiğim herkesten uzaklaştıracağını bilseydim, onu yine de kurtarır mıydım? Beni bir kişinin başına gelebilecek en kötü biçimde incitebilmek için hile ile hamile kalmamı sağlayan Calliope'nin safında yer alacağını bilseydim?

Ava'nın bunca zaman Calliope'nin oğlumu öldürme planlarından haberdar olacağını bilseydim onu yine de kurtarır mıydım?

Bilmiyordum. Umursamıyordum. Ava bebeğimi kurtarmama ve buradan kaçmamıza yardım edecekse geçen ayların hiçbir önemi kalmayacaktı. Bunu asla unutmayacaktım, ama zaman içinde affedebilirdim.

Çabucak kapıya doğru ilerledim. Ava bana kolunu uzattı ancak kendimi ondan geri çektim. Ona dokunma düşüncesi midemi altüst etmişti. "Zahmet etme. Kronos beni iyileştirdi. Ne tarafa gidiyoruz?"

Ava boynunu bükerek kolunu indirdi ve bunu zihnimde geri plana atmadan önce içimi suçluluk duygusuyla dolu bir sızı kapladı. Ona göstereceğim anlayışı hak etmiyordu. Arduaz kaplamalı koridor boyunca parmak uçlarımıza basarak

işkence edici bir tempoda, yavaşça ilerledik. Haklı mıydım? Henry'nin beni bulamaması için beni uzaklaştırmaya mı çalışıyordu?

Bir önemi yoktu. Denemek zorundaydım.

Çat.

Etrafımızdaki duvarlar sarsıldı ve tavan büyük bir çatırtıyla üzerimize çökerken Ava kendini üzerime atarak vücuduyla bana siper oldu. Başımın arkası büyük bir şiddetle duvara çarptı, ama acı çekeceğimi düşünmeme rağmen hiçbir şey hissetmedim. Artık ölümsüzdüm. Bütün dünya üzerimize çökse bile ölmeyecektik.

Nefes nefese kalan Ava "İyi misin?" dedi. Hava yoğun bir toz bulutuna dönüşmüştü ve derin bir nefes almaya çalıştığımda genzime kaçan toz tanecikleri yüzünden nefesim kesildi.

Öksürerek "Devam etmeliyiz," dedim. Henry hiçbir soru sormazdı, ellerini üzerime yerleştirdiği anda doğrudan Ölüler Diyarı'na geri götürürdü. Henry beni bulmadan önce, bebeği bulmalıydık.

Moloz yığınına tırmanarak toz bulutu içinden el yordamıyla yolumu bulmaya çalışırken keskin kenarlar aşınmaz derimi sıyırıyordu. Ayağım göremediğim bir kayaya takıldı ve kollarımı kendimi durdurabilmek için öne uzatarak tökezledim. Ama hiç beklemediğim bir şekilde bir çift kuvvetli el beni yakaladı ve kafamı kaldırıp yukarı baktım.

Siyah saçlar, yakışıklı bir yüz, geniş omuzlar. Henry.

Gözlerimi yakan tozdan kurtulmak için hızla gözlerimi kırpıştırdım ve yüzü belirginleşti.

Hayır, Henry değil.

Kronos.

Beni ayağa kaldırarak "Gel, sevgilim," diye mırıldandı. Tenime değen avuçları kızgın korlar gibiydi ve gırtlağımda bir şeylerin düğümlendiğini hissettim. Henry neredeydi? Neden Kronos onu durdurmaya çalışmıyordu?

Çünkü buna ihtiyacı yoktu. Titanların Kralı'na karşı tek bir tanrı... Böyle bir şey söz konusu bile olamazdı. Ve Calliope'nin silahı sayesinde, iki kardeş arasındaki dövüş bile adil olmayacaktı. Henry karşısına ne çıkacağını bilmiyordu, ve sonra...

Yumruklarımı sıktım. Henry beni bulmadan önce bebeği ve her şey için çok geç olmadan önce Henry'yi bulmalıydım. Geri kalan seçeneklerin hiçbiri kabul edilemezdi.

Kolumu hızla Kronos'tan çekip sesimin titremesine engel olmaya çalışarak "Oğlumu görmek istiyorum," dedim. Sol tarafımdaki duvarda altın göğü ve sahile vuran dalgaların sesini açığa çıkaran bir delik vardı. "Beni ona götür."

"Zamanı gelince." Beni yerle bir olmuş koridordan geçirdi ve moloz yığını bize yol açmak için kenarlara savruldu. Ona yol açmak için. Ava ayaklarını sürüyerek ve sanki elinden geldiğince fazla gürültü çıkarmak istiyormuş gibi molozları ittirerek arkamızdan geliyordu. Bu Calliope'ye yaklaşmakta olduğumuzu haber vermek için bir uyarı mıydı? Yoksa Henry'ye nerede olduğumuzu bildirmek için bir sinyal mi?

Hava birdenbire toz bulutunun yok olmasıyla değişti ve sahilden gelen tuzlu meltem, bir yeni doğanın feryatlarını kulağıma kadar getirdi. Gözlerimi kırpıştırdım. Uzun zamandır istemsizce bir görünün içine dalmamıştım.

Etrafım günbatımına benzer şekilde boyanmış duvarlarla kaplıydı ve oda tam ortasındaki beyaz bir beşik dışında bomboştu. Gırtlağım düğümlendi ve umutlanmaya zorlukla cesaret ederek beşiğin kenarından içine baktım.

İşte, örgü bir battaniyeye sarılmış oğlum orada duruyordu.

Hıçkırıkları durdu ve doğrudan bana bakıyormuş gibi gözlerini araladı. Ama bu imkânsızdı, beni göremezdi. Hiç kimse bir imgenin içinde olduğum sırada beni göremezdi. Ben bir gözlemciydim. Bir hayaletten bile daha azı; ben hiçbir şeydim.

Mavi gözlerinin çekiciliği karşı konulamazdı ve ona dokunmak için uzandım. Ufacık bir an için pürüzsüz teninin ve minik parmaklarının sıcaklığını hayal ettim ve yüzüme küçük bir gülümseme yayıldı.

"Merhaba," diye fısıldadım. "Ne kadar da yakışıklı bir minik adamsın sen."

Gözlerini bulunduğum yere diktiğinde nefesim kesilir gibi oldu. Karşımdaki şey mükemmeliyetin ta kendisiydi.

"Milo." Bu isim düşünmeye fırsat bulamadan ağzımdan kaçıvermişti, ama ağzımdan çıktığı anda onu sarmaladı ve tıpkı siyah saçları ile ona karşı duyduğum sevgi gibi, bebeğin bir parçası haline geldi.

Evet. Milo.

Öfkeli bir feryat aramızdaki büyüyü bozdu ve Milo'nun hıçkırıkları bir öncekinden daha da şiddetli bir hal aldı. Tekrar ona dokunmaya, gerçekten orada olduğumu hissedebiliyorsa, ona verebileceğim ufacık teselliyi sunmaya çalıştım ama elim ona dokunmadan içinden geçip gitti. Çığlıkları daha da tizleşmişti.

"Calliope!"

Donup kaldım. Henry.

Milo'nun yanında kalmak ile Henry'yi bulma isteğimin arasında ikiye bölünerek beşiğin kenarında oyalandım. Bebekten ayrılmak beni öldürüyor olsa da Henry'nin nerede

olduğunu öğrenmem gerekiyordu. Bebek odasının dışındaysa...eğer bebeği biliyor ve onu kurtarmaya çalışıyorsa...

Lütfen, lütfen, lütfen biliyor olsun.

Açık kapıdan dışarı fırladım ve sarayın daha önce hiç görmediğim bir kısmına çıktım. Duvarlar doygun bir altın rengine boyanmıştı, zindanımdakiler gibi taştan değillerdi ve çivit rengi halılar dış duvarda onar adım aralıklarla yerleştirilmiş pencerelerden sarkan ipek perdelerle uyum içindeydi. Koridor neredeyse sarayın tamamı boyunca uzanıyor ve Calliope Henry'nin yarım metre ötesinde, koridorun tam ortasında duruyordu.

Henry beni Eden nehrinin kıyısında ölümün pençelerinden çekip kurtarmıştı. Calliope beni Tartarus'ta zincirlerle boğmaya çalışırken her birimizin hayatı için savaşmıştı. O Ölüler Diyarı'nın Lordu, Ölülerin Kralı ve tarihteki en güçlü tanrılardan biriydi.

Ama onu daha önce hiç bu kadar korkunç bir halde görmemiştim. Güç, Henry'nin bedeninden dalgalar halinde yayılarak sarayın temellerine kadar işliyordu ve gerçekten orada olmadığım halde hayatımda ilk kez ondan gerçekten korkmuştum.

Ancak bu korkunun içinde oynaşan bir tür tatmin duygusu da vardı ve Calliope'ye yaklaşırken içimde ona karşı bir küçümseme hissettim. Elinde olduğunu iddia ettiği bu silah her neyse, Henry'nin etrafını saran ve gücünü besleyen bu saf öfkeyle boy ölçüşemezdi. Bir tanrıyı yalnızca bir Titan öldürebilirdi ve Calliope tam anlamıyla benimle eşit konumdaydı: ölümsüz. Daha fazlası değil.

Bir patlama sesi duvarları sarstı ve içimi bir panik dalgası sardı. Milo. Henry'nin onun burada olduğu veya Calliope'nin kendisi ile oğlunun arasında durduğu hakkında hiçbir fikri

yoktu. Varlığından bile haberdar olmayabilirdi. Ve eğer bütün kaleyi yerle bir ederse...

Oğlumuzun yok olması için tek bir düşünce yeterliydi.

Hızla bebek odasına yöneldim ama beşiğin kenarından Milo'nun yüzünü göremeden, günbatımı rengindeki duvarlar birden yok oldu.

Yönümü tayin etmem birkaç saniyemi aldı. Elleri hâlâ tenimi kor gibi yakan Kronos kolumu tutmuştu ve Ava diğer tarafımda duruyordu. Altın ve çivit rengi hâkimiyetindeki bir koridorda duruyorduk, ama içerisi bomboştu.

Bitmiş miydi? Kaçırmış mıydık?

Hayır, bu imkânsızdı. Görülerim başından beri eşzamanlı olmuştu, geçmişe gidemez ya da geleceği göremezdim. Henry ve Calliope yakınlarda bir yerlerde olmalıydı. Öyle olmalıydı. Üzerimizde, aşağımızda...

"Kate, sevgilim." Kronos'un sesi bedenimi buzdan yapılmış bir hançer gibi yardı. "Benimsin, öyle değil mi?"

Asla. Milyonlarca yıl geçse bile, evrendeki son varlıklar biz olsak bile, asla. Bunun dışındaki tek seçeneğim sonsuza kadar kayalıkların altında gömülü bir şekilde yaşamak olsa bile.

Fakat görünüşe göre şu an ile bütün kalenin yerle bir olması arasında yalnızca birkaç saniye vardı ve ben Milo'yu kurtarmak zorundaydım. Eğer bu tutamayacağım bir söz vermemi gerektiriyorsa, bunun sonuçlarını daha sonra düşünebilirdim. "Bana oğlumu verirsen, seninim."

Kronos Ava'yı ardımızda bırakarak bizi yukarı doğru uçururken ayaklarım yerden kesildi. Birlikte, sanki orada yokmuş gibi tavanın içinden geçtik, üzerimizdeki koridora çıktık ve birden nefesimi tuttum.

Calliope'nin birkaç adım gerisinde duruyorduk ve onun arkasında ise karanlık bir güçle çevrilmiş...

Henry.

Koridorda birbirimize bakarken dizlerim hissettiğim rahatlamayla birlikte neredeyse çözülmek üzereydi. Sonunda, beni gerçekten seven biri.

Henry bana doğru istemsiz bir adım attı, ama kış gündönümünden beri onu ilk kez görüyor olmama rağmen vücudum beni Milo'nun odasına doğru çekiyordu. Yalnızca birkaç adım uzakta, Calliope'nin ardındaki ikinci kapının açıldığı odaya gidebilirsem oğluma sarılabilecektim. Hepimizi birden kurtarma şansını yakalayacaktım.

Kronos kolumu et ve kemikten yapılmış bir kelepçe gibi sıkıyordu ve ne kadar büyük bir güçle bileğimi çekiştirsem ya da debelensem de parmaklarını gevşetemedim. Hücremdeki kadar kapana kısılmıştım, ama bu sefer kalbimin iki parçası da benimle alay eder gibi karşımda duruyordu. Bana bir şey yapmam için yalvarır gibi.

Âcizdim.

Zihnimde saatler geçmiş gibiydi, ancak gerçekte Calliope'nin neler olduğunu kavraması yalnızca birkaç saniyesini almıştı. Garezle parıldayan gözleriyle bize doğru dönerek sırıttı ve bir şey cüppesinin gevşek kolundan eline doğru kaydı. Bir hançer.

Hançer, daha önce boynuma sardığı zinciri ve beni bayılttığı gün kullandığı kayanın etrafını saran kesif güçle aydınlanmıştı. Demek ki yalan söylememişti. Bir şekilde, Kronos bütünüyle ve katı bir formda yanımda duruyor olmasına rağmen bir parçasını geri kalanından ayırmayı başarmıştı. Ve Calliope şimdi Kronos'la birlikte tüm evreni yönetmek

için önünde hiçbir engel kalmayıncaya kadar her birimizi öldürme gücüne sahipti.

"Mükemmel zamanlama," dedi, sesi her zamanki gibi küçük bir kızınkine benziyordu ancak her hecesini bir hükümdarlık tınısı doldurmuştu.

"Kate?" Henry'nin sesi çatallaştı ve etrafını saran karanlık güç dalgaları titreşti. Hayır, hayır, hayır, şimdi vazgeçemezdi. Calliope, ona verdiği ilk fırsatta saldıracaktı.

Bir adım geriledim. Kurnazlığı bir kenara bırakacaktım. Kronos'un beni ailemden ayırmasına izin verecek değildim. Henry'ye "Beni takip etmelerine izin verme," dedim ve hiçbir uyarı yapmadan kolumu olabildiğince büyük bir güçle çektim, başparmağına yüklenerek Kronos'tan kurtarmaya çalıştım. Tutuşunun en zayıf noktası, zayıf bir noktası varsa tabii.

Ya onu hazırlıksız yakalamıştım, ya da eğleniyordu ve neler yapabileceğimi izlemek istemişti, ama Kronos bana karşı koymadı. Gitmeme izin verdi ve hiç kimse tek kelime etmeden önce koridoru büyük bir hızla arşınlayarak bebek odasına girdim.

Sonunda beşiğinde kısık bir sesle ağlayan Milo'ya dokunabileceğim için sancılı bir heyecan duydum. Dakikalar öncesinde birbirimize bağlı olmamız nasıl mümkün olabilirdi? Bedenimin ondan ayrılmasına nasıl izin vermiştim?

Ona uzanarak "Hepsi geçti," dedim. Sakinleşti ve mavi gözleri benimkilerle buluştuğunda, bu sefer beni görebildiğini biliyordum. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Parmaklarım yumuşacık yanağına dokunduğu anda arkamda duran biri gırtlağını temizledi ve birden arkama döndüm. Calliope kapı eşiğinde durmuş ve hançerini Henry'nin gırtlağına dayamıştı.

Ciğerlerimdeki havanın tamamı bulunduğu yeri terk etti. Buraya kadardı. Ölecekti. İstediği şeyi elde ettiği sürece, bana işkence ettiği sürece kimleri incittiğini umursamayan deli bir tanrıça yüzünden kocamı, bebeğimi, bütün ailemi kaybedecektim.

Beşiğin kenarını kavrayarak "Ona zarar verme, yapamazsın, lütfen," diye fısıldadım. Henry'nin gözleri açıktı ve bana bakıyordu; hayır, bana değil. Arkamdaki bir şeye. Milo'ya bakıyordu. Bir oğlu olduğunu bilerek ölecek olması beni biraz olsun rahatlatmıştı. En azından bu anı yaşadıktan sonra ölecek olması.

Calliope çaresizliğimle alay ederek tükürürcesine "*Lütfen*," dedi. "Sürekli lütfen diyorsun, sanki işe yarayacakmış gibi. Yaramayacağını biliyorsun, Kate. Neden kendini yoruyorsun?"

Yaptığım herhangi bir şeyin işe yarayıp yaramayacağı önemli değildi; denemek zorundaydım. Teslim olup, benim için önem arz eden her şeye sahip olmasına göz yumduğumu bilerek yaşayamazdım. "Onu seviyorsun. Henry'yi öldürürsen ona asla sahip olamayacaksın. Kaybedeceksin."

Burnunu kıvırdı, ama yine de yüzünden ufak bir şüphe dalgası geçti. "Dünyanın kraliçesi olacağım. Bir daha asla kaybetmeyeceğim."

"Bir kraliçe olmak seni mutlu etmeyecek." Henry'yi ne şekilde tutmakta olduğunu inceledim. Hançeri biraz indirdiği takdirde Henry kendini ondan kurtarabilirdi. Sadece ufacık bir ana ihtiyacımız vardı ve Henry bebeği alarak ortadan kaybolana kadar Calliope'yi oyalayabileceğimi düşünüyordum. "Yine de yalnız olacaksın. Sefil bir halde."

Calliope gözlerini kıstı. "Yaptığını zannettiğin şey işe yaramayacak. Artık ona ihtiyacım yok."

"O halde ne istiyorsun?"

"İstediğim şeyi tam anlamıyla elde ettim zaten." Boyu birkaç saniye öncesinden daha uzun görünen Kronos, Calliope'nin arkasından beliriverdi. Henry'den yayılan güç yok olmuştu. "İlk olarak Henry'yi öldüreceğim, sonra da annenin ve konseyin her bir üyesinin hakkından geleceğim. İşimi bitirdiğimde ve bütün dünya diz çökerek ayaklarıma kapandığında oğlun beni annesi, seni ise bir hain olarak tanıyacak. Ve ikimiz birlikte senin ölümünü seyredeceğiz."

Henry sonunda canlandı ve kükreyerek Calliope'ye karşı koymaya çalıştı, ama onu zincirleyen şey her ne ise, çok güçlüydü. Calliope hançerini bir kez daha gırtlağına bastırdı. Artık kazanmak ya da kaybetmek önemli değildi: Calliope beni ele geçirdiğini, ben ise her şeyin sonunun geldiğini biliyorduk. Artık her şey bana olabildiğince fazla acı vermeye kalmıştı.

İşin komik tarafı da buydu zaten. Henry'yi, annemi ve oğlumu kaybettiğimde ölümü seve seve kucaklayacaktım.

Odaklan. Her şey böyle sona eremezdi. Yapabileceğim bir şeyler olmalıydı: hançerini indirmesini sağlayacak birkaç büyülü söz. Herhangi bir şey.

Arkamda duran Milo'nun feryatları şiddetlendi ve sonunda elini yakalayana dek beşiği yokladım. Buraya kadardı. Bunlar onunla geçirebileceğim son saniyelerdi. Henry'nin gırtlağındaki hançere rağmen, bu anı sonsuza kadar uzatabilmek için her şeyi yapardım.

"O halde öldür beni," deyiverdim. "Şimdi, Henry'nin önünde, bebeğin önünde, yap gitsin. Çünkü ikisinden birine zarar verirsen, ebediyete kadar Tartarus'ta yanmanı sağlayacağıma yemin ederim."

Calliope başını bir yana eğdi ve nefesimi tuttum. Söylediklerimi kabul etmesi gerekiyordu. Henry'ye bir anlık bir üstünlük kazandıracak, o hançeri indirmesini sağlayacak herhangi bir şey, ne olursa.

Ama Calliope bir şey söylemeye fırsat bulamadan Kronos'un ciğerlerinden çıkan nefesle birlikte bebek odasının zemini sisle kaplandı. "Hayır." Bu ses fısıltıdan başka bir şey değildi, ama yine de görmezden gelinmeyi reddederek kalbimin derinliklerine kazındı. "Kate'e zarar vermeyeceksin, kızım. Kate ölürse, sen de ölürsün."

Calliope'nin heyecanla kızarmış yüzü birden sarardı. "Ya Kate'i, ya da yumurtladığını hayatta tutabilirsin. İkisi birden olmaz. Birini seç."

Kronos "Sana ne yapacağını çoktan söyledim," dedi. "Ya bana itaat edersin, ya da ölen kişi sen olursun. Seçim yapması gereken sensin, ben değilim."

Calliope çenesini sıkarak hançeri Henry'nin tenine biraz daha bastırdı ve Henry irkildi. *Beni unut.* Sesi sanki gerçekten konuşuyormuş gibi zihnimde yankılandı. *Çok geç olmadan kaçmak için ne gerekiyorsa yap.*

"Hayır," diye fısıldadım ve Henry gözlerini kıstı. Bana istediği kadar dik bakışlar fırlatabilirdi. O olmadan hiçbir yere gitmiyordum. Bebeğim olmadan.

Benzi hâlâ solgun olmasına rağmen Calliope'nin dudaklarına alaycı bir sırıtış yayıldı. "Ne kadar da sevimli. İstediğin kadar şansını deneyebilirsin, ama o buradan sağ sali..." Durdu. "Bu da ne?"

Birden Kronos'un bütün yüz ifadesi silindi ve Calliope'nin dikkatini çekenin ne olduğu görmek için arkama döndüm. Neydi o?

Calliope'nin bakışları donuklaştı ve yüzündeki sırıtış titredi. "Baba, bir şeyler yap," diye tısladı ve sonunda o şeyi duydum.

Her geçen saniye daha da şiddetlenen, kükreyen bir gök gürültüsü.

Koridordaki çivit rengi perdelerin ardındaki gökyüzünü yaran şimşeğin çatırtısı.

Koridorları uğuldatacak kadar şiddetli, ani bir rüzgâr esintisi.

Ve korkutucu bir uyum içinde birbirlerine karışan düzinelerce savaş narası.

Konsey gelmişti.

Calliope'nin yüzü sarıdan kül rengine dönüştü ve Henry'yi tutan elleri gevşedi. Hiç düşünmedim. O anda oğlumun avucumda duran minik elinin verdiği hissi zihnime kazıdım ve onu bıraktım.

Yapabildiğim kadar hızlı bir hareketle Henry ve Calliope'ye yöneldim ve Henry'yi iterek yolumdan çektim. Calliope'nin yumruğunu yakalayarak hançeri bırakması için parmaklarını sertçe duvara vurdum. Ancak o bir insan değildi ve tıpkı benim gibi, acı hissetmiyordu. Ne kadar güç kullanırsam kullanayım, bu yaptığım son derece anlamsızdı.

Ama Milo'yu alarak uzaklaşması için Henry'ye zaman kazandırmalıydım. Bir tanrıça diğerine karşı, birlikte debelenirken gırtlağımdan öfkeli bir feryat yükseldi. İçimdeki bir şey, ilkel bir şey bedenimi ele geçirmişti. Calliope savaştıkça ben de savaşıyordum, hem de sahip olduğum her şey ile.

Calliope "Kronos!" diyerek haykırdı ama Kronos esrarengiz bir sis bulutunun içinde kaybolmuştu. Gerçek şekline bürünmüştü. Kaleyi çevreleyen bir düzine tanrı varken

savaşmaktan başka seçeneği yoktu. Calliope'ye yardım edecek durumda değildi.

Calliope de aynı şeyi fark etmiş olmalıydı, çünkü son bir güç dalgasıyla beni itti ve birlikte yere yuvarlandık. Boynumu çevirdi ve ben de gözlerini çıkarma amacıyla yüzünü tırmaladım, ama ikimiz de birbirimizi yaralayamıyorduk.

"Seni sürtük," diye hırladı. "Seni işgüzar, işe yaramaz sürtük."

"Beni öldüremezsin." Parmaklarımla yoklayarak hançerin sapını buldum ve onu Calliope'nin elinden almaya çalıştım. "Ben ölürsem, sen de ölürsün, hatırladın mı?"

"Babam tek bir saç telime bile zarar vermez."

"Bütün varlığın üzerine iddiaya var mısın?"

Ciyaklayarak, hançeri elimden sertçe çekti. Calliope'nin sonsuz gücü karşısında hiçbir şansım yoktu ve sis bulutuyla kaplı hançerin ucu elimden kayarak koluma saplanırken dehşet içinde, öylece olanları izledim.

Neredeyse bir sene önce, yarım kalan taç giyme törenimde bacağıma dokunan sis bulutunun verdiğinden sonsuz kere daha büyük, akkor gibi bir acı, yoluna çıkan her şeyi yakarak tüm bedenime yayıldı. Bu acı içimde bir yerlerde tüm varlığımla bütünleşiyor ve geriye ufak, acınası kırıntılar bırakarak onu boğuyordu.

Ölüyordum. Yalnızca iki saniyem vardı, sonra ise...

Karanlık ve belirsiz bir şekil Calliope'ye vurdu. Calliope'nin vücudunun ağırlığı üzerimden kalktığında boğucu kıskaç yok oldu. Alevler sonunda kanamaya başlayan yaramın içindeki soğuk hançerin yerini alırken beni nefessiz bırakan işkence edici bir acı hissettim. Neler oluyordu?

Kısmen, tanrılar öldüğünde her nereye gidiyorlarsa orada olduğumu düşünerek gözlerimi açtım ama gördüğüm tek

şey zeminin üzerinde yanıma uzanmış olan Calliope'nin çılgın sırıtışıydı.

Hayır, hepsi bu değildi. Henry Calliope'nin üzerine eğilmiş, nedenini anlayamadığım bir açıyla, tuhaf bir biçimde vücudunu onunkine bastırmıştı. Gözleri irileşti, çenesi gevşeyerek açıldı ve elleri kaburgalarındaki bir şeye kenetlendi.

Calliope "Ben kazandım," diye fısıldadı. Ve kanlı hançeri Henry'nin göğsünden çektiğinde her şeyi anladım.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KARANLIK SAATLER

Dört yıl boyunca, annemin yatağının kenarında bekleyerek onun solup gitmesini izlemiştim. Bir zamanlar güçlü ve sağlıklı olan bedeni, hatırladığım kadının kötü bir kopyası haline dönüşmüştü ve ölüm onu almaya geldiğinde neler hissedeceğimi düşünmediğim tek bir anım bile olmamıştı.

Sürekli, uyandığımda onun yerine bir zamanlar annem olan bir kabuk bulacağım korkusuyla yaşamıştım. Saatin gece yarısını vuruşunu izler ve bu tarihin hayatımın geri kalanı boyunca her yıl yas tutacağım tarih olup olmayacağını merak ederdim.

Kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Kaçınılmaz olanla savaşmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum.

Ancak bunların hiçbiri beni Henry'nin ölümünü izlemeye hazırlayamamıştı.

Göğsündeki yaradan kan boşanıyordu. Bir eliyle kaburgalarını yakalarken diğerini bana uzatarak dizlerinin üzerine çöktü. Daha önce gözlerinde bu kadar gerçek bir dehşet ifadesi görmemiştim. Tanrıların ölmemesi gerekiyordu. Kendileri isteyene kadar ölmemesi gerekiyordu.

Yaşam Henry'nin vücudundan yavaşça çekilirken sağlam olan kolumla ona doğru uzandım. Bıçak beni de öldürebilecek kadar güçlü müydü? Her şey bittiğinde, diğer tarafta, yani orası her nerede ise, birlikte mi olacaktık?

Ölülerin Lordu için diğer taraf diye bir şey var mıydı ki?

Parmaklarımız birbirine değdiği anda bedenim sarsıldı. Bu tanıdık bir histi, daha öncekilerden çok daha sarsıcıydı, ama sarsıntıyı hissettiğim anda ne olduğunu anladım. Eve gidiyorduk.

Bir saniye evvel, ağlayan Milo'nun birkaç santimetre kadar uzağında duruyordum. Bir sonraki saniyede ise, etrafımız sessizlikle kaplıyken Henry ile bir yığın halinde yere uzanmıştım. Artık Calliope'nin mekânında değildik. Adada bile değildik. Ama Ölüler Diyarı'nda da değildik; ya da en azından benim şimdiye kadar gördüğüm bir yerinde.

Bunun yerine, içinde gökyüzünden yapılmış devasa bir tavanı ve günbatımına benzeyen zemini dışında hiçbir şey olmayan bir odadaydık. Altın duvarlar sonsuzluğa uzanıyor gibiydi ve sanki gerçekten gökyüzüymüş gibi görünen tavanın ortasındaki güneş sayesinde her şey ışıkla parıldıyordu. Bu görüntü nefesimi kesmiş olmalıydı.

Fakat Milo gitmişti. Burası her neresi ise, Milo'nun bizimle olmayacağını içgüdüsel bir biçimde anlamıştım ve içimi asit gibi yakan, tarifsiz bir acı yayıldı. Bu duyguyu bir anlığına bile tatmaktansa, bin kez bıçaklanmayı seve seve tercih ederdim.

Ancak yapabileceğim bir şey yoktu. Annem James ve konseyin geri kalanıyla birlikte adada, bebeğin yanındaydı ve şimdilik bununla yetinmeliydim. Bana yardım etmesi için dua ettiğim tek kişi, şu anda beni günbatımı zemine sabitlemişti.

"Henry." Onu incitmek, yapmak isteyeceğim en son şey olsa da, onu nazikçe üzerimden yuvarlamaktan başka seçeneğim yoktu. Gömleği kana bulanmıştı ve kanamayı durdurma umuduyla ellerimi göğsüne bastırdım, ama faydası yoktu. Birlikte atlattığımız onca aksilikten, beni korumak için yaptığı onca şeyden sonra onu kurtarmak için elimden hiçbir şey gelmiyordu. Bu haksızlıktı. *Haksızlık.*

"Kate?" Sesi sanki soğuk almış gibi kısık ve çatallıydı, ama Henry hasta değildi. Ölmek üzereydi. "Sen... sen iyi misin?"

"İyiyim," diye yalan söyledim ve sesim çatladı. "Sakın doğrulma. Çok fazla kan kaybediyorsun." Tanrıların ne kadar kanı vardı? Ölümlüler kadar mı? Ne kadarı olmadan yaşayabilirlerdi?

"Bilmiyordum," diye fısıldadı. "Sandım ki... Ava dedi ki..."

"Senin hatan değil." Titreyen dudaklarımı onunkilere dokundurdum. Tadı yağmur gibiydi. "Olanların hiçbiri senin hatan değil. Ona asla güvenmemeliydim. Asla senin yanından ayrılmamalıydım. Özür dilerim."

Öpücüğüme bitkin bir karşılık verdi. "Oradaki ufaklık... o..."

Gırtlağım düğümlendi. "Evet. Senin oğlun." Yüzüme ıslak bir gülümseme kondurmayı başardım. En azından, artık biliyordu. "Ona Milo adını verdim. Tabii istersen ona başka bir isim verebiliriz."

"Hayır." Öksürdü ve birkaç kan damlası dudaklarını lekeledi. "Bu mükemmel bir isim. Sen de öylesin."

Yaraya olabildiğince fazla ağırlık vermeye çalışarak göğsüne yaslandım. Bu şekilde veda etmeyi reddediyordum. Ne Henry'ye, ne birlikte geçireceğimiz yaşamımıza... hiçbir şeye. Buna hazır değildim, üstelik Milo bir babaya sahip olmayı hak ediyordu. Benim büyürken yanımda bir babam

olmamıştı ve onun da aynı boşluk ve belirsizliği yaşamasına asla izin vermeyecektim. Milo bundan daha fazlasını hak ediyordu. Bir aileyi hak ediyordu.

Kolum durmaksızın kanıyordu ve birkaç saniye sonra içinde bulunduğumuz oda dönmeye başladı. Henry'nin ay ışığıyla aydınlanan gözleri hâlâ açıktı ve bana gülümsüyordu. "Asla bir oğlum olacağını düşünmemiştim." Sesi titredi. "Senin gibi birine sahip olabileceğimi de."

Bedenim saniyeler geçtikçe güçsüz düşerken dişlerimi gıcırdattım. "Bana bundan çok, çok daha uzun bir süre boyunca sahip olacaksın." Görüşüm bulanıklaştı ve etrafıma bakınmaya çalıştım. Herkes neredeydi? Neden Henry'nin yaşamının bedeninden çekilmekte olduğunu benim hissettiğim gibi hissedemiyorlardı?

Çünkü çekildiğini hissettiğim yaşam onun değil, benimkiydi.

"Kate? Henry?"

Annemin sesi tüm benliğimi kapladı ve gırtlağımdan bitkin bir hıçkırık yükseldi. "Anne?"

Üzerinden sıcaklık ve elma ile frezya kokusu yayılan annem yanımda diz çöktü. "Meraklanma, tatlım. Ben yanındayım."

Ama bir türlü ellerimi Henry'den çekemiyordum. Bedeni soğumuş, gözleri iri ve sabit, göğsü ise durgundu. Tanrıların nefes almaları gerekmezdi ama Henry her zaman nefes alırdı. Kalbi her zaman atardı ama şimdi bir nabza dair hiçbir şey hissedemiyordum.

Ölmüştü.

Diğerlerinin ne zaman belirdiklerini hatırlamıyorum. Ben haykırarak ağlarken ve kendi derinliklerimde kaybolurken annemin beni göğsüne yatırarak elini kanayan koluma

sardığını hatırlıyorum. Sonra da Walter'ın üzerimize eğildiğini ve dudakları hararetli bir hızla hareket eden Theo'nun Henry'nin yanına çömeldiğini.

İşlemeye ara veren zihnimle bir köşeye çöktüğüm sırada Walter uzaklardan gelen gümbürtülü sesiyle "Onu buradan götürün!" dedi. Nazik eller beni kaldırırken James'inkine benzeyen bir sesin anlayamadığım bazı rahatlatıcı sözler mırıldandığını duyar gibi oldum, ama o sırada çırpınarak haykırmakla meşguldüm. Henry'yi bırakamazdım. Bırakırsam onu bir daha asla göremeyecektim ve Henry bu sefer gerçekten yok olacaktı.

Ama yok olamazdı. Olamazdı işte.

Başka bir çift el daha bize katıldı ama ben kendi içimde o kadar derinlere gömülmüştüm ki gözlerimi kapatıp karanlığın içinde kaybolsam bile fark etmezdi. Burada hiçbir şey bana dokunamazdı. Burada Henry, her yerdeydi. Burada kış mevsimiydi ve saatler akıp geçerken ikimiz Ölüler Diyarı'nda yorganın altına kıvrılmış yatıyorduk. Göğsü sıcaktı ve avucumun altındaydı ve kalbi parmaklarımda düzenli ve ebedi bir şekilde atmaya devam ediyordu. Burada, hiç kimse ölmemişti.

Hafif bir inilti dikkatimi çekti ve tekrar gözlerimi açtım. Altın oda gitmiş ve yerine Calliope'nin mekânındaki günbatımı rengine bürünmüş bebek odası gelmişti. Kalbim sıkıştı. Karşımdaki beşikte duran şey Milo'ydu. Demek ki annem onu kurtarmamıştı.

Ona dokunabileceğimi ve beşiğini sallayarak uyutabileceğimi varsayarak bebeğin yanında gittim. Damarlarımdaki Titan alevi beni tüketmeden ve Milo öksüz kalmadan önce yalnızca birkaç dakikamızın olmadığı varsayarak. Babamı hiç tanımamıştım, ama annemle geçirdiğim zamana büyük değer vermiştim. Milo ikisinden de mahrum kalacaktı.

Birlikte geçirebileceğimiz tek zaman dilimi, Calliope babasını öldürmeden önceki şu birkaç saniyeydi ve Milo sonradan hiçbirini hatırlamayacaktı.

Hayır, bu an vardı. Onun yanında olduğumu bilmese bile, oradaydım. Olacaktım. Beşiğinin yanına oturdum ve her geçen saniyeyi içime çekerek, gözlerimi bile kırpmadan onu seyrettim.

Ve kaçınılmaz olanı beklemeye koyuldum.

* * *

Kate.

James'in sesi bana doğru yüzerek kalbimden artakalan yaralı kırıntılara dokundu. Gözlerimi kırptım. Ne kadar zaman geçmişti? Dakikalar? Günler? Hayır, Calliope bir canavar olabilirdi, ama Milo'yu bu kadar uzun süre boyunca yalnız bırakmazdı. Milo beşiğinde derin bir uykuya dalmıştı ve küçük göğsü düzenli hareketlerle inip kalkıyordu. Aldığı her nefesle içime büyük bir ferahlık yayılıyordu.

Geri gel, Kate.

James'in sesi kulağıma doğru fısıldıyordu, ama yine de olduğum yerde kalmaya devam ettim. Gerçek dünyada benim için hiçbir şey kalmamıştı artık. Annem ben doğmadan önce, binyıllar boyunca yaşamıştı ve bundan sonrasına bensiz katlanabilirdi. Katlanmak zorundaydı.

Bir süre sonra ortam gerginleşti. *Kate, eğer geri dönmezsen, yemin ederim ki Henry'ye beni öptüğünü anlatırım. Ve ne kadar güzel bir popom olduğunu söylediğini de.*

"Henry?" Gözlerim birdenbire açıldı, bu sefer gerçek gözlerim. Milo'dan ayrılmak her zamanki gibi kalbimi acıtmıştı ve odaklanmayı başarana kadar gözlerimin önünde belirsiz şekiller uçuştu.

Gök mavisi bir tavan ve günbatımı renginde, gözden kaçmayacak bir zemin. Ama bu seferki, az önce altın ışıkla yıkanan oda değildi. Daha küçüktü, renkleri daha yumuşaktı ve bir biçimde daha karanlıktı.

Telaş içinde etrafıma bakınarak Henry'ye dair bir şeyler görmeyi bekledim, ama hiçbir şey yoktu. James'in yaptığı tatsız şaka beni huzur bulduğum tek yerden çekip çıkarmıştı.

"Nasıl hissediyorsun?" Annem yatağımın yanına eğilmiş, koluma mandalina ve bal gibi kokan bir şey bastırıyordu. Bakışlarımı fark ettiğinde saçlarımı eliyle geriye çekti ve yüzüne, gözlerine yansımayan ufak bir gülümseme kondurdu. "Acıyı dindirmeye yarayan bir kompres. Bir aşkı takmak zorunda kalacaksın, ama şimdilik başka bir yere yayılmayacak."

Başımı iki yana salladım. "Onu kolumdan çek."

"Ne?" Kaşları birleşti. "Tatlım, bu hayatını kurtarıyor..."

"İstemiyorum." Doğrularak oturdum ve bedenimin itiraz dolu çığlıklarına rağmen kompresi kolumdan çektim. Bunun hiçbir önemi yoktu. Henry ölmüştü ve oğluma bir daha asla sarılamayacaktım. Kimsenin hayatımı kurtarmasını falan istemiyordum.

Annem elini sağlam omzuma koyarak kararlı, ama nazik bir hareketle beni tekrar yatağa yatırdı. Ona karşı koyacak gücüm yoktu. "Çok yazık. Ben senin annenim ve hoşuna gitse de gitmese de gözümün önünde ölüp gitmene izin vermeyeceğim."

Bulutsuz tavana bakarak burnumu çektim. "Yapamam, Annem." İkinci sınıftan beri, gittiğim New York City özel okulundaki en popüler kız beni duyarak dört yıl boyunca benimle alay ettiğinden beri ona bu şekilde seslenmemiştim.

"Neyi yapamazsın?" Kompresi tekrar koluma koydu ve deli gibi canımı acıtmasına rağmen acı başka hiçbir yere yayılmadı.

"Bir bebeğim oldu," diye fısıldadım. Bir büyükanne olduğunu biliyor muydu acaba? Calliope'nin oyununu biliyor muydu? Yoksa dokuz ay boyunca Ava ile kaçarak onu unuttuğumu mu düşünüyordu?

Gözlerini kaçırarak bir süre durakladı. "Biliyorum. Çok üzgünüm, Kate."

Bu kadar. Basit bir onay. Onu bulma önerisi yoktu. Onu ilk fırsatta Calliope'nin elinden kurtaracağına söz vermemişti. Bir histeri krizi geçirmeme ramak kalmışken ağır hareketlerle yutkundum. "Adı Milo. Henry... Henry bu adı sevdi."

"Hâlâ sevdiğine eminim." James'in sesi etrafımı saran pusun içinden süzülerek kulaklarıma ulaştı.

"Hâlâ mı?" Sesim çatallaştı ve annemin beni yatakta kalmam için aşağı bastırıyor olmasına rağmen kafamı kaldırdım. James açık kapıya yaslanmıştı, sarı saçları birbirine girmiş ve yanakları sanki bir maraton koşusundan çıkmışçasına kızarmıştı. Ya da belki onu uzun zamandır güneşliğında görmediğim için bana öyle geliyordu.

"Diğer odada. Ona Theo bakıyor," dedi. Theo, konseyin Titanların açtığı yaraları iyileştirebilen üyesi. Ya da iyileştiremese bile, biraz olsun acısını dindirebilen kişi.

Bu mümkün müydü? Henry'nin boşluğa bakan gözleri, kalbinin durgunlaşması, bedeninin yaşadığına dair tüm belirtilerin yok olması... bu mümkün değildi. "Henry yaşıyor mu?"

Sorduğum soru ile James'in cevabı arasında geçen zaman ebediyete kadar uzandı. Hepsini duymaya ihtiyacım vardı, aynı zamanda da bilmek istemiyordum. Sonsuz yaşamımın

geri kalanında James'in bana sunduğu enfes umuda sarılarak yaşayabilirdim. Henry her zaman yan odada olur, canlı bir halde beni beklerdi.

"Evet," dediğinde gırtlağımdan hafif bir hıçkırık yükseldi. Annem yanağıma dokundu ama ben onu görmezden gelerek en iyi dostuma odaklandım.

"Onu görebilir miyim? Onu görmem gerekiyor." Hareketsiz yatmam gerektiği aklımdan çıkmıştı. Tekrar doğrulmaya çabaladım ama annem bu sefer daha ısrarcı bir şekilde beni tekrar yatağıma yatırdı.

Annem "Yeterince iyileştiğinde elbette görebilirsin," diyerek James'e baktı ve ardından anlayamadığım bir bakışma yaşandı.

"Ne?" Kafamı yukarıda tutma çabam yüzünden boynum ağrımıştı ama yine de vazgeçmedim. "Neler oluyor?"

James bocalar gibi olduğunda içimdeki hassas umut balonu birden patladı. "Bilinci yerinde değil ve bir daha uyanamama riski var."

Sağlam elimle çarşafı yakaladım. Ölmemişti ama hayatta da sayılmazdı. Konsey beni sınavdan geçirirken Eden Köşkü'nde kaldığım süre boyunca annemin bulunduğu durum gibi arada sıkışıp kalmıştı. Tek farkı Henry'nin ölümsüz olmasıydı ve oradan asla kurtulamayabilirdi.

Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordum: ölüm ya da bu.

James "Theo yaranın yayılışını durdurdu, ama Henry göğsünden bıçaklanmış," dedi. Yatağa yaklaştı ve elimi tutarak nazikçe sıktı. Parmaklarım seğirdi. "Hasarın ne kadar kötü durumda olduğunu bilmiyoruz. Ya da Henry'nin uyanabilecek kadar iyileşip iyileşmeyeceğini."

"Çare... çaresi var mı? İyileşmesi için?"

James "Yapabileceğimiz hiçbir şey yok," dedi ve diğer yanımda duran annem gözlerinin kenarlarını bir mendille sildi. "Sadece beklememiz gerekiyor."

Gırtlağım daraldı. Bir yolu olmalıydı. Her zaman bir yol olurdu. Eğer Henry beni ölümden döndürebildiyse, ben de onun için aynı şeyi yapmak için bir yol bulabilirdim. "Ya Kronos? O bir şey yapamaz mı?"

Ölüm sessizliği. Saniyeler geçti ve sonra ikisi birden aynı anda konuşmaya başladılar.

"Buna kesinlikle izin..."

"Yapabilecek olsa bile, gerçekten sanıyor musun ki..."

İkisi de susarak birbirlerine baktılar ve nihayet annem konuşmaya başladı.

"Oraya geri dönmeyeceksin, tatlım," dedi. "Henry'nin seni oradan çıkarması bile bir mucize, senin için her şeyi riske attı. Tekrar oraya dönmeni istemezdi. İstemeyeceğini biliyorsun."

Söz konusu olan kişi yalnızca ben olsaydım, annem haklı sayılabilirdi. Ama artık hiçbir şey yalnızca benimle ilgili değildi. Milo'yu da düşünmem gerekiyordu. Gücüm oğlumuzu kurtarmaya yetmeyebilirdi, ama Henry beni kurtarabildiyse, onu da kurtarabilirdi. Ve Henry'ye yardım etmemin bir yolu varsa, Milo'ya hak ettiği babayı sunma şansım varsa, bunu denemek zorundaydım.

Yapabildiğim kadar sakin bir sesle tekrar "Kronos Henry'ye yardım edebilir mi?" dedim.

James daha yakınıma eğilerek elimi bir kez daha kavradı. "Evet," diye itiraf etti. "Edebilir. Ama Kronos'a geri dönsen bile, Henry'nin verdiği hasarı geri döndürmeyecektir. Bunu yapmayacağını biliyorsun."

"Doğru," diye fısıldadım. Ama James yanılıyordu. Eğer Kronos yeterince ikna edilebilirse, ona yardım ederdi. Ve sırf denemenin anlamsız olduğunu söyledikleri için bundan vazgeçmeye niyetim yoktu. Bu doğudan Kronos'a giderek ona istediği her şeyi vermek anlamına gelse bile, Henry'nin yaşaması için bunu yapacaktım.

* * *

Yattığım yerden her şeyi planladım.

Söyleyeceğim tüm sözleri, öne süreceğim tüm tezleri, Henry'yi kurtarması için Kronos'a sunacağım her şeyi. Henry'ye hayatını ve oğlumuza babasını geri kazandırabilmek için tasarı üzerine tasarı yaptım. Bedeli ne olursa olsun.

Saatlerimi Milo ile birlikte geçirerek uyumasını, Ava'nın bezini değiştirmesini, Calliope'nin dil dökerek biberonundakileri içmeye ikna etmeye çalışmasını izledim. Milo'nun onu reddetmesi beni son derece tatmin ediyordu.

Calliope oğluma başka bir ılık biberon uzanırken inatçı bir sesle "Bir şeyler yemelisin," dedi. Milo başını diğer yana çevirerek yüzünü buruşturdu ve yüzü kıpkırmızı kesilene kadar ağladı. Calliope gözlerini kısarak "Callum, yemelisin."

Sanırım Callum ona kendi verdiği isimdi. Onun adı Milo'ydu, Callum değil ve bebeğim o sürtükle ne kadar zaman geçirirse geçirsin asla onun olmayacaktı.

Bununla birlikte saatler önce bir güne, sonra da ikincisine dönüşürken endişelerim Calliope'ye karşı duyduğum nefreti bastırmaya başladı. Milo hiçbir şey yemiyordu. Uykusunda inliyor ve uyandığında gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Çaresiz bir haldeydi.

Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Baskın yaparcasına saraya giderek Calliope'den bebeğimi istemekten başka bir şey yapabilir miydim? Her halükârda, bu işe yaramazdı.

Bütün konseyi arkama alsam da, Henry olmadan bir yenilgi tatbikatından başka bir şey yapamazdık. Kronos beni alıkoyar ve Calliope oğlumu benden saklamaya devam ederdi ve bütün bunlar Milo'nun daha da güçsüz düşmesinden başka hiçbir işe yaramazdı.

Beşiğinin üzerine eğilerek "Haydi, Milo," diye fısıldadım. Sayısız kere yaptığım gibi ona dokunmaya çalıştım ama parmaklarım bir kez daha yanaklarının içinden geçti. "Burada olamadığım için özür dilerim. Başka seçeneğim olsaydı..." Sesim gırtlağımda takılı kaldı. "Calliope'nin korkunç biri olduğunu biliyorum, ama bir şeyler yemelisin. Tekrar seninle birlikte olacağımız güne kadar sağlıklı ve güçlü olmalısın."

Sonunda mavi gözlerini açtı ve o anda beni gördüğüne yemin edebilirdim.

"İşte böyle." Ona nemli bir gülümsemeyle baktım. "Biliyor musun, çok güzelsin. Adonis'i bile utandırabilirsin."

İniltileri kesildi ve kollarını sanki beni yakalamak istermiş gibi yukarı uzattı. Tekrar ona dokunmaya çalıştım ama yine işe yaramadı. Gerçi denemekten asla vazgeçmeyecektim.

"Benim için bunu yapabilir misin?" diye mırıldandım. "Birazcık ye. İstediğin kadar mutsuz olabilirsin. Seni suçlayamam. Ama bu sonsuza kadar sürmeyecek, söz veriyorum." Süremezdi. Buna izin vermeyecektim.

"Gözlerini senden almış."

Kalbim neredeyse duracaktı. Yavaşça döndüm ve loş ışığa rağmen yüzünün tüm ayrıntılarını görebiliyordum. "Henry?"

Kederli bir biçimde gülümsedi ve kollarını açtı. Bir saniye bile düşünmedim. Ona doğru koşarak yüzümü göğsüne gömdüm ve kokusunu içime çektim, ama hiçbir şey kokmuyordu. O da burada değildi. Gene de ona dokunabiliyordum.

İpek gömleğini ve vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum.

Nasıl?

"Seni özledim," diye mırıldandı ve dudaklarını yanağıma dokundurdu. Onu adamakıllı öpebilmek için başımı çevirdiğimde ona yaklaşamayacağım kadar geri çekildi. İçimi koyu bir reddedilme ve şüphe duygusu kapladı. Yakalandığım için bana kızgın mıydı? Onu kurtaramadığım için? Onun hayatına karşılık Kronos'a teslim olma konusundaki düşüncelerimi biliyor muydu?

Ama bakışlarını takip ettiğimde rahatladım. Milo.

Henry'nin kolunun altına sokuldum ve birlikte beşiğe yaklaştık. Bebek bizi gördüğünde kollarını yukarı doğru uzattı. Bana doğru. Ve kalbimin bir parçası eriyip gitti.

Henry karşılık olarak bebeğe doğru uzandı ve ona bunun işe yaramayacağını söylememe fırsat kalmadan parmakları Milo'nunkilerle buluştu. Parmakları Milo'nunkilerin yanındaki boşlukta durmuyor ya da onun teninden bir milimetre yukarıdan ona dokunurmuş gibi yapmıyordu.

Henry oğlumuza gerçekten dokunmuştu.

Ağırbaşlı bir sesle "Merhaba, küçük adam," dedi. "Son zamanlarda hiçbir şey yemediğini duydum."

Bir anda elinde bir biberon belirdi ve beni bırakarak Milo'yu kucağına aldı. Henry bebeğe sütünü gösterirken şaşkına dönmüş bir halde geriledim. Birkaç saniye geçti ve Milo sonunda biberondaki sütü içmeye başladı.

"Nasıl olur da..." Birden başım dönmeye başladı. Bu gerçek olamazdı, en azından Henry henüz ölmemişken ya da... ya da anlamadığım başka bir şeyler vardı. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Bazen nelerin mümkün olup olmadığını yanlış değerlendiririz.

Henry'nin berrak sesi zihnimde çınladığında tekrar aynı kelimeleri söylemesini bekledim. Nedenini bilmiyor oluşumun, olanların gerçekliğini değiştiremeyeceği konusunda ısrar etmesini.

Ancak Milo iştahla sütünü içmeye devam ederken gülümsemekle yetindi. "Çünkü mümkün. Başka nasıl bir açıklamaya ihtiyacın var?"

Her şeyi bilmek istiyordum. Onu nasıl kurtaracağımı, ailemizi nasıl tekrar bir araya getirebileceğimi. Kronos ile Calliope'nin dünyayı ele geçirmelerini nasıl engelleyebileceğimi bilmek istiyordum. Ama o anda duymak istediğim tek bir şey vardı. "Onunla kalmaya devam edecek misin?"

Kollarında duran Milo agucuklar çıkarmaya başladı ve bir kez daha ona dokunmayı denedim. Hiçbir şey olmadı. Henry "Elbette," dedikten sonra dudaklarını alnıma bastırdı. "Her zaman."

Gözlerimi açtığımda kış gündönümünden beri hiç olmadığım kadar rahatlamış ve tatmin olmuş bir haldeydim. Üzerimdeki mavi göğe rağmen bu yer —her neresi, ya da her ne ise— son derece sessizdi. Annem Calliope'nin kalesinden döndüğümden beri beni yalnız bırakmamıştı ama etrafıma bakındığımda sandalyesinin boş olduğunu gördüm.

Nihayet, beklediğim fırsat.

Bacaklarımı yatağın kenarından aşağı uzatarak günbatımı zemini yokladım. Tahmin ettiğimden daha sıcaktı ve kolum yanıyordu, fakat annem haklı çıkmıştı, başka hiçbir yerim ağrımıyordu. O kompres her ne ise hançerin verdiği işkence edici acının yayılmasını engellemişti.

Bilincim kapalıyken biri —umarım annemdir, James değil— üzerime, tenime dokunan yağmur kadar yumuşak, beyaz renkli, ipek bir gecelik giydirmişti. Temkinli birkaç

adımdan sonra yürürken düşmeyeceğimi anladım ve kapıya yöneldim. Nerede olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Henry'yi görmek istiyordum. Ölmediğinden emin olmalıydım. Gördüklerimin bana son vedası olmadığından. Bana ve oğlumuza.

Hayır. Milo'yla kalacağına söz vermişti ve sözünü tutardı. Tanrılar öldüklerinde fiziksel hayaletlere dönüşmezlerdi ya da en azından ben öyle düşünüyordum. Daha önce Henry kadar güçlü olup da, ölen bir tanrı olmuş muydu acaba?

Yatak odasının kapısını açtığımda karşıma aynı gökyüzü tavan ve günbatımı zeminden oluşan bir koridor çıktı. Yürüdükçe ayaklarımın altındaki renkler değişiyordu ve koridorda beşer metre aralıklarla sıralanmış kapıları kontrol etmek için gözlerimi yerden ayırmak zorunda kalıyordum.

Boş bir yatak odası ve boş bir yatak odası daha. Bazıları benimki gibi sade bir biçimde döşenmiş, bazıları ise süslü dekore edilmişti; bir tanesine mavi tonları ile geceliğime uygun bir beyaz hâkimken, her yerinden derin yeşillikler fışkıran bir başkasında parlak renkli çiçekler açmıştı. Burada kalıyor olsaydı tam da annemin tercih edeceği bir yatak od...

Bekle.

Kapıyı iterek biraz daha araladım. Bu sadece bir yatak odası değil, duvarlarında etrafını çevreleyen odaların izin verebileceğinden çok daha fazla kapı bulunan bir daireydi. Üzerinde bir resim bulunan komodine doğru seğirttim.

Hayır, bu bir resim değildi — bir yansımaydı; tıpkı Persephone'nin, Henry'nin Eden Köşkü'nde sakladığı, bir anı yakalayarak yansıtan ancak sabit bir fotoğraf olmayan yansıması gibi. Titreyen elimle tahta çerçeveyi aldım ve yansımaya baktım. Annemle ikimiz bana çerçevenin içinden bakarak karşılık verdik.

Central Park'ın ortasında gülüşüyorduk. Ne yapmakta olduğumuzu anlamak için küçük kekleri ya da pikniğimizden geri kalan dağınıklığı görmem gerekmemişti.

Bu Henry'nin birlikte geçirdiğimiz ilk ve tek Noel'de bana hediye ettiği yansımaydı.

"Kate?"

Çerçeve elimden kaydı ve yere çarparken camı kırılıverdi. Bir küfür savurarak yerdeki çerçeveyi almak için eğildim. "Anne, özür dilerim, ben rahatsız etmek..."

Annem "Önemli değil," diyerek yanıma çömeldi ve elimi bir kenara çekti. "Yatağının dışında ne yapıyorsun?"

Camlar annemin sayesinde tekrar bir araya gelirken ayağa kalktım. Benim güçlerimi bu şekilde kullanmayı öğrenebilmem için ne kadar zaman geçmesi gerekecekti? Calliope'nin elinde tutsakken neler yapabileceğimi denemeye çalışmıştım ama birileri bana rehberlik etmeden yapabildiğim en fazla şey görülerimi kontrol etmek olmuştu. "Henry'yi görmek istiyorum."

"Pekâlâ." Annem doğrularak tamir ettiği çerçeveyi komodininin üzerine koydu. Bu onun komodiniydi; artık bundan emindim. Burası onun dairesiydi. Burası onun eviydi.

Burası Olimpos'tu.

Annem kolunu omuzlarıma dolayarak "Onu görmeye gitmeden önce benimle ufak bir geziye çıkmaya ne dersin?"

"Ne? Neden?" deyiverdim. "Henry'yi görmek istiyorum, Anne. Görülerimden birinde onu gördüm, Milo'yu kucağına alıp ona mamasını yedirdi."

Annemin alnı kırıştı ama bana delirdiğimi ya da düş gördüğümü söylemek yerine nazikçe "Bunu daha sonra da konuşabiliriz, tatlım. Walter konseyin acilen toplanmasını istedi, bu yüzden tam da seni almaya geliyordum."

Beni almaya mı? Konseye ne şekilde bir yardımda bulunabilirdim ki? Sadece bir buçuk senedir ölümsüzdüm. Bu, bazıları insanlığın yaradılışından bile daha yaşlı olan konseyin geri kalanına kıyasla hiçbir şeydi. Annem gibi. Henry gibi. İlk altı kardeşin her biri gibi; artık Calliope onları terk ettiği için beş kişi kalan kardeşlerin, yani. Artık Henry yaşam ile ölüm arasında sıkışıp kaldığı için dört kişi kalan kardeşlerin. "Ne oldu ki?"

Annem biraz tereddüt ettikten sonra sağlam kolumu tutarak beni kapıya yöneltti. "Seni endişelendirmek istemiyorum, ama..."

"Ama ne?" İç organlarım kasıldı. En kötüsü ne olabilirdi? Henry ya da Milo ölmüş müydü? "Anne... *ama ne?*"

Annemin gözleri titreşerek kapandı. Çatallaşan sesiyle "Kronos," dedi. "Savaş ilan etti."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
KONSEY BÖLÜNÜYOR

Toplantıya konseyin yalnızca yarısı gelmişti.

Eden'daki öğretmenim Irene ağlarken, annemin ev hemşiresi ve ilk altılıdan biri olan Sofia onu rahatlatmaya çalışıyordu. Dairenin karşı tarafında Henry'nin erkek kardeşleri Walter ve Phillip kafa kafaya vermiş sessizce konuşuyordu. James ve Ava'nın Eden Lisesi'ndeki erkek arkadaşı Dylan, kendilerine ait tahtlarda sessizce oturuyorlardı.

Başka kimse gelmemişti.

Anneme "Herkes nerede," diye fısıldadım, ancak sesim devasa odada yankılandı.

"Bazıları bize katılmamayı tercih etti. Bu hakkı onlardan esirgeyemeyiz." Oturdu ve yanındaki Ölüler Diyarı'ndan getirilmiş, beyaz elmaslardan oluşan tahta oturmamı işaret etti. Persephone'nin tahtına.

Tereddüt ettim. Henry'nin sarayındayken bu tahta birkaç kez oturmuştum ama Henry'nin hükümdarlık sınırları içinde olduğu için tahtın orada bulunduğunu zannetmiştim. Bu sadece oturmam için ayrılan bir yer miydi, yoksa artık konseyin bir üyesi mi sayılırdım? Bu her ne kadar onur verici de olsa, bu tür bir sorumluluğu üstlenmek, diğerlerinin

yaşamları üzerinde bu tür bir *hâkimiyet* kurmak midemi altüst ediyordu. Fakat beni aralarına alacak kadar bana güveniyorlarsa, o halde onlara yardım edebilmek için elimden geleni yapardım.

Annem "Seni bekliyoruz, canım," dediğinde kendimi daldığım düşünce âleminden zorlukla da olsa kopardım. Tahtın kenarına ilişerek kolumu göğsüme yasladım ve beklemeye koyuldum. Nicholas'ın neden burada bulunmadığını biliyordum elbette, zira Calliope'nin elinde tutsaktı. Ava ise Calliope'ye yardım ediyordu; bunu Nicholas'ı kurtarmak için yaptığının farkındaydım, yine de ihanetini kabullenmek çok kolay bir iş değildi. Ve Henry...

Her birinin burada bulunmamak için geçerli birer sebebi vardı ve Kronos'un Ölüler Diyarı'ndan kaçtığı gün kolunu kaybeden Ella'yı da bu yaptığı için suçlayamıyordum. Ama ya Theo? Ya Xander? Konsey Calliope yokken birçok kez tartışmış ve kendi içinde anlaşmazlığa düşmüştü ama daha önce hiç kimse aleni bir biçimde yerini terk etmemişti.

Walter ayağa kalkarak gırtlağını temizledi. Yaşlanmayan yapısına rağmen, her nasılsa eskisinden çok daha yaşlı görünüyordu. Omuzları olan biten onca şeyin ağırlığı altında çökmüştü, yanında oturan ve genellikle son derece aksi ve geçimsiz olan Phillip ise ondan daha iyi durumda görünmüyordu. "Erkek ve kız kardeşlerim, oğul ve kızlarım..."

Kızlarım? Yalnızca Irene, Walter'ın kızıydı. Sofia ve annem ise kız kardeşleriydi. Tabii beni de saymadıysa.

Hayır. Bu sadece bir dil sürçmesiydi, daha fazlası değil. Çünkü beni de kastettiyse, o halde neden hiç kimse daha önce...

"Sizlere Atina'nın düştüğünü bildirmek benim için çok üzücü."

Babamın kimliği hakkında aklımda dönüp dolanan soruların hepsi birden yok oldu. Atina düşmüş müydü? Irene hıçkırdı ve Sofia sırtını sıvazlayarak ve onu rahatlatmak için anlayamadığım kelimeler fısıldayarak ona sarıldı. Şaşkına dönmüş bir halde bakışlarımı onlardan Walter'a çevirdim. Atina nasıl düşmüş olabilirdi ki? Burası antik Yunan değildi; bu *ne anlama* geliyordu ki zaten?

Annem "Nasıl?" dedi. "Neden? Orada bir ordumuz yok. Kronos'un Ege Denizi üzerindeki hâkimiyetini tehdit edecek tek bir askerimiz bile yok. Neden sebepsiz yere saldırsın ki?"

Açıkçası bu saldırı pek sebepsiz sayılmazdı. Kronos onun yanında kaldığım sürece hiç kimsenin ölmeyeceğine söz vermişti ve ben onu terk etmiştim. Titremeye başlayan ellerimi dizlerimin arasına sıkıştırdım. Çemberin karşısında oturan Walter'ın gözleri benimkilerle buluştu. Biliyordu.

"Kronos'un ne düşündüğünü anladığımızı varsayamayız," dediğinde içimi suçluluk duygusu ile örtülmüş bir minnettarlık kapladı. Söylemeyecekti.

Phillip kardeşinin yanında ayağa kalkarak "Nasıl saldırdığına gelince," dedi, "benim alanımı kullandı. Bu özellikle Atina'yı hedef alan planlı bir saldırıydı; başka hiçbir bölgeye dokunulmadı. Ancak yarattığı hasar..."

Irene daha yüksek sesle ağlamaya başladı ve Phillip onu duyabilmemiz için sesini yükseltti.

"Gelgit dalgası neredeyse her şeyi alıp götürdü."

Vücudum buz kesti ve altın oda dayanılmaz bir hal alıncaya kadar etrafımda dönmeye başladı. "Kimse... kimse öldü mü?" diye fısıldadım.

Walter bir anlığına hiçbir şey söylemedi ve yüzünden minik bir şefkat dalgası geçer gibi oldu. "Evet. Yaklaşık bir milyona yakın insan hayatını kaybetti."

İçimde keskin ve amansız bir şeyler kıpırdanmaya başladı ve kusabilseydim, şu anda çoktan kusuyor olacağımı düşündüm. Bir milyon insan benim yüzümden ölmüştü, Kronos'a yalan söylediğim için. Bunun ne tür sonuçlar yaratacağını biliyordum ve buna rağmen yalan söylemiştim.

Hayır, bu kadar büyük sonuçları tahmin etmemiştim. Bu iki denk rakip arasındaki bir savaş değildi; bu tanrıların ve Titanların gerçek olduklarını bile bilmeyen masum insanları katletmekti.

Alnı kırışan Dylan "O halde bu sadece sembolik bir saldırı," dedi. Çemberin ortasında dağlar, adalar ve denizleriyle, havadan çekilmiş bir görüntü kadar canlı ve gerçek renkleriyle Yunanistan'ın üç boyutlu bir haritası belirdi.

Harita, hasarı görebileceğimiz kadar yerküreye yaklaşarak Atina'ya odaklandı. Henry'den uzakta geçirdiğim ilk yaz mevsiminde James ile birlikte Yunanistan'ı ziyaret etmiş ve haftalar boyu şehirde konaklamıştık. Döşemeli sokaklar, nazik insanlar ve antik kalıntıların kucağına yuvalanmış modern şehre dair anılarım artık birer rüyadan ibaretti.

Geriye hiçbir şey kalmamıştı. Moloz yığınları ve çamur, bir zamanlar hayat dolu olan ancak şimdi tamamen denizin içine gömülen şehrin yerini almıştı. Gözlerimden yaşlar süzülürken ağlayan tek kişinin ben olmadığımı fark ettim. Yanımda oturan annem elini benimkine uzattı, hatta James'in bile gözleri kızarmıştı.

Atina gerçekten de yok olmuştu.

Irene aniden kısık sesiyle "Bakın," dedi. "Daha yakından."

Harita yakınlaşırken gözlerimi kaçırdım. Cesetleri görmeye tahammül edemezdim, tabii geriye herhangi bir ceset kalmışsa. Benim yüzümden ölenlerin yüzlerine bakamazdım.

Irene "Parthenon," dedi. "Ona dokunmamış."

Bir gözümü araladım. Athena tapınağı —Irene'e ait olan— zaman ve geçen tarihin aşındırdığı bölümleri dışında dokunulmamış bir halde ayakta dikiliyordu.

James öne eğilerek "Bu bir mesaj mı?" dedi.

Walter kederli bir sesle "Bilemiyorum," dedi. "Belki de dünyaya yaptıklarımıza karşı ufacık da olsa bir saygı besliyordur."

Irene mendiliyle gözlerini silerek "Ya da belki yoluna çıkmazsak hayatta kalmamıza izin vereceğini söylemeye çalışıyordur."

Walter şaşırtıcı bir nezaketle "Kendimizi bu savaştan çekerek olanları engelleyebileceğimiz gibi bir gaflete düşmemeliyiz," dedi. "Bizi —*hepimizi*— onu Tartarus'a hapsetmemizin karşılığında öldürmeyi amaçlıyor. İnsanlığın onun gözünde hiçbir değeri yok, aynı şekilde bizlerin varlığının onlarınkiyle bağlantılı olduğunu bildiği için insanları yeryüzünden silip atmak konusunda bir kez bile tereddüt etmeyecektir. Her şey bitene kadar savaşmaktan başka seçeneğimiz yok."

Irene "Öyle ya da böyle," fısıldadı.

Walter başıyla onayladı. "Öyle ya da böyle."

"Yapabileceğimiz bir şey yok mu?" Kelimeler ağzımdan çıkarken kendime engel olamadım ve konseyin her bir üyesi gözlerini bana dikti. "Kronos bir şeyler istiyor olmalı."

Walter "Ne istediğini biliyorsun," dediğinde yanaklarım yanmaya başladı. Evet. Beni istiyordu.

Dylan araya girerek "Hepimiz ne istediğini biliyoruz," dedi. "Ölüm. Yıkım. Kargaşa. Savaş. Dünyaya bir kez daha hâkim olmak. Genellikle bu tür tekliflere açığımdır, ama hedef tahtasında bizler varken olmaz."

James "Peki bu konuda ne yapmayı planlıyoruz?" dedi. "Yaptıklarına göz yummayı mı?"

Phillip "Halkımı bir toplantı yapmak üzere çoktan çağırdım," dedi. "Ne pahasına olursa olsun Kronos'a boyun eğmeyeceklerdir."

Artık sesinde kararlı bir tını olan Irene "Kronos her birimizin toplamından daha güçlü," dedi. "Ona bu şekilde karşı koyarak herhangi bir başarı elde etmeyi ummamız imkânsız."

James "Ya diğer tanrılar?" dedi. "Onlar yardım edebilir."

Walter "Neredeyse tümü savaşta yer almayacaklarına dair bir dilekçe imzaladı," dedi. "Ayrıca, bize katılarak her şeylerini ortaya koysalar bile yeterli olamayacağımız aşikâr. Henry ve Calliope'yi telafi edebilecek kadar güçlü değiller."

Dişlerimi gıcırdattım. Henry henüz ölmemişti. "Ben Kronos'la konuşabilirim," dedim. "Bana... bana nazik davranmıştı. Belki söyleyeceklerimi dinleyebilir."

Annem "Hayır," dedi. "Onun üzerinde ne tür bir etki bırakmış olursan ol, istediğini alana kadar durmayacaktır. Binyıllar boyunca bugünü bekledi. Sana ne kadar düşkün olursa olsun fikrini değiştiremezsin."

Çemberin diğer tarafındaki James bana odaklandı. Bakışlarındaki soruyu görmezden gelerek gözlerimi aramızdaki havada süzülen haritaya çevirdim. "Belki işe yarayabilir," dedim.

Walter "Böyle bir risk alamayız," dedi. "Calliope seni fırsatını bulur bulmaz öldüreceğini ispatladı ve Kronos artık seni korumak istemiyor olabilir. Hayır, eksik üyelerimizin açtığı gediği telafi edebilecek bir yol aramaya odaklanmalıyız."

İçimde sıcak ve inatçı bir hüsran duygusu kabardı. Öne süreceğim bütün fikirleri reddedeceklerse, beni aralarına katılmak için elbette davet ederlerdi. Başka ne umuyordum

ki? "Ya Rhea?" dedim. Ondan yardım istemek için Ölüler Diyarı'ndan ayrılalı yıllar geçmiş gibiydi. Rhea, Kronos'un gücüne denk olan tek varlıktı ve bu savaşı kazanabilecek tek kişi oydu. "Rhea ne cevap verdi?"

Sessizlik. Walter ve Phillip birbirlerine huzursuz bakışlar fırlattıktan sonra konuşan kişi James oldu. "Kimse onu bulmaya çalışmadı."

"Ne? Neden?"

Walter "Çünkü biz senin onu aramad..." diyerek söze başladı ama annem araya girdi.

Gözlerinden alevler saçarak *"Çoğumuz* Kate'in onu aramadığını bilmiyorduk," diye düzeltti. Walter'ın dudakları annemin bakışları karşısında incelmişti.

"Evet. Çoğumuz senin onu hâlihazırda aramadığını bilmiyorduk."

Doğru ya. Henry ile Walter'ın arasında geçen o konuşma. Henry Walter'ın olanları biliyor olduğunu ima etmişti. "Geçen onca zaman boyunca benim yerime başka birini göndermenin iyi bir fikir olacağını düşünmediniz mi yani?" dedim.

Walter gırtlağını temizledi. "Üzerinde durduğumuz nokta kapımıza dayanan savaşı durdurmaktı, süreci hızlandırmak değil."

"Ah, öyle mi? İşe yaradı mı bari?" dedim ve annem susmam için sessiz bir uyarıda bulunmak üzere elimi sıktı.

Ancak bu benim hatamdı, hem de en son damlasına kadar. Ölümsüzlüğümü kazanarak Henry'yi Calliope'den çalmıştım ya da en azından kendisi böyle düşünüyordu. Henry benim aptalca hatam yüzünden Kronos'u Tartarus'tan çıkarmak zorunda kalmıştı. Şimdi ise Kronos'u terk ettiğim içim bir milyon insan ölmüştü ve bunun gerisinin geleceği şüphe götürmezdi.

Hayır, henüz çenemi kapamaya hazır değildim.

"Geri kalanınız ne yapmanız gerektiğini düşünerek boşa kürek çekedurun. Ben onu bulmaya gidiyorum," dedim. "Ve bize yardım etmesini sağlayacağım."

Karşı çıkılmasını bekledim, ama konsey sessizdi. Uzunca bir süre sonra Sofia "Bu bizim güçlü bir müttefik kazanmak konusundaki son şansımız," dedi. "Calliope'yi kendi tarafımıza çekmeyi umamayız ve bir güç dengesi kuramazsak daha çok şehir yıkılacak ve insanlar ölecek. Sizleri bilmem, ama ben barışı sağlamak adına her şeyi denemeye razıyım."

Walter bitkince iç geçirdi. "Pekâlâ. Eğer Rhea'yı Kronos'u zapt etmek konusunda bize yardım etmeye ikna edebilirsen, konseye çok büyük bir hizmet etmiş olursun, Kate."

Ve muhtemelen milyonlarca —hatta milyarlarca— insanın ölmesini engellemiş olacaktım. Evet. Buna şüphe yoktu. "Yapacağım."

James "Ben onunla gidiyorum," dedi. Bakışlarımız bir kez daha buluştu ve bu sefer gözlerimi kaçırmadım. "Hoşuna gitsin ya da gitmesin, onu bulabilecek tek kişi benim, bu yüzden karşı çıkmaya çalışma."

"Bunu yapmayacaktım," dedim. "Sana güveniyorum." Bana ihanet etmeyeceğinden emin olduğum tek bir kişi varsa, o da James'ti. Bu savaştan kendi hayatı dışında hiçbir çıkarı yoktu ve herhangi bir şeyi bulabilme yeteneği, Rhea'yı ararken boşa zaman harcamayacağımız anlamına geliyordu. Rhea'nın tam olarak nerede olduğunu biliyordu.

Walter "Şimdi hepimiz birbirimize güvenmeliyiz," dedi. "Burada olanlar ve olmayanlar." Bakışlarını bana çevirmeden önce bir anlığına Ava'nın boş tahtına baktı. "Hepimiz hatalar yaptık. Hepimizin omuzlarında tonlarca yükü var. Ama birlik olmadığımız sürece yenilmeye mahkûmuz, bu

yüzden içimizdeki bağışlayıcılık ve anlayışa sarılmalıyız. Saf kötülük diye bir şey yoktur. Kronos'un bile yaptıkları için kendince bazı sebepleri var ve birbirimizi ne kadar iyi anlarsak, temellerimiz yerinden oynamadan önce bir çözüm bulma şansımız o kadar yükselecektir."

Bakışlarımı çevirdim. Bir zamanlar, konseyle ilk kez karşı karşıya geldiğimde, beni öldürdüğü için Calliope'yi affetmiştim. İşlediği suçların altında yatan sebepleri görebilmiş ve onu bir şekilde anlayabilmiştim. Ama eğer Walter, Ava için de aynı şeyi yapmamı istiyorsa...

Tehlikeye attığı şey benim hayatım değildi. Milo'nun da hayatını tehdit etmişti ve bazı şeyler affedilemezdi. Ama olanca öfkeme rağmen aslında onu affetmek *istiyordum*, onu anlayabilmek istiyordum. Tekrar bizim tarafımızda olmasını istiyordum. Ve kendi kendime bile itiraf etmek istemesem de, bunu neden yaptığını anlayabiliyordum. Calliope ona şantaj yapıyordu, işbirliği yapması için Nicholas'ın hayatını ortaya atıyordu. Birlikte Ölüler Diyarı'ndan ayrıldığımız gün, olacakların belirtileri gün gibi ortadaydı ve bir an durup düşünmüş olsaydım bir şeylerin ters gittiğini anlayabilirdim. Ava'nın gücü diğer insanları sevme yeteneğinde gizliydi. Calliope'nin Nicholas'ı alıkoyduğunu ve Ava ile konuştuğunu biliyordum. Ava'nın onu korumak için ne gerekiyorsa yapacağının farkına varmış olmam gerekirdi. Bana ihanet etmek zorunda kalmadan önce ona yardım etmiş olmalıydım.

Ama artık her şey için çok geçti. Ava kendi hatalarını, ben ise benimkileri yapmıştım. Hatalarımı düzeltmek için elimden gelen her şeyi yapacaktım ve yalnızca onun da aynı şeyi yapacağını umabilirdim.

Annem "Hepimiz elimizden gelenin en iyisini yapacağız," dedi ve gözlerini bana dikerek elimi bir kez daha sıktı. Hafifçe başımı salladım. Deneyecektim.

Walter "O halde karar verilmiştir," dedi ve sarayın derinliklerinde bir yerlerde gök gürledi. "Kate ile James, Rhea'yı konseyin yanına çekmeye çalışacaklar."

Gözleri parlayan Dylan "Ve savaşa hazırlanacağız," dedi.

Walter "Hayır," diye yanıtladı. "Yeterince hazırlandık. Şimdi savaş zamanı."

* * *

Sonraki üç gün boyunca gücümü toplarken Henry'nin yanında kaldım. Benimkinin birkaç kapı ötesinde, sade bir odada kalıyordu ve annem ikimize birden bakarken onun yanına kıvrılıp yattım. Onu neredeyse kaybedecektim — Kronos'u ona verdiği zararı geri çevirmeye ikna edemezsem hâlâ kaybedebilirdim— ve gitmem gereken zamana kadar ondan ayrılmaya niyetim yoktu.

Rüzgâr sonsuzlukta uğulduyor ve denizlerin uzaklarda bir yerlere çarpan dalgaları dünyayı dövüyordu. Üzerimdeki güneşli, mavi gökyüzü ve altımdaki günbatımına rağmen, gök gürültüleri gece gündüz kükremeye devam ediyordu ve bu nedenle ne kadar istesem de uykuya dalamıyordum.

Zamanımı bulunduğum yer ile Milo'lu görülerim arasında eşit bir biçimde bölmüştüm. Henry sözünü tutmuştu ve her seferinde onu orada, bazen Milo'yu kucağında tutarken, bazen de uyuduğu sırada beşiğini sallarken buluyordum. Saatlerce yan yana durarak Milo'nun uyumasını seyrediyorduk ve Milo da karşılık olarak gözlerini bize dikiyordu. Bir şekilde orada olduğumu seziyordu. Artık bundan emindim. Henry'nin ona sarılabilmesine imreniyordum ama en azından bu sayede oğlumuzu tanıma şansı olmuştu. En kötüsü olmuş olsaydı, Milo onunla geçirdiği bu anlara asla sahip olamayacaktı.

Annem sonunda seyahat edebilecek kadar iyileştiğime karar verdiği akşam "Bana geri döneceksin, öyle değil mi?" dedim. Ertesi sabah James ile birlikte Rhea'yı bulmak üzere yola çıkacaktık ve görünüşe göre bu bir süre için Henry ve Milo'yla geçireceğim son geceydi.

Henry "Ne demek istiyorsun?" dedi. "Buradayım işte."

"Yani, gerçek hayatta demek istiyorum," dedim. "Uyanacak mısın? Kronos'un seni yaraladığını biliyorum, ama... işte buradasın ve belki biraz çabalarsan..."

Henry avucunu enseme koyarak alnımı öptü. "Senin için sonsuza kadar burada olacağım, sevgilim. Hiçbir şey bunu değiştiremeyecek."

Derin bir nefes alarak Milo'nun önünde ağlamayı reddettim. Uyurken bunu asla fark etmeyecek olmasına rağmen, ben biliyor olacaktım. "Lütfen uyan," diye fısıldadım. "Sana ihtiyacımız var. Böyle... böyle olamaz. *Sana* ihtiyacımız var. Sen olmadan Kronos'u yenemeyiz."

"Kronos'u benimle de yenemezsiniz. Calliope olmadan olmaz," diye belirtti.

"Deniyoruz. İnsanlarla dolu bir şehri tamamen yerle bir etti. Atina yok oldu ve istediğini alana kadar bir kez daha ve bir kez daha öldürmeye devam edecek."

Henry "Ve sence istediği şey nedir?" dediğinde bocaladım. Ona Kronos'la yaptığım anlaşmadan bahsedemezdim. Bu çok karmaşıktı ve Henry ortadan yok olursa bunun ona söylediğim son şey olduğunu bilmenin vereceği vicdan azabıyla yaşayamazdım.

"Bilmiyorum," diye yalan söyledim. "Konseydekiler onu Tartarus'a hapsettikleri için kendilerini öldürmek istediğini düşünüyorlar."

"Belki." Parmaklarını saçlarımın arasından geçirirken, dokunuşu bir yaz meltemi kadar nazikti. "Tek istediğim sensin."

Ürperdim. Uyuyan Milo'nun dudakları aralandı ve tapılası sevimlilikte bir emme hareketi yaptı. "Tek istediğim şey bir aile olmak. Gerçek, canlı ve bütün bunlardan uzak olan, birbirine bağlı bir aile."

"Olacağız," diye söz verdi. "Bunu sağlayacağım."

Ona doğru eğilerek, ipek gömleğinin iç taraflarını gıdıkladığı kollarımı beline doladım. Tekrar böyle vakit geçirebilmemiz için ne kadar zaman geçmesi gerekiyordu? "Yarın sabah James ile birlikte Rhea'yı bulmak için yola çıkacağız."

Henry'nin saçlarımın arasındaki parmakları birden durgunlaştı ve bir süre boyunca hiçbir şey söylemedi. "Kendini bu kadar büyük bir tehlikeye atmanı sağlayacak kadar önemli olan şey nedir?"

"Daha öncekiyle aynı şey," dedim. "Onu yanımızda savaşmaya ikna edebilirsek kazanma şansı yakalayabiliriz."

"Ama Kronos dünyayı kasıp kavuruyor. Olimpos'tan ayrılırsan güvende olamayacaksın."

Yapabildiğim kadar ikna edici bir sesle "Artık umursamıyorum," dedim. "Ayrıca, büyük ölçüde Calliope'yle birlikte adada kapana kısılmış durumda. Gücü milyonları öldürebilecek kadar büyük doğal afetler yaratmaya yetebilir ama Afrika, Yunanistan'dan bir sorun yaratmayacak kadar uzakta."

"Bundan emin misin?"

Tereddüt ettim. "Hayır."

Milo'dan bana dönerek sıkıca, neredeyse zapt edercesine sarıldı, burnunu saçlarıma gömdü. "Lütfen gitme. Rhea hiç kimse için savaşmaz, hele ki karşısındaki kişi eski kocasıysa. Bu riske atılmana değmez."

"Denemek zorundayım. Bunu biliyorsun."

"Ölecek olsan bile mi?"

"Buna izin vermeye niyetim yok, ama... evet. Ölecek olsam bile."

Yüz ifadesi bulutlandı. "Pekâlâ," diye mırıldandı. "Senden tek istediğim şey: son kez konseyin güvenliğinden ayrıldığın zaman başına gelenleri hatırlaman."

Yüzümü buruşturdum. "Anladım. Olimpos'tan ayrılırsam başıma kötü şeyler gelebilir. Kronos beni yakalayabilir, Calliope beni öldürebilir ve gökyüzü parçalanarak üzerime düşebilir. Ama öylece oturup milyonlarca insanın benim yüzümden ölmesini seyredemem, tamam mı?"

Yanağıma dokunarak "İnsanlık senin yanında bir hiçten ibaret," dediğinde bir adım geri çekildim.

"Bu doğru olsa bile —ve öyle olmadığını biliyorsun— Milo mutlu bir hayatı hak ediyor ve bu da içinde yaşayabileceği bir dünya olması gerektiği anlamına gelir. Bunu yapmak zorundayım, Henry. Üzgünüm. Sen ve Milo'yu her şeyden çok seviyorum ve bir seçeneğim olsaydı..."

Henry "Bir seçeneğin var," dedi. "Kendine tanımak istediğin kadar çok seçeneğin var."

Pufladım. "Güzel. Seçimimi yaptım. Savaşacağım."

"Her şeyden önce, senin savaşıyor olman bile anlamsız," dedi. "Bunun için çok hassassın, çok..."

"Çok ne? Çok genç mi? Çok deneyimsiz? Bir şeylere değer olabilmek için antik zamandan kalmış olmama gerek yok ve hoşuna gitse de gitmese de bunu yapacağım." Ona dik dik baktım ama Henry gözlerini kaçırdı. Birkaç saniye geçti ve ardından daha yumuşak bir sesle "Neden savaşmak istemediğini anlıyorum, Henry. Anlıyorum. Ama bu kararı bütün bunlar olmadan önce vermiştin. Milo doğmadan önce.

Benim için savaşmayacaksan bile en azından onun için savaşamaz mısın?"

Henry uzun bir süre sessiz kaldı ve Milo'nun inip kalkan küçük göğsü bile beni rahatlatmaya yetmedi. Bu imkânsızdı. Yarı-ölü ya da değil, Henry her zamanki gibi inatçıydı. Bunca zaman bebeğe baktıktan sonra Milo'yu benden daha iyi tanıyordu, anlamadığım şey de buydu zaten. Bu yüze bir kez bakan biri, onu geri alabilmek için dünyayı ikiye bölmeye can atmaz mıydı? Nasıl olurdu da Henry oğlunu koruyarak ona layık olduğu geleceği sağlamak istemeyebilirdi?

Sonunda "Rhea'yla anlaşma yaptığınızda bunu bir kez daha konuşuruz," dedi. "Hiçbir şey için söz vermeyeceğim, ama bir şekilde yardım edebilirsem, edeceğim. Zaten şu anki durumda kapana kısılmış sayılırım."

Duyacağım tavizler bundan ibaretti sanırım. Onu öpmek için parmak uçlarımda yükseldim ama Milo'ya yaptığımız ziyaretlerin her birinde olduğu gibi başını çevirdi, bu nedenle yalnızca ağzının kenarını yakalayabildim. Aramıza koyduğu mesafenin cesaretimi kırmasına izin vermeyerek "Teşekkür ederim," dedim. Belki de Henry Uyuyan Güzel'di ve bir öpücük onu uyandırarak oğlundan koparacaktı. Keşke bu kadar kolay olsaydı.

"Rica ederim." Beşiğe uzanarak bebeği kucağına aldı. "Biz de burada senin dönüşünü bekleyeceğiz."

"Öyle yapsanız iyi edersiniz." Elimi Milo'nun alnına doğru kaldırarak yapabildiğim kadar ona yaklaştırdım. "İkinizi de çok seviyorum. Bunu biliyorsunuz, değil mi?"

Milo sanki bana uzanmak istermiş gibi kollarını salladı ve Henry minik elini öptü. "Biliyoruz," dedi. "Ve tekrar seninle birlikte olabilmek için sabırsızlanıyoruz."

Henry'nin kaburgalarını dürttüm. "Bundan emin olabilirsin."

"Kate?"

Gözlerimi açtım. James bana doğru uzanmıştı ve burnu benimkinden birkaç santimetre ötede duruyordu.

Rahatlama dolu bir sesle "Nihayet döndün," dedi. "Gülümsüyordun."

Doğruldum ve yanan koluma yerleştirilmiş askıyı düzelttim. Gün geçtikçe acıya alışmak kolaylaşıyordu, ama koluma odaklandığımda irkilmekten kendimi alamıyordum. "Bunun bir suç olduğunu bilmiyordum."

"Değil ki." James'in uzattığı elini tuttum. "Sadece geri gelmeyeceğini sandım. Asırlardır sana seslenip duruyorum."

Yanaklarım ısındı. Görülerim sırasında nasıl davrandığımı bilmiyordum; daha önce hiç kimse ne yaptığımı bana açıklama zahmetine girmemişti ve ben de sormaya utanmıştım. Yoksa James her şeyi duymuş muydu? "O halde neden geçen seferki gibi müdahale etmedin?" diye homurdandım.

"Ne, seni o büsbütün kayıtsızlık halinden çekip çıkarmaya çalıştığım zamanki gibi mi?" dedi. "Bunun için *üzgünüm*, biliyorsun. Çok kabacaydı. Ama yapmasaydım, Henry'nin öldüğünü düşünerek orada kalmaya devam edecektin. Sonuçta buna değeceğini düşündüm."

Ona dönerek kaşlarımı çattım, ama doğru söylüyordu. "Bunu nasıl yaptın ki zaten?"

Burnuna dokundu. "Meslek sırrı. Uslu olursan, bir gün bunu açıklayabilirim. Gidiyor muyuz? İkimiz için de bir çanta hazırladım. Aslında seninkini annen hazırladı. İç çamaşırlarını karıştırırsam Henry'nin beni pataklayabileceğini düşündüm."

Belirsiz bir gülümsemeyle "Pataklama işini Walter'ın yürüttüğünü sanıyordum," dedim.

James'in kaşları birden havaya fırladı. "Henry Kronos'un adasına girdiğinde yanındaki o kıyamet siyahı bulutu gördün, değil mi?"

Gülümsemem siliniverdi. "Elbette."

"Ve hâlâ buna gücünün yetmeyeceğini mi düşünüyorsun?"

Yüzümü astım. James'in kendi kocamın neler yapabileceği gerçeğini başıma kakması gerekmezdi. Hatta benim neler yapabileceğim gerçeğini.

James bu sefer daha nazik bir sesle "Haydi," diyerek sağlam olan kolumu yakaladı. "Gidip veda edelim."

Bizi bekleyen tek kişi annem değildi. Yumuşak yüz ifadesi neler düşündüğünü hiç ele vermeyen Walter annemin yanında duruyordu. Midem buruldu. Konsey toplantısından beri onunla karşılaşmaktan kaçınmıştım, çünkü bana nasıl hitap ettiğini unutamıyordum: kızım.

Bu imkânsız gibi görünüyordu. Öyle olmalıydı. Eğer gerçekten Zeus'un kızı olsaydım, bunu biliyor olurdum. Ama bunu ne kadar çok düşünürsem, reddetmekte o kadar zorlanıyordum. James ve Ava yalnızca onun çocuklarının konseye katılabildiğinden bahsetmişlerdi ve artık bir konsey üyesi olduğuma göre, cevap son derece açıktı.

Fakat karşımda ne tür bir kanıt olursa olsun, bir parçam hâlâ bunu inkâr etmek istiyordu. Bütün hayatımı babamın çok uzun zaman önce annemi terk ettiğini ve varlığımdan haberdar bile olmayabileceğini düşünerek geçirmiştim. Bu biliyor olmasına rağmen beni umursamadığı gibi bir olasılıkla yüzleşmekten çok daha kolaydı. Ve eğer Walter gerçekten babamsa, varlığımdan haberdar olmasının yanı sıra annemin neler yaşadığını da biliyor olmalıydı. Ve ona yardım etmeye çalışmamıştı bile.

Walter ve anneme doğru yürürken hissettiğim gücenme duygusu ile birlikte kanım kaynamaya başladı. Annem bana sarılırken Walter hiçbir şey söylemedi ve burnumu annemin saçlarına gömerek derin bir nefes aldım. Walter'ın neyim olduğu hiç önemli değildi, benim annem vardı ve ihtiyacım olan tek ebeveyn de oydu.

"Diğerleri nerede?" diye sordum. Gitmemi umursamalarını beklediğimden değildi, ama en azından James'i adamakıllı uğurlamak isteyeceklerini düşünmüştüm.

Annem kederli bir sesle "Kronos'u kuşatarak tekrar adaya kapatmaya çalışıyorlar," dedi. "Siz gittikten sonra bizler de onlara katılacağız."

Bedenime bir korku dalgası yayıldı. Ona asla bir savaşçı gözüyle bakmamıştım; tabii sonunda ölümlü yaşamını elinden alan kanserle sonuna kadar savaşmıştı. Ama bu kanser değildi. Bu savaştı ve annemin Dylan, Irene ve Walter gibilerinin yanında savaştığını düşününce başım dönüyordu. Annem tanıdığım en nazik insandı.

Kimse uzunca bir süre bu savaşın dışında kalamazdı, gerçi. Eğer onların yaptığı gibi savaşmayı bilseydim, ben de en ön sıralarda yer alır ve oğlumu geri almak adına içimdeki gücün en son damlasını bile kullanmaktan çekinmezdim. Ama şu anki duruma göre onlara ancak bu şekilde yardım edebilirdim. Ve bu yüzden hiç kimse, hatta Henry bile beni tersini yapmaya ikna edemezdi.

Walter "Kate," dedi ve annem benden uzaklaştı. "Rhea'nın tıpkı Kronos kadar güçlü olduğunun farkındasın, öyle değil mi?"

Onu süzdüm. Birbirimize hiç benzemiyorduk, ama tanrılar formlarını değiştirebildiği sürece bunun bir anlamı yoktu. "Evet, biliyorum. Zaten bütün mesele de bu değil mi?"

Walter anneme anlamadığım bir bakış fırlatarak "Evet," dedi. "Bu aynı zamanda da onu yapmak istemediği bir şey için zorladığın ya da bir şekilde, hoşuna gitmeyen bir şeyler söylediğin takdirde, amacımıza eşit derecede büyük bir zarar verebileceği anlamına geliyor."

"Yani ona yağcılık etmemi mi istiyorsun?" dedim. "Bir savaşın ortasındayız."

Walter kuru bir sesle "Evet, farkındayım," dedi. "Sadece ona hak ettiği saygıyı göstermeni rica ediyorum. O bizim annemiz. Ve senin iki kez büyükannen..."

"Affedersin?" deyiverdim. Annem dirseğimi sıktı, ama kolumu ondan kurtardım. Walter'ın hayatımda oynadığı rolü, en azından aptalca bir memnuniyet içinde bilmezlikten gelme, seçimi tamamen bana ait bir haktı, ama bunu zorla kabul ettirmeye çalışması... içimde bir şeyleri koparmıştı. "Eğer nihayet babam olduğunu itiraf etmeye karar verdiysen..."

Annem "Şimdi sırası değil, Kate," dedi.

Keskin bir sesle "Sırası hiç gelmez zaten," dedim. "Basit bir evet ya da hayır, Walter. Sen benim babam mısın?"

Walter çenesini kaldırarak bana baktı. "Evet. Bundan şüphen olacağını hiç düşünmemiştim."

Sanki hiç önemi yokmuş gibi. Sanki anneme tek başıma bakarak geçirdiğim yılların bir önemi yokmuş gibi. Sayısız geceler boyunca ağlayarak, sabah uyandığımda dünyada yapayalnız olacağımdan korkarak uykuya dalmıştım ve babamın bunca zaman boyunca yalnızca varlığımdan değil, nerede olduğumuzdan ve neler yaşadığımızdan da haberi olmuştu.

"O halde sanırım hiçbir zaman bir babaya ihtiyaç duymamış olmam iyi bir şey olmalı," dedim. "Şimdi, eğer senin için bir sakıncası yoksa bulmamız gereken bir Titan var."

Annem bana doğru uzanarak "Kate," dedi ama kolumu geri çektim. Dudakları şaşkınlık içinde aralandı ve kalbim Kronos'un bana yaşatabileceği tüm acılardan daha büyük ıstırap veren bir suçluluk duygusuyla doldu. Ancak yine de tavrımı korudum.

"Gitmemiz gerekiyor." Elimi James'in dirseğinden geçirdim ve gırtlağımdaki düğümü görmezden gelerek bir adım geriledim. Ağlamayacaktım. Walter için ağlayamazdım, özellikle de onun karşısındayken.

James arkadaşlığımızın başlangıcından beri ilk kez çenesini kapalı tutmuştu. Bir şey söylemek yerine Walter ve annemin bulunduğu yöne doğru başını salladı. Ebeveynlerimin bulunduğu yöne. Hayatımda ilk kez iki ebeveynim olmuştu.

Bunun beni sevinçten havalara uçurması ya da en azından hayatımın en kötü zamanları sırasında bana ufacık bir mutluluk pırıltısı yaşatması gerekirdi. Ama midemi bulandırmıştı.

Annem "Güle güle, tatlım," diye fısıldadı. Ona karşılık veremeden, her yönden gelen altın bir ışık etrafımızı sarmaladı ve günbatımı zemin gözden kaybolurken önümde parlak renkli noktalar belirdi.

James ile çimenli bir tepeye çıkınca gözlerimi kırpıştırdım. Central Park'taki Kuzu Otlağı, Eden'da geçirdiğim gecelerde annemle buluştuğum yer. Etrafımızda bir sürü insan vardı ama hiçbiri ortaya çıkışımızı fark etmemişti. Bizi görebiliyorlar mıydı? Yoksa James başından beri orada olduğumuzu düşünmeleri için bir şeyler mi yapmıştı?

"Neden New York'tayız?" dedim. "Rhea buralarda mı?"

James "Rhea? Rhea burada ne arasın?" diyerek beni tepeden aşağı yönlendirdi.

"O halde neden Afrika'da *değiliz*?" dediğimde ise sırıttı. Cehaletimin onu eğlendirdiği çok belliydi.

"Buradayız, çünkü burası Olimpos'un bulunduğu yer."

Afalladım. "Olimpos Dağı'nın Yunanistan'da olduğunu sanıyordum."

"Olimpos Dağı orada, ama konseyin evi olan Olimpos'un sabit bir yeri yoktur. Şey, aslında var," diyerek düzeltti ve New York göğünü boyayan günbatımını işaret etti. "Sonsuza kadar alacakaranlık ile gündüz arasında durur."

Doğru ya. İçerisinin dekoru. "O halde neden... doğrudan oraya gidemiyoruz?"

"Çünkü seyahat etmeyi özledim ve asıl iyi olduğum nokta da bu." James dirseğimi yakaladı, elinin sıcaklığı kazağımın üzerinden bile hissediliyordu. "İşleri eski yöntemlerle ele alacak ve Zimbabwe'ye giden ilk uçağı yakalayacağız. Bu bize oyun taktiğimizi çizmek konusunda zaman kazandıracak, ayrıca biraz bacaklarını çalıştırmanın sana iyi geleceğini düşündüm. Bunun yanında, yalnızca ilk altılı bir anda kaybolup istedikleri yerde çıkabilir. Ve sanırım bir de sen, tabii bunu yapmayı öğrendiğinde," diye ekledi. "Bahse girerim ki, geri döndüğümüzde Walter sana her şeyi öğretecektir."

Walter'ın adını duymak midemi altüst etmişti. "Neden ben de yapabiliyormuşum?"

James bir kaşını kaldırdı. "Şikâyet mi ediyorsun?"

"Elbette hayır." Dudağımı ısırdım. "Bu, şey nedeniyle olamaz değil mi, şey, yani ikisi, şeylerin... ebeveynlerimin..." Bu kelimeyi güçlükle telaffuz etmiştim "...ilk altılıdan olması nedeniyle. O halde Nicholas ve Dylan da bunu yapabilmeliydi. Neden ben yapabiliyormuşum?"

"Çünkü aksi takdirde Ölüler Diyarı'nda dolaşmak konusunda pek başarılı olabileceğin söylenemez, öyle değil mi?"

James kolunu benimkinden çekerek omzuma doladı. "Üzgünüm Kate. Walter bunu sana en başından söylemeliydi."

Ağzıma acı bir tat yayıldı. Üzgün olmak hiçbir şeyi düzeltmeyecekti. "Önemli değil. Ona ihtiyacım yok."

James "Walter biraz kadın düşkünüdür," diye itiraf etti. "Bir bebeğe kesinlikle iyi bir örnek olamaz. Neyse ki Milo'nun Henry gibi örnek alabileceği bir babası var."

Bir anlığına sessizliğe gömüldüm. James Henry'nin bir daha uyanıp uyanamayacağını bilmiyordu. Geri döndüğümüzde hâlâ yaşıyor olup olmayacağını bile bilmiyorduk. "İyimserliğin gerçekliği yadsımaya devam ediyor anlaşılan," diye mırıldandım.

"Annen konusunda haklı çıkmıştım ama," dediğinde başımı iki yana salladım.

"Hayır, haklı çıkmadın. Annem öldü. Ölümlü bedeni yani, ayrıca testleri geçip geçemeyeceğim konusunda hiçbir fikrin yoktu. Onu bir daha görüp göremeyeceğimi bilmiyordun."

James itirazlarımı savuşturdu. "Öyle olsa bile, bu yaptığım iyimserlik değil. Bu gerçek. Henry başaracak."

Beni kandırıyordu, pislik. Her ne kadar oltasına takıldığımı belli ederek onu tatmin etmek istemesem de, daha fazla direnemedim. "Güzel, pes ediyorum. Peki, nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Sırıtarak eğildiğinde dudakları kulağıma dokundu. "Çünkü," diye fısıldadı, "Rhea onu iyileştirebilir."

BEŞİNCİ BÖLÜM
GİZLİ KAPAKLI

"Biliyor muydun?"

Henry karşımda dururken ben Milo'nun beşiğinin yanında dikilmiş, uyuyan bedenini izliyordum. Henry bu kez farklı görünüyordu: bir öncekinden daha uzak gibi, sanki o da başka bir yerdeymiş gibi. Bana neredeyse hiç bakmamış ve bir kez bile kırpmadığı gözlerini bebeğe dikmişti.

Uzun bir andan sonra "Neyi biliyor muydum?" dedi. Beni dinliyor muydu?

Sabırlı olmaya çalışarak "Rhea'nın seni iyileştirebileceğini biliyor muydun?" Olanların hiçbiri Henry'nin suçu değildi, elbette, ama yine de... Bunu başından beri biliyor muydu? Walter'ın bundan haberi var mıydı? Ya annemin?

Henry "Ben... bundan kuşkuluydum," dedi ve gözleri bir kez daha donuklaştı. Aklı her nerede ise, bunun kendi hayatından çok daha önemli bir yer olduğunu umuyordum. "Seni boş yere ümitlendirmek istemedim."

"Saçmalık," dedim. "Beni hiç ümitlendirmek istemedin."

Birkaç saniye geçti ve sonunda donuk bakışları benimkilerle karşılaştı. "Deneyecek misin?"

"Neyi deneyecek miyim? Sen onun oğlusun, öyle değil mi?" dedim.

"Lafın gelişi."

"O halde neden olumsuz yanıt versin?"

Henry "Kendini bizim meselelerimizle meşgul etmekten hoşlanmaz," dedi.

"Seni iyileştirmek için bir süreliğine yaptığı işe ara vermeyi umursamayacağına eminim," dedim. Neden zor adamı oynuyordu?

Kate?

James'in sesiyle olduğum yerde donup kaldım, ama Henry kaşlarını bile çatmadı.

James fısıltıdan daha yüksek olmayan bir sesle *Kate, geri gel,* dedi. *Bu çok önemli.*

Hep önemli olurdu zaten. Hafifçe iç çektim ve Henry'nin yanağına bir öpücük kondurmak için beşiğin üzerine eğildim. "Gitmem gerekiyor. Yine geleceğim."

Henry gözlerini bir kez daha beşiğe dikerek, dikkati dağılmış bir halde "Elbette," dedi. Bakışları Milo'nun yüzüne odaklanmamıştı; sanki onu görmeden içinden geçip gidiyor gibiydi. Neler oluyordu?

Bebek odası gözden kaybolarak yerini bir uçağın iç tarafının görüntüsüne bıraktı. Birinci mevkinin sağladığı geniş alana rağmen, pencereye yaslanma şeklim yüzünden kolum ağrımıştı ve gözlerimi açtığımda yüzümü buruşturdum. Bulabildiğimiz tek bilet bunlardı ve James geri döndüğümüzde Henry'nin ona borcunu ödeyeceği konusunda ısrar etmişti. Birlikte geçirdiğimiz yaz boyunca Henry'nin parasını harcamak istememiş ve James'i ucuz bölümde uçmaya zorlamıştım. Ama bu sefer karşı çıkmadım. Çığlıklar atan bir bebek ve omzuma yastık muamelesi yaparken

horlayan bir yolcunun arasında büzüşmüş bir halde geçirdiğim on iki saatten iyi bir ders çıkarmıştım.

James "Ah, işte buradasın," dedi. "Acıktın mı?" Yanımda oturuyordu ve önünde duran tepside iki tane çizburger ile patates kızartmaları vardı. Mükemmel. James muhtemelen benim için getirilmiş olana dokunmamıştı ama diğerinin yanındaki patates kızartmalarıyla her an yıkılacak gibi duran bir yapı inşa etmişti.

Bacaklarımı gererek "Duruma göre değişir," dedim. "Sadece patates kızartmalarımı isteyebilmek için mi beni Henry'nin yanından çekip aldın?"

James neşeyle "Elbette hayır," dedi ve sırt çantasından bir ketçap şişesi çıkardı. "İsteseydim çalardım. Ketçap?"

"Cidden uçağa bir ketçap şişesi mi soktun? Güvenliği nasıl atlattın?"

Sırıttı. "Meslek sırrı."

Tabağımı kendi önüme çektim. Buradaki tepsiler ekonomi bölümünün aksine dirseklikli erin altından çıkıyordu ve önümdeki koltuğun arka tarafında bilmediğim bir film gösteren geniş bir ekran vardı. "Sen delisin."

"Ben *becerikli* kelimesini tercih ederim." Patates kızartmalarından oluşturduğu kalenin etrafına ketçapla bir hisar hendeği çizdi. "Her neyse, seni uyandırdım, çünkü bir şeyler mırıldanıyordun. Rüya mı gördün?"

Kızartmalarımdan birini alarak ağzıma tıktım. Uçak yemeği için fena sayılmazdı. Yine de daha önce uçakta yediğim pek az yemekten hiçbiri porselen tabak ve gümüş takımlarla servis edilmemişti. "Rüya görmüyordum. Milo ve Henry ile birlikteydim."

James kaşlarını çattı. "Henry ne sıklıkla seninle buluşuyor?"

"Her zaman. Ondan kalmasını istedim ve o da istediğim gibi yaptı."

James "Ona dokunabiliyor musun?" dediğinde başımı salladım. "Ya Milo?"

"O dokunabiliyor. Ama ben yapamıyorum."

"Anladım." Alnındaki izler derinleşti. "Ona şimdiye kadar neler söyledin?"

"Ne, sen burnunu sokmadan kocamla özel bir konuşma yapamaz mıyım?"

James şişesini bir kenara bırakarak bana doğru döndü. "Ona nereye gittiğimiz ve ne yapmak üzere olduğumuzdan bahsettin mi?"

"Elbette," dedim. "Şey, hayır, yani ona ne yaptığımızı anlattım ve Afrika'ya gitmekte olduğumuzu söyledim. Ama Zimbabwe'den bahsetmedim."

"Güzel." Parmaklarını benimkilere dokundurdu ama ben kendimi geri çekerek ellerimi kucağıma koydum. James'le arkadaş bile olsak, yıllar önce Persephone'yle birlikte olmuş ve Henry'yi incitmişti. Henry onu affetmiş olsa bile kesinlikle olanları unutmamıştı ve onu daha fazla endişelendirecek bir şey yapmaya niyetim yoktu. "Sana nasıl davranıyor? Tuhaf bir şeyler söyledi mi? Tam olarak yerine oturmayan bir şeyler var mı?"

"Bu ne şimdi, yirmi soru oyunu mu?" Tabağıma dokunmadan koltuğumun arkasına yaslandım. "Bu seni ilgilendirmez."

"Evet, ilgilendirir. Daha önce hiç buna benzer bir durumla karşılaşmadık. İlk savaş sırasında —tabii o zamanlar ben yoktum- ama Walter..."

"Duymak istemiyorum." Özellikle de içinde Walter'ın adı geçiyorsa.

"Duyman gerekiyor." James'in sesi şaşırtıcı bir biçimde nazikleşmişti. "Walter'ın senin için ne anlam ifade ettiğinin bir önemi yok, tamam mı? Onu unut. Walter şu an önemli değil."

"Asla da önemli olmadı." Ve görünüşe göre hiçbir zaman da olmayacaktı.

James buruk bir gülümsemeyle "Ben olsam o kadar ileri gitmezdim," dedi. "Walter Tanrılar'ın *Kralı* ve konseyin lideri, sonuçta. Hepimiz onun çocuklarıyız. Bunu biliyorsun."

"Ne yani, bunu daha önce fark edemeyecek kadar aptal olduğumu mu söylemeye çalışıyorsun?" dedim ve James başını iki yana sallamasına rağmen yine de kendimi bir budala gibi hissettim. Haklıydı. James ile Ava bana konseyin bütün genç üyelerinin Walter'ın çocuğu olduklarını *söylemişlerdi*.

James "Aptal değilsin," dedi. "Hem de hiç. Diana bizlere ölümlü bedeninin kanser olduğunu söylediğinde, olaya müdahale ederek sana bir baba gibi davranmaması Walter'ın aptallığı. Annen bunu talep etmişti," diye ekledi. "Bu nedenle olanlar yüzünden ona kızma, anlaştık mı? Walter'ın dünyaya gelmesi için çabaladı. Hatta Phillip, amcan olarak ortaya çıkmaya gönüllü oldu ama Walter senin bunları tek başına göğüslemenin testleri geçmende daha çok yardımcı olacağına kanaat getirdi."

Bir taraftan gökyüzünde bir şimşek çakarak bizi yere indirmesini bekleyerek "Tam bir piçmiş, o halde," diye fısıldadım.

James "Genellikle," diyerek katıldığını belirtti. "Sanırım insani duyguları pek iyi anlayamıyor. Hiçbirimize mükemmel bir babalık yapmadı, yani Ava dışında ve o evlatlık. Walter'ı pek fazla suçlayamıyorum gerçi. Onun da kendisine çok iyi örnek olabilecek bir babası yoktu."

Bu ona ihtiyacım olmasına rağmen beni terk etmesini haklı çıkarmıyordu, ama benim bir istisna değil de, kaidenin bir parçası olduğumu anlamamı sağlamıştı. "Pek bir şey kaçırmadığımı bilmek güzel," diye homurdandım.

James alaycı bir şekilde güldü. "Kesinlikle. Henry bile onun yanında yapışkan, ceylan gözlü, liseli bir kız gibi kalır."

En azından Henry'nin iyi bir baba olduğunu biliyordum ve asıl önemli olan da buydu: Milo'nun bir babaya sahip olması. Benim çocukluğum uzun zaman önce sona ermişti. Ancak onunki yeni başlıyordu ve benim katlanmak zorunda kaldığım şeyleri onun da yaşamasına izin vermeyecektim. Onu seven ve her gün görebildiği bir babası olacaktı. Ne pahasına olursa olsun bunu sağlayacaktım.

James sessizce "Şimdi görülerin hakkında biraz konuşmamız gerekiyor," dedi. "Seninle gelip olan biteni izlememe izin verir misin?"

"Benimle gelmek mi? Bu, seyahat gibi bir şey değil, biliyorsun. Onları görürken hâlâ burada oluyorum."

"Ama istersen yanına birini daha alabilirsin. Persephone bazen beni de götürürdü."

Gözlerimi devirerek "Bundan eminim," dedim.

İnledi. "*Öyle* değil. Yani... şimdi istediğin takdirde rüyaya dalabilirsin, değil mi? Kontrolünü sağladın mı?"

Yapacak hiçbir şeyimin olmadığı dokuz aydan sonra mı? "Evet, sonunda becerebildim."

Tekrar elini benimkinin üzerine koyduğunda geri çekilmedim. "Persephone'nin bunu tam olarak nasıl yaptığını bilmiyorum, ama bana bunun nektarda yüzmek gibi olduğunu söylemişti. Tek başına olabilmek için aramızdaki bağı koparmak yerine beni de kendisiyle birlikte götürürdü."

Tamam. Ama bu tarif hiçbir işime yaramamıştı. "Eğer gerçekten oraya gitmek için bana ihtiyacın varsa, geçen sefer ben oradayken benimle nasıl konuşabildin?"

"O farklı bir şey. Zihnimle yaptım." *Bunun gibi mesela.*

Sesi bir öncekinden çok daha yüksek bir şekilde zihnimde yankılandı ve irkilerek diğer yana çekildim. "Bu da neydi?"

Arkamızdaki koltuklarda oturan biri "Şşşt," diye seslendi.

James sessizce güldü ama bunda komik olan bir şey yoktu. "Bendim, tabii ki."

"Ama nasıl..." Birden kendime gelerek sesimi alçalttım. "Bunu nasıl yaptın?"

"Çok kolay. Hepimiz birbirimizle zihinsel olarak konuşabiliriz. Herkes aynı anda değil tabii, yoksa ortalık birbirine girer ve seslerimiz karışırdı ama düşüncelerimizi tek bir kişiye yoğunlaştırırsak bunu yapabiliriz." Tekrar elini uzattı. "Dene bakalım."

Duraksadım. "Nasıl?"

"Sadece bir şey düşün ve o düşünceyi bana doğru itekle."

Gözlerimi kapadım ve elime dokunan elinin verdiği hisse odaklandım. Eli sıcak, parmakları ise imkânsız derecede yumuşaktı ve bu bana kendimi oldukça rahatlamış hissettiriyordu. Tanıdık bir his.

Bu çılgınlık.

James "Aslında düşününce, hepimiz biraz çılgınız," dediğinde göz kapaklarım uçarcasına açıldı.

"İşe yaradı mı?"

"Tebrikler, düşünme sanatının hakkından geldin. Şimdi bu bağlantıyı bir adım ileri taşıyalım. Görünün içine dal ve beni de yanında götür."

Görünüşe göre elini kolunu sallayarak özelime müdahale etme düşüncesinden vazgeçmiş olduğunu ummak biraz fazla şey istemek anlamına geliyordu. "İşe yaramayacak. Hem sen neden benimle gelmek istiyorsun?"

Benden bir şeyler sakladığını belirten ketum bir tavırla "Birçok sebepten" dedi. Aslında başından beri benden bir şeyler gizlediğinden emindim.

"Ne gibi?"

"Calliope'nin kalesinin neye benzediğini görebilmek için," dedi. "Calliope ve Kronos'un vakitlerini nerede geçirdiklerini öğrenmek için. Ayrıca nerede..."

Durakladığında kaşlarımı çattım. "Ayrıca nerede, ne?" dedim ve James'in yüz ifadesi mesafeli bir hal aldı.

"Daha önce Iris ile tanıştın mı?" diye sorduğunda başımı iki yana salladım. "Iris, Walter'ın gönderdiği elçilerden biriydi."

"İdi?"

Gırtlağını temizledi ve gözlerini kızartmalardan inşa ettiği kaleye dikti, ama artık kalesiyle pek ilgili gibi görünmüyordu. "Henry'nin seni kurtardığı gün, Calliope onu öldürdü."

Ağzım açıldı ama uzunca bir süre boyunca gırtlağımdan hiçbir ses çıkmadı. Onu tanıyıp tanımamam önemli değildi; James'in acısı sanki elle tutulur bir şeymiş gibi süzülerek kalbime saplanmıştı. Sonunda "Üzgünüm," dedim. "Neler hissettiğini tahmin bile edemiyorum."

Uysal bir sesle "Dostlarımdan biriydi," dedi. "Ölümsüz bir hayatın varken daha başka oluyor, insanların her zaman yanında kalacağını zannediyorsun. Yani, en azından bir ya da iki yüzyıl boyunca yaşarlar, öyle değil mi? Onlara kendileri hakkında neler hissettiğini söylemen gerekmez, çünkü her zaman başka bir fırsatın olacağını bilirsin."

Elini sıktım. "Ona söyleme fırsatını yakalayamamış olsan bile, kendisi hakkında neler hissettiğini bildiğine eminim."

"Walter onu oraya göndermekle en baştan hata etti." James titrek bir nefes alarak nihayet bana baktı. Gözlerindeki kızarıklığı fark etmemiş gibi davranmaya çalıştım. "Nerede öldüğünü görmek istiyorum. Ama bunun dışında, konseyin bir strateji oluşturabilmesi için neler olup bittiği hakkında bir fikir edinmem gerekiyor. Milo'yu kurtarabilmek için tam olarak nerede olduğunu bilmeliyiz."

"Bunu gerçekten yapar mısınız?" dedim.

Bana tuhaf bir bakış fırlatarak gülümsedi. "Elbette. O senin oğlun."

Duymam gereken tek şey buydu. Avucumdaki parmaklarını biraz daha sıkarak gözlerimi kapadım ve görünün içine dalarken James'in eline odaklandım. Ancak beni biraz yavaşlatıyor gibiydi, sanki bataklıkta ilerliyormuşuz gibi. Bu imkânsızdı. "Yapamıyorum."

Neredeyse başardın. Devam et.

Kendimi zorladım. Beni bekleyen Milo'nun sıcaklığı önümde dolanırken onu hayal kırıklığına uğratamazdım. Ayaklarımı sağlam bir biçimde bebek odasının zeminine bastım ama James tökezledi ve kendini toparlayabilmesi biraz zaman aldı.

"Oha. Artçı sarsıntıları unutmuşum." Günbatımının ışıklarına bulanmış bebek odasına göz gezdirdi. Henry köşede durmuş, elindeki biberonla Milo'yu besliyordu ve James'in gözleri irileşti. "Yokmuşum gibi davran."

"Ne..." diyerek söze başladım ama Henry yüzünde boş bir gülümsemeyle bana doğru döndü. İçimi büyük bir kaygı kaplamıştı. Yok olmaya mı başlıyordu? Bu yüzden mi görünüşü varla yok arasıydı?

Henry bebek odasında, sanki bir vadide duruyormuşuz gibi tuhaf bir biçimde yankılanan alçak sesiyle "Tekrar hoş geldin, Kate," dedi. "Milo huzursuzlanmaya başladı."

James'e bir bakış fırlatarak "Haklısın," dedim. Henry ona bir merhaba bile demeyecek miydi? "O kadar erken ayrıldığım için üzgünüm. İlgilenmem gereken bir şey vardı."

Henry donuk gözleriyle, tek bir kez başını salladı. Kucağında duran Milo'yu güçlükle fark ediyor gibiydi. "Umarım kötü bir şey değildir."

Başımı iki yana salladım. "Yalnızca öğle yemeği."

James yarım metre yakınına gelene kadar ağır adımlarla Henry'ye yaklaştı. Henry gözünü bile kırpmamıştı. Beni görebilmesine rağmen nasıl James'i fark etmemiş olabilirdi?

James tek kelime bile etmeden bebek odasından dışarı çıktı. Onu takip etmemi mi istiyordu? Yoksa Milo'nun bulunduğu koridoru aklına yerleştirmeye mi çalışıyordu? Şansımız varsa pencereden bakmayı akıl edebilirdi, yoksa kaçıncı katta olduğumuzu anlamasına imkân yoktu. Calliope zemindeki devasa deliği henüz tamir etmemişse tabii.

Sonraki birkaç dakika boyunca ne Henry ne de ben konuştuk. Bunun yerine yanına giderek Milo'nun yemek yemesini izledim. Biberonunu tutan kişi olacağım güne çok az kalmıştı. Neredeyse Johannesburg'e varmıştık ve buradan Zimbabwe'ye yapacağımız yolculuk çok daha kısa sürecekti. Henry iyileştikten ve Rhea bizim tarafımıza geçtikten sonra bu savaşı sonlandıracaktık.

Gözüme kapı eşiğinin yakınlarındaki bir hareketlilik ilişti. James'in tekrar odaya süzüldüğünü görmeyi bekleyerek kafamı kaldırdım. Ama içeri giren kişi, kucağında yüzünü gizleyen bir çarşaf yığını taşıyan bir kızdı; ama bu kızı nerede olsa tanırdım.

Ava.

Örtüleri köşeye yerleştirilmiş bir şifoniyerin üzerine bıraktı—Milo'nun doğumundan beri odada yapılan ilk değişiklik—ve arkasını döndüğünde birden havaya sıçradı. "Bu... burada ne arıyorsun?"

Ağzım bir karış açık kaldı. Beni görebiliyor muydu? "Sence burada ne arıyor olabilirim?"

Bana cevap vermek yerine kollarını iki yana açarak hızla bize doğru geldi. "Calliope buraya tekrar geldiğini öğrenirse öfkeden mosmor kesilir. Onu bana ver."

Hiçbir uyarı yapmadan doğrudan içimden geçti ve Milo'yu Henry'nin kollarından çekip aldı. İç organlarım buz kesti. Henry'yi görebiliyordu, ama beni görmemişti.

Ve oğlumuzu tutuyordu.

Milo'ya uzanarak "Onu geri ver," dedim ama ellerim her zamanki gibi ikisinin içinden geçip gitti.

Biberon hâlâ Henry'nin elindeydi ve yemeğinden alıkonan Milo çığlıklar atmaya başlamıştı. Haykırışları ilk birkaç güne nazaran çok daha yüksek ve sağlıklıydı, bu her ne kadar rahatlatıcı olsa da, ona yardım etme güdülerimi sonuna kadar ateşlemişlerdi.

"Henry." Elini yakaladım. "Onu almasına izin verme. Karnı hâlâ aç."

Henry sonunda gözlerini kırpıştırarak sanki bir rüyadan uyanırmışçasına yavaşça başını salladı. Beni görmezden gelip Ava'ya dönerek "Sadece benden isteneni yapıyorum," dedi. "Oğlumla ilgileniyorum."

Ava "O *senin* oğlun değil," diye tısladı ve Milo'yu göğsüne bastırarak Henry'ye sırtını döndü. Artık şaşkınlığımın yerini müthiş bir öfke almıştı.

"Seni fahişe," diye hırlayarak Ava'ya doğru yöneldim. Orada olduğuma dair hiçbir fikri olmaması beni ilgilendirmiyordu. Olaya onun açısından bakmaya çalışmıştım ama eğer Milo'yu babasından alarak annesinin Calliope olduğu konusunda ısrar edecekse...

"Kate?" James'in sesi öfkemin içinden geçerek kulağıma ulaştı. "Kıpırdama. Hiçbir şey söyleme."

"Bu sefer olmaz," dedim ama Ava'ya doğru attığım adımlarım birden durakladı. Ava, sanki onu bedeniyle korumak istermiş gibi Milo'nun üzerine eğilmişti. Kimden? Kendi babasından mı? "Milo'yu Henry'nin kollarından çekip aldı."

James "Sadece onu korumaya çalışıyor," dedi.

"Korumak mı?" diye bağırdım. "Henry onun babası ve Ava onu babasından çalıp..."

"Onu çalmıyor."

"Ona bir baksana! Henry, neden bir şeyler..."

Ona bakmak için kendi etrafımda döndüm ama Henry'nin yüz ifadesi az önceki kadar boştu. Sanki balmumundan yapılmış cansız bir mankenden başka bir şey değildi. Bocalayarak "Henry?" dedim. "Henry, neler o..."

James aramıza girerek Henry'ye o kadar büyük bir nefretle baktı ki, birden afalladım. "Üzgünüm, Kate," dedi. "Bu Henry değil."

ALTINCI BÖLÜM
RHEA

Henry değil.

Bu sözler sanki zihnimdeki bir labirentte hapsolmuş ve dışarı çıkamıyormuş gibi kulaklarımda çınlıyordu.

"Elbette Henry," dedim. Başka kim olabilirdi ki? Bana dokunmuştu. Oğlumuzla birlikte vakit geçirmişti. Henry'nin yapacağı her şeyi yapmıştı.

Ama beni öpmemişti. Söylediği şeylerin bazıları pek mantıklı değildi, Henry'nin sözleri gibi değildi. Bir şeyler başından beri *yanlış* gidiyor gibiydi. Bu fikri bir görünün içinde olmama ve hatta Henry'nin bu dünyanın yalnızca kıyısında dolaşıyor olmasına bağlayarak savuşturmuştum, ama ya gerçekten öyleyse ne olacaktı?

Soğuk bir dehşet dalgası tüm bedenimi sardı. Onu bu kadar iyi taklit edebilen tek kişi...

Kronos.

Tabii ya. *Tabii ya.* Ben tam bir budalaydım ve Kronos bunca zamandır benimle oynayıp durmuştu. Milo'yla ilgilenmişti. Başka birinin kendisini beslemesine izin vermeyince onu beslemişti. Saatlerce benimle birlikte durup Milo'nun düzenli bir şekilde inip kalkan göğsünü seyretmişti.

James nazikçe "Haydi," diyerek titreyen ellerimi tuttu. "Buradan çıkalım."

"Yapamam." Gözlerimi Henry'nin formundaki Kronos'a diktim ve daha önce hiç hissetmediğim kadar büyük bir öfke beynime sıçrayıverdi. "Milo'yu yalnız bırakamam."

James "Onun için yapabileceğin bir şey yok," dedi. "Ava başına bir şey gelmemesi için onu gözetecektir."

Kemiklerimi titreten öfkeme rağmen Kronos'un da onu incitmeyeceğini biliyordum. Bunu yapmasının sebebi her ne olursa olsun şimdiye kadar Milo'ya gayet iyi davranmıştı. Ayrıca James haklıydı. Bebeğe dokunmaktan bile âcizken burada onun için yapabileceğim bir şey yoktu.

James "Rhea'yı bulur bulmaz bu meseleyi konseye götüreceğiz," dedi. "Ama şimdi seninle konuşmam gerekiyor ve bunu onun önünde yapamam."

James'in omzunun üzerinden Kronos'a dik bakışlar fırlattım. "Dinlemiyor. Neredeyse bir zombi."

"O her zaman dinler." Omzuma dokundu. "Haydi, kendine gelip işleri zorlaştırmadan gidelim."

Başka bir deyişle, beni sessiz ya da pasif kalmam için tehdit etmeden önce. Milo'ya sessiz bir veda ettikten sonra gözlerimi kapadım ve bizi gerçekliğimize döndürecek bataklıkla savaşarak bebek odasından çıktım.

Tuzlu Akdeniz rüzgârından sonra uçağın bayat havası burnuma epey yabancı gelmişti. Yanımda oturan James en az benim kadar solgun görünüyordu ve birden gözlerimden sıcak yaşlar boşandı. James sessizce tepsisinden bir mendil alarak bana uzattı. Kabul etmediğimde yanaklarımı kendisi sildi.

"Bilmeliydim," diye fısıldadım.

James "Bu senin hatan değil," dedi. "Kronos herhangi birimizi kandırabilirdi ve Henry'nin oralarda bir yerlerde olduğu umuduna sarılmaya ihtiyacın vardı. Bu mantıksız bir şey değil. İnsanca bir şey."

"Bir şeylerin eksik olduğunu biliyordum. Tuhaf şeyler söyleyip duruyordu, beni hiç öpmedi ve ben ona dokunamazken Milo'yu kucağına alması..." Başımı iki yana salladım. *"Bilmeliydim."*

James "Artık biliyorsun ve asıl önemli olan da bu," dedi. "Ona neler söylediğini bilmem gerekiyor."

Gırtlağımda bir düğüm oluştu. "Her şeyi."

Ona Rhea'dan bahsetmiştim. Konseyin savaş planından bahsetmiştim. Bana güvenerek emanet ettikleri her şeyi bir boşboğaz gibi düşmana aktarmıştım. Aptallığım yüzümden Kronos üzerinde kurabileceğimiz üstünlük bir kez daha tamamen yok olmuştu.

James bana sarıldığında kaskatı kesildim. Onun bana anlayış göstermesini hak etmiyordum. "Her şey yoluna girecek," dedi, boş bir avuntu işte. Yapabileceği bir şeyler olsa bile, her şeyin yoluna gireceğini garanti edemezdi. Henry'nin yaşayacağını, Milo'ya bir kez daha sarılabileceğimi ya da konseyin Kronos'u bir kez daha hapsederek Calliope'nin kimseyi incitmemesini sağlayabileceğini garanti edemezdi. Benim yüzümden çoktan yitirilmiş yaşamları geri getiremezdi.

"Onları bir daha asla göremeyeceğim," diye fısıldadım.

"Evet, göreceksin. Bunun için gerekeni yapacağım."

Koltuğumda kıvrılarak kendi içimde kaybolmuş bir halde başımı James'in omzuna dayadım. Çöküşüm için bu kadarı bile fazlaydı ve Calliope bunu biliyordu. Kronos da öyle. Annem ölmek üzereyken onun için güçlü olmak kolay olmuştu, imkânsız olan şey kendim için güçlü kalmaktı.

Şimdi uğruna güçlü olacağım hiç kimsem kalmamıştı, hatta Milo bile. Henry bile.

Yine de James benim için güçlü olmayı becerebiliyordu. Un ufak olmamaya çalışıyorsam, bunu ona borçluydum: Henry'ye, Milo'ya, anneme ve herkese. Yutkunmaya çalıştığımda kupkuru boğazım buna itiraz etti. "Senin orada olduğunu biliyor muydu?"

Başını iki yana salladı. "Seni görebiliyor, ama sadece seni görmeyi beklediği ve aranızda bir bağ oluşturduğu için. Benimle konuştuğun için yanında birilerinin olduğunu anlamıştır ama kim olduğumu anlamadığı sürece, tekrar gidersek bile beni görememeye devam edecek."

"Onun Henry olmadığını nasıl anladın?"

James parmaklarını saçlarımın arasından geçirerek "Anlamadım," dedi. "En azından onu görene kadar. Asıl soru şu: neden?"

Çenem titredi. "Gerçekten aptalca bir şey yaptım."

Elleri bir anda oldukları yerde donan James "Nasıl aptalca?" dedi.

Dudaklarımı birbirine bastırarak günbatımının üzerindeki bebek odasına gitme dürtümü bastırmaya çalıştım. "Kronos'a onunla birlikte kalacağıma ve kimseyi öldürmediği takdirde kraliçesi olacağıma söz vermiştim. Bir de Milo'yu bana verdiği takdirde."

James tuttuğu nefesini dışarı verdi. "Ah, Kate."

"Üzgünüm." Kendimi geri çekilmeye zorladım ama omzuma sardığı kolu daha da sıkılaştı. "Çok üzgünüm, James. Hiçbir fikrim yoktu. Ben sandım ki... bunu yaparken ne düşündüğümü bilmiyorum..."

James hiç hak etmediğim nazik bir sesle "Sadece her zaman yaptığın şeyi bir kez daha yapma şansı yakaladığını

düşündün," dedi. "Sevdiğin insanları kurtarmak için kendinden vazgeçecektin. Bu konuda biraz problemlisin, biliyorsun."

Burnumu çektim. "Sadece Milo'yu bir kez daha görebilmek istedim."

James alnımı öperek "Biliyorum," diye mırıldandı. "Özür dilemen gerekmiyor."

"Ama onca insan... Atina..."

"...ne yaparsan yap, yok olmaya mahkûmdu. Kronos başından beri elinden geldiğince fazla hasar yaratmayı planlıyordu zaten. Bunun seninle hiçbir ilgisi yok, Kate, yemin ederim." Durakladı. "Aslında, yaptığın anlaşma işimize yarayabilir."

"Nasıl?" Gömleğimin koluyla yanaklarımı sildim. "Artık Rhea'dan yardım istemek üzere ona doğru gitmekte olduğumuzu biliyor. Rhea'nın Henry'yi iyileştirebileceğini bildiği için eline geçen ilk fırsatta Henry'yi öldürecektir."

James "Muhtemelen," dedi. "Ama hiçbir zaman böyle bir şansı olmamasını sağlayacağız ve bu sırada Kronos ile doğrudan bir bağlantımız olmuş olacak."

"Kronos laftan anlamaz."

"Hayır, ama seni dinleyebilir. Özellikle de onu hâlâ kendi tarafında olduğuna inandırabilirsen."

Mide bulantısı tüm bedenimi ezip geçti. "Asla onun tarafında olmadım."

James "Bunu bilmediği sürece önemli değil," dedi. "Kronos daima bizi yenebileceğine inanmaya meyillidir. Bunu ona karşı kullan. Tekrar ona katılmak istediğini ancak Walter'ın seni bulunduğun yerde alıkoyduğunu söyle. Milo'yla birlikte olmak istiyorsun, bu yüzden yalan söylemiş sayılmayacaksın bile."

Tabii Henry'nin yapabildiği gibi yalanı gerçekten ayırt etme yeteneği yoksa. "Peşinize düşecek," dedim. "Olimpos'a saldıracak."

James kıkırdadı. "Bunu yapmayı en son denediğinde kendini dünyanın en sıcak ve derin çukurlarından birinde buldu. Şansını bir kez daha deneyeceğini zannetmiyorum."

Her ne kadar beni olanların çok da büyük birer mesele olmadığına inandırmaya çalışsa da sesindeki endişeyi duyabiliyordum. Söz konusu olan kişiler, benim gibi onun da sahip olduğu tek aileydi. Olimpos onun eviydi ve sahip olduğu her şeyle kumar oynuyordu, ama neyin üzerine? Kronos'un beni dinleme ihtimalinin mi? Eğer James haklıysa ve Kronos bebek odasında olan her şeyi duymuşsa, artık onun Henry olmadığını bildiğimi anlamış olmalıydı. Ve ona ne kadar öfkeli olduğumu.

Elini buldum ve parmaklarımı onunkilerin arasından geçirerek "Ya işe yaramazsa?" diye fısıldadım. Dostça bir dokunuş. Daha fazlası değil, ama buna ihtiyacım vardı, tıpkı onun gibi.

James başını benimkine dayadı. "O halde başka bir şeyler denememiz gerekecek."

Altı saat ve bir aktarma sonrasında Zimbabwe topraklarına indik. James havaalanının kaldırımında bekleyen taksilerden birini çevirdi ve çok geçmeden kendimizi, James bana ne kadar öğretmeye çalıştıysa da hâlâ adını telaffuz edemediğim bir yere giden, sapa bir yolda bulduk.

Kıkırdayarak "Bir süre sonra öğrenirsin," dedi ama bir an sonra ciddileşti. "Uzun zamandır hiçbirimiz Rhea'yla bağlantı kurmadık. Nasıl tepki göstereceği hakkında hiçbir fikrim yok ve sana hiçbir şey için söz veremem."

"Bir söze ihtiyacım yok," dedim ama kalbim buna rağmen sıkıştı. Ya Rhea'yı bize yardım etmesi için ikna edemezsem? Ya Henry'yi iyileştirmezse?

Sıcak taksinin arka koltuğunda sırtımı dikleştirdim. Ne pahasına olursa olsun, ona neler vaat etmem gerekirse gereksin bunu mümkün kılmak için bir yol bulacaktım. Henry'yi kurtarmanın bir yolunu bulacaktım. Ya Rhea gerçekten dünyanın geri kalanını, bize katılıp savaşmamıza yardım edecek kadar umursamıyorsa...

Yardım edecekti. Etmeliydi.

Zimbabwe sınırları içindeki arazilerin büyük bir bölümü bana tuhaf bir biçimde tanıdık gelmişti. Bitki örtüsü daha çarpık, kuru ve vahşiydi ama evime oldukça benziyordu. Alnımı taksinin çatlak camına dayadım. Birkaç kişi ellerinde yıpranmış mukavvalardan oluşan birkaç pankart ile birlikte yolun kenarından yürüyordu ama ben pankartlarda ne yazdığını göremeden taksici gaza basarak yanlarından geçip gitti.

Daha çok varoş bir mahalleye benzeyen bir köyün kenarında durduk. Yan yana dizilmiş, bazıları tehlikeli bir biçimde yana yatmış yapıların arasındaki dar sokaklardan geçerken James elimi sıkıca tuttu. Derme çatma sokakların kenarları çöp doluydu ve eski giysiler giymiş birkaç çocuk bizi takip etmeye başlamıştı.

"Onlara verebileceğimiz bir şey yok mu?" dedim. James sırt çantasını çıkararak daha önce orada olmadıklarından emin olduğum birkaç elma bulmasına yetecek kadar durakladı. Her çocuğa birer elma verdi ama kalabalık artmaya başladığında kaşlarını çattı.

"Kate, ben de onlara senin kadar çok yardım etmek istiyorum ama zaman çizelgemize sadık kalmalıyız."

"Bizi çok daha yakına getirebilecek olmana rağmen bir günümüzü uçarak harcadık zaten," dedim. "Bunun için birkaç dakikamız vardır herhalde."

James çocuklara elma dağıtmayı sürdürdü. "Nasıl yaratacağını biliyorsun. Elini çantaya sok ve bana yardım et."

"Doğrusunu istersen, bilmiyorum," dedim, yine de elimi çantaya sokarak şansımı denedim. Ne yapmam gerekiyordu, sadece elmaların orada olduğunu hayal mi edecektim? Gözlerimi kapadım ve sulu, sarı bir elma canlandırdım. Ve sonra...

Hiçbir şey. Mükemmel.

James kıkırdadı. "Sen bugüne kadar tanıdığım en kötü tanrıçasın."

"Bugüne kadar tanıdığın en kötü tanrıça Calliope. Ben yalnızca en beceriksiziyim," diyerek onu payladım. "Birileri bana neyi, nasıl yapacağımı öğretmiş olsaydı hiç fena olmazdı, bilirsin."

"Hey, sana nasıl düşüneceğini öğrettim ya." Sırıttığında ona kötü bir bakış fırlattım. "Şaka bir yana, herkes şu sıralar oldukça meşgul, gene de elimden geleni yapacağım. Çoğu şeyi öğrenebilmek onlarca yıl alır."

Bizim onlarca yılımız yoktu, özellikle de savaşa bir katkım olacaksa. James birkaç elma daha verdi ama kalabalık artmaya devam ediyordu. Karınları, yaptıkları işi bırakıp tek bir elma için koşarak buraya gelecek kadar aç mıydı?

Çocuklardan biri anlamadığım bir dilde bir şeyler haykırdı ama içgüdüsel olarak güreşmekte olduğu oğlana ne söylemekte olduğunu anlamıştım. *Benim.*

James onlara ulaşabilmek için büyük gözlü oğlan ve kız çocuklarının arasından geçmeye çalışırken "Oo, hey, durun bakalım," diye seslendi. "Kavga yok, burada daha bir sürü..."

Aynı anda her yerden ve hiçbir yerden gelen bir ses "Sakin olun, çocuklarım," diye mırıldandı. Oğlanlar bir anda kavgayı kesti ve James derin bir nefes aldı. Neler olduğunu anlamam için bir şey söylemesi gerekmiyordu. Rhea buradaydı.

Kalabalık ikiye ayrıldı ve on üç yaşından daha büyük olamayacak bir kız çocuğu yolu geçerek çıplak ayaklarıyla bize doğru ilerledi. Gözleri koyu teniyle tezat oluşturuyordu ve başına renkli bir eşarp sarılmıştı. İnsanüstü bir asaletle yürüyordu ve görüntüsüyle tamamen kalabalığın arasına karışıyor olmasına rağmen, bedeninden büyük bir içtenlik ve ferahlık yayılıyordu. Kronos gibi güç ve acı değil. Kız yanlarından geçerken çocuklar, sanki bu yaptıkları hastalıkları iyileştirebilir ya da kendilerine şans getirebilirmiş gibi ona dokunmak için ellerini uzatıyordu.

James büyük bir saygıyla "Büyükanne," dedi ve kız bize yaklaştığında, dizlerinin üzerine çöktü. "Seni özlemişim."

Rhea James'in yanağına dokundu. "Hermes," diye mırıldandı. "Ben de seni bekliyordum. Görüşmeyeli çok uzun zaman oldu."

"Daha önce gelmek isterdim, ama..." James'in sesi alçalarak kesildi. Gelip bu güzel kızı görmediği için öne sürebileceği bir gerekçe yoktu. Bu Titan'ı. "Özür dilerim."

Kız "Özür dilemene gerek yok. İşte buradasın. Ayağa kalk," dedi ve James ellerini onunkilerin içine bırakarak söyleneni yaptı. "Özel olarak konuşalım."

Sanki orada değilmişim gibi yanımdan geçerek ilerlediler. James kendinden geçmiş gibiydi ve bir an için duraksadım. Peşlerinden gitmeli miydim?

"Sen de, Demeter'in kızı." Rhea'nın fısıltılı sözleri havayı yardı ve ayaklarım onlara ne yapmaları gerektiğini söylememe gerek kalmadan peşlerinden gitmeye başladı. O

anda, isteseydi dünyanın sonuna kadar Rhea'nın peşinden yürüyebilirdim.

James "Artık o isimleri kullanmıyoruz," dedi ve bir köşeyi dönerlerken onlara yetişebilmek için adımlarımı hızlandırdım. Çocukların hiçbiri peşimizden gelmiyordu ama yanından geçtiğimiz herkes gizlemeye gerek görmeden bakışlarını bize dikmişti. Bunun nedeni Rhea mıydı? Yoksa James ile benim birer yabancı olmamız mı?

Rhea bizi üzerindeki tabelaya beyaz bir haç çizilmiş büyük, mavi renkli bir gecekonduya benzeyen yapıya doğru yönlendirdi. James içeri girerken alçak kapıya çarpmamak için eğilmek zorunda kaldı. İçerisi, görmeyi beklediğim üzere kilise değil, bir hastaneydi.

İki düzineden fazla kadın, erkek ve çocuk sedyeler ve derme çatma yataklar üzerinde yatıyorlardı ve birbirlerine o kadar yakındılar ki doktor ve hemşireler—ya en azından doktor ve hemşire olduklarını varsaydığım görevliler—aralarından geçemiyorlardı. Bu yüzden bütün hastaların kafaları koridora, ayakları ise duvara çevrilmişti. Birkaç tanesi öksürüyordu ve birkaç tanesi o kadar bitkin görünüyordu ki ölmek üzere olduklarını düşünüp yüzlerini aklımda tutmaya çalıştım. Onlarla Ölüler Diyarı'nda karşılaşabilir miydik? Henry başaramazsa, oraya dönme şansım olur muydu ki? O zaman ölülere ne olurdu?

Hayır. Bu şekilde düşünemezdim. Rhea bize yardım edecekti.

"Bu taraftan," dedi ve birlikte arka taraftaki kapıya erişmek için dar koridordan geçtik. Karşımda bir ofis görmeyi bekliyordum ama aksine, içinde bazılarını tanıyamadığım her türden çiçek ve otlar yetişen sıkışık bir bahçeye çıktık. Annem olsaydı, bu yeri çok severdi. "Şimdi, neden geldiniz?"

James son derece saygılı bir sesle "Nedenini biliyorsun," dedi ve kendini iskemle görevi gören bir sandığın üzerine bıraktı. "Kronos Atina'yı yerle bir etti. Hera onun yanında savaşmak üzere bizi terk etti. Hades yok olmanın eşiğinde dolanıyor. Çaresiz durumdayız ve yardımına ihtiyacımız var."

Rhea üzerinde minik beyaz çiçekleri olan bir çalılıkla ilgilenmeye başladı. "Savaş konusundaki tutumumu bilirsin," dedi. "Bunu hiçbir şekilde destekleyemem."

"Lütfen." James yüzünü buruşturdu. Rhea'ya karşı çıkmanın onun açısından ne kadar acı verici olduğu, her halinden belliydi. "Bize Kronos'u Tartarus'a geri göndermemiz için yardım etmezsen insanlığı yok edecek ve biraz şansımız varsa hepimizi öldürecek. Şanssızsak, ebediyetin geri kalanını onun köleleri olarak geçireceğiz. Hera olmadan, kendi başımıza onunla savaşacak kadar güçlü değiliz."

Rhea topladığı tomurcukları bir sepete yerleştirirken hiçbir şey söylemedi. Neredeyse bir dakika sonra James'in omuzları düştü ve durumun umutsuz olduğunun farkına vardım. İmha tehdidi altında olmamız bile Rhea'yı ikna etmek için yeterli değildi.

Kaşlarımı çattım. Bir savaşta taraf tutmayı reddetmek anlaşılabilirdi; şahsen elime bir kılıç alarak çığlık çığlığa savaşa koşmaya can atmıyordum. Ama bu farklıydı. "Senden savaşmanı istemiyoruz," dedim. "Sadece daha fazla ölüm yaşanmasını durdurmak için bizlere yardım etmeni istiyoruz."

Rhea "Kocamı tanırım," dedi. "Bu işe karıştığım takdirde savaşmak zorunda kalırım ve niyeti ne olursa olsun asla yaşayan bir varlığı incitmem. Buna Kronos da dâhil."

"İstediğini elde etmek için milyarlarca insanı ve bütün konseyi öldürecek olsa bile mi?" Sakinliğimi korumaya çalışarak derin bir nefes aldım. Moral bozmak işimizi kolaylaştırmayacaktı. "Eylemsizliğin barışı sağlamayacağını benim

kadar sen de biliyorsun. Bu olan biteni görmezlikten gelmekten başka bir şey değil. Ve bize yardım etmediğin takdirde *kaybedeceğiz.*"

James elime uzandı ama kendimi ondan geri çektim. Mücadele etmek istemiyorsa, bunu ben yapacaktım.

Rhea yavaşça bize doğru döndü. Dinginliği yok olmuş ve buz gibi bir tasvipsizliğe dönüşmüştü. Bunun karşısında zırhımı kuşandım. Beden istediği kadar nefret edebilirdi. Geri adım atmayacaktım.

Rhea "Ne yaparsam yapayım, yine de sizlere yeterince yardımcı olamam. Kocam laftan anlamaz," dedi. "Tek bir canlıya bile el kaldırmayacağım. Burada yaptıklarım çocuklarımın işine daha çok yarıyor."

"Ama çocukların *ölüyor,*" dedim. "Bunu durdurabilirsin. Hayatlarını kurtarabilirsin, bunu yapabilecek tek kişi sensin. Yapmazsan ölecekler ve bunun sebebi sen olacaksın."

Kelimeler dilimin ucundan kurtuldukları anda yanlış bir şey yaptığımı anladım ama artık sözlerimi geri alamazdım. Gözucuyla James'e baktım, sessiz bir özür ve bana yardım etmesi için bir yakarıştı. Ama James sessizliğini korudu.

Rhea doğruldu ve güçlü bakışları üzerime sabitlendi. "Hayır, Demeter'in kızı. *Senin* yüzünden ölecekler."

Yüzüm alev alev yanmaya başladı ve oradan olabildiğince hızlı bir şekilde kaçmamak için bütün gücümü kullandım. Nasıl bilebilirdi? İçimde, benim yüzümden yitip gitmiş her bir yaşamın desteğiyle yüzen suçluluk duygusunu sezmiş miydi? "Benim adım Kate. Ve üzgünüm. Çok *üzgünüm.* Bilmiyordum..."

"Cehalet, kendisi yüzünden oluşan sonuçlar için bir bahane değildir."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Sıcak yaşlar gözlerimi yakıyordu. Hayatımda hiç kimseden, o anda Rhea'dan ettiğim kadar nefret etmemiştim. Walter'dan bile. Calliope'den bile. Hatta Kronos'tan bile.

Hayır, bu yalandı. Kendimden, onların her birinden edebileceğimin çok daha fazlası kadar nefret ediyordum.

"Oğlum elinde." Sesim boğuklaşmış ve ellerim titremeye başlamıştı. "Akılalmaz bir sebep yüzünden onun kraliçesi olmamı istiyor..."

Rhea sinir bozucu bir sakinlikle "Hiç de akılalmaz değil," dedi. "Ona bin yıllardır kimsenin göstermediği türden bir nezaket ve anlayış gösterdin. Ruhların en karanlık ve sapkın olanları bile şefkate karşılık vermekten kendilerini alıkoyamaz."

Duraksadım. "Bunu nasıl..."

"Bilmek istediğim her şeyi bilirim."

Dudağımı ısırdım. "O halde neden senden alacağımız yardıma bu kadar önem verdiğimi de anlıyor olmalısın. Kronos'a nasıl bir söz verdiğimi biliyorsun. Bana neler yaptığını biliyorsun, mide bulandırıcı..."

Rhea "Farkındayım," dedi. "Ve seni anlayışla karşılıyorum. Onun yanında olmak seni onun gözünde kendisiyle eşit bir konuma getirmiyor ve bu çok zor bir yaşam biçimi, senin mücadele etmeye gücünün yetmeyeceği türden."

"Benimki yetmez, ama seninki yeter," dedim. "Henry senin oğlun, öyle değil mi? Henry ölüyor. Sana ihtiyacı var ama sen burada yabacılarla birlikte..."

"Bu topraklara ayak basan hiç kimse bana yabancı değildir." Gözleri parladı, güneş ve okyanusun tuhaf bir birleşimi. "Oğlumu ihmal etmiyorum. Yaptığı işlere kalkışmadan

önce nasıl sonuçlarla karşılaşacağını biliyordu ve seni kurtarmak için atıldığı riski çoktan göze almıştı."

Hızla nefes verdim. Beni dinlemiyordu. Anlamıyordu ya da belki anlıyor ama umursamıyordu. "Peki ya benim oğlum? O Henry'nin de oğlu, biliyorsun. Ve senin torunun. Onun adı Milo ve henüz bir haftalık bile değil. Neden Kronos tarafından yetiştirilmeyi hak ediyor?"

Rhea hiçbir şey söylemedi ve artık ağzımdan dökülen kelimelerin önüne geçemez hale geldim.

"Beni asla tanımayacak. Babasını asla tanıyamayacak. Onu kaçıran kaltağa anne, milyonlarca insanı öldüren egoiste ise baba diyerek büyüyecek ve benim kendisini bir an içinde, onların ebediyet süresince sevebileceklerinden daha fazla sevdiğimi asla bilmeyecek. Oğlum bunu hak edecek ne yapmış olabilir?"

Rhea uysal bir sesle "Hiçbir şey," dedi. "Oğlun bunu hak edecek hiçbir şey yapmadı, tıpkı bu köydeki insanların gaddarlık ve açlığı hak edecek bir şey yapmadıkları gibi."

"O halde bu insanlara yardım ettiğin gibi ona da yardım et," diye yalvardım. "Lütfen, istediğin her şeyi yaparım..."

"Beni huzurumla baş başa bırakmanı istiyorum."

"Tamam." Titrek bir nefes aldım. Savaşta konseye yardım etmeyecekti. Bunu dünyadaki milyarlarca çaresiz insan için bile yapmayacak birinin fikrini değiştirebilecek herhangi bir şey söylemem imkânsızdı. "Gideceğim, söz veriyorum. Sadece... lütfen. Henry'ye yardım et. En azından oğluma babasını tanıyabilmesi için bir şans ver."

Rhea bir kez daha sessizliğini korudu. Gözleri tıpkı bebek odasında Kronos'un gözlerinin daldığı gibi uzaklara daldı ve sepete uzanmakta olan eli yarı yolda durakladı. James'e

baktım. Bu gitmemiz için bir işaret miydi? James omuz silkti ve birlikte beklemeye koyulduk.

Rhea sonunda sessizliği bozarak "Pekâlâ," dedi. "İşte oldu."

"Ne oldu?" diyerek James'e şaşkın bir bakış daha fırlattım, ama içinde bulunduğu kafa karışıklığıyla onun da alnı kırışmıştı. "Rhea, lütfen, ne oldu?"

Omzuma dokunarak "Annene sevgilerimi ilet," dedi. Hançerin yaraladığı kolumun acısı birden yok oldu. "Güçlü birisin, Kate. Zannettiğinden daha güçlü. Kocama direndiğin sürece, hayatta en çok istediğin şeye sahip olmak için bana ihtiyacın olmayacak."

Patlamanın eşiğine gelerek "Bunun benim isteklerimle bir ilgisi yok," dedim. Beni iyileştirirken nasıl ona gerçekten ihtiyaçları olan insanları görmezden gelebilirdi? "Kronos herkesi öldürecek, bu köy dâhil."

Cevap vermedi. Bunun yerine birkaç tomurcuk daha koparak tekrar kliniğe girmek üzere arkasını döndü. Onun peşinden gitmeye yeltendim ama James demir gibi bir iradeyle bileğimi yakaladı.

"Yapma," dedi. İtiraz etmeye fırsat bulamadan, kısık ve çatallı bir sesin bahçenin diğer yanından fısıldadığını duydum. Ama gerçekti. Çok, çok gerçekti.

"Kate?"

Kalbim gümbürdemeye başladı ve hızla elimi James'ten çekerek arkama döndüm. Eğri bir ağaç ile eğrelti otlarının arasında duran kişi Henry'ydi.

YEDİNCİ BÖLÜM
ATİNA

Koşarak bahçeyi geçtim ve Henry'nin kollarına atılarak onu elimdeki son fırsatmışçasına öpmeye başladım.

Gerçekten oydu. Teni sıcacıktı, ay ışığı gözleri üzerimde sabitlenmişti ve beni havaya kaldırarak öptü... hiç kimse, hatta bir Titan bile kalbimi böylesine pelteye çeviremezdi. Ellerini sırtımda gezdirirken avuçlarının içi o kadar sıcaktı ki, onları gömleğimin üzerinden bile hissedebiliyordum.

"Seni çok özledim." Sesim çatallaştı ve Henry alnını benimkine bastırdı böylece tüm görebildiğim o olmuştu.

"Bir şeyin yok." Parmaklarını tıpkı James'in uçakta yaptığı gibi saçlarımın arasından geçirdi ama bu artık uzak bir anıdan başkası değildi. Henry buradaydı ve kayıp bir parçam hafif bir tıkırtıyla yerine oturmuş gibi hissediyordum.

Tökezledi ve derhal yere eğilerek yüzünde herhangi bir acı ifadesi aradım. Ama Henry yüzünü buruşturmak yerine gülümseyerek elimi tuttu. "İyiyim. Yalnızca dinlenmeye ihtiyacım var."

Ona inandığımdan pek emin değildim, ama James ayağa kalkarak Rhea'nın az önce içinden geçerek kaybolduğu kapıya işaret etti. Henry'yi süzerek "Yola koyulmadan önce ona

teşekkür etmeliyiz," dedi. "Zannedersem bizi Olimpos'a götürebilecek durumda değilsin, bu yüzden eski yöntemlere başvurmalıyız. Güneş birkaç saat sonra batacak."

Henry'nin yürümesine yardım ederek "Bekle," dedim. "Önce görmek istediğim bir yer var."

* * *

Henry ile parmaklarımızı birbirine geçirerek Zimbabwe havaalanının karşısındaki duvara oturduk. Rhea'nın bahçesinde ona doğru koştuğumdan beri elini bırakmamıştım ve kendisi de buna karşı çıkmamıştı.

Havaalanına geri dönerken kullandığımız taksinin içinde, James'in ön koltukta takındığı yüz ifadelerini görmezden gelerek onu öpücüklere boğmuştum. Henry toplum içinde olduğumuz için biraz çekingen davranıyordu, ama beni hiçbir seferinde reddetmedi. Nasıl Kronos'un oyununa gelebilmiştim? Henry'nin yerini hiç kimse alamazdı, özellikle de Titanlar'ın Kralı.

James'in bilet satış gişesinden dönüşünü beklerken "Milo'yu görmek ister misin?" dedim.

Henry hiç tereddüt etmeden "Evet," dedi, ama yüzündeki bitkin ifade biraz durup düşünmeme sebep oldu. Rhea Kronos'un bedeninde bıraktığı en ufak izleri bile silmişti ama hareketleri yine de acı çeker gibiydi. O bataklık bariyeri Henry'yi nasıl etkilerdi acaba? Durumunu kötüleştirir miydi?

Elini sıkarak "Yeterince dinlendiğinde," dedim. "Uçakta biraz uyuyabilirsin."

Yüzünden titrek bir hayal kırıklığı ifadesi geçti ama bana karşı çıkmadı. Eğer gerçekten onu görebilecek kadar iyi durumda olsaydı, fikrimi değiştirmem için benimle sonuna kadar savaşırdı ve bunu bilmek içime huzursuz bir tatmin

duygusu serpiyordu. En azından bugün bir tane doğru karar verebilmiştim.

"Neler oldu?" Usulca konuşuyordu ama her kelimesini gürültülü havaalanının ortasında bile rahatlıkla duyabiliyordum. "Neden Atina'ya gidiyoruz?"

Tereddüt ettim. Bunu söylemenin kolay bir yolu yoktu ve bunu daha az acı verici hale getirmek için elimden hiçbir şey gelmezdi, bu yüzden lafımı esirgememeye karar verdim. Calliope ona saldırdığından beri olan biten her şeyi anlattım. Atina saldırısını, görülerimi, Kronos'un söylediği ve yaptığı her şeyi... kendimi ona sunmaya söz vermem dışında her şeyi. Bunu kendime yediremiyordum ve Kronos'un oğlumuzu nasıl kucağına aldığını anlatırken Henry'nin çenesindeki kasların seğirdiğini gördükten sonra işleri olduğundan daha kötü hale getirmek istememiştim.

Henry "Onu öldüreceğim," diye fısıldadı. "Dünyayı yerle bir etmem gerekse bile bunu yapacağım."

"Sonra da ondan bir farkın kalmayacak," dedim. "Başka birinin ölümüne neden olmadan Milo'yu geri almanın bir yolunu bulacağız, söz veriyorum."

Henry başıyla onayladı ve duvara yaslanmak onu rahatlatmış gibi göründü. Ya da en azından bedeninden yayılan karanlık dalgaları hissedene kadar rahatladığını sandım.

Dizine dokundum "Henry, her ne kadar o piç kurusunun başını gövdesinden ayırmak istesem de, şu anda bir Titan ile sidik yarışına giremeyecek durumdasın. Önce dinlen, neler yapabileceğimize daha sonra karar veririz."

Uzun ve gergin bir an sonra o titreşen güç yok oldu. Etrafımızda dolanan insanların bir şey fark edip etmediklerini anlamak için gergince etrafıma bakındım ama hepsi bihaber görünüyordu.

Yarım metre ötemizde duran James'in siyah renkli devasa bir sırt çantası taşıyan bir kadınla konuşmakta olduğunu gördüm. James kendisine havaalanının diğer yanını işaret ettiğinde kadın minnettar bir ifadeyle gülümseyerek o yöne doğru gitmeye başladı. Kaşlarımı çattım.

Yanımıza geldiğinde "Bunun durup birilerine yol tarif etmek için pek de iyi bir zaman olmadığının farkındasın, değil mi?" dedim. James omuz silkti.

Anlamlı bir biçimde Henry'ye bakarak "Durup Afrika'nın yarısını yok etmeye yetecek kadar kesif bir güç toplamak için de iyi bir zaman değil," dedi. Birbirlerine dik bakışlar fırlattılar. "Ayrıca, yol tarif etmek benim işim. Diğer şeylerin yanında."

Henry "Banka soymak gibi," dedi.

"Bu sadece *bir kez* oldu." James başını iki yana sallayarak üç tane bilet çıkardı. "Atina havaalanı artık yerinde yok, ama bunlar bizi mümkün olduğunca yakına götürecek. Bunu yapmak istediğine emin misin, Kate?"

Uyuşuk bir hareketle başımı onaylarca salladım. Konseye rapor vermek kadar önemli olan bir şey varsa, o da hasarı görme ihtiyacımdı. Kronos'un Parthenon'a zarar vermemesinin bir nedeni vardı ve belki orada bir ipucu, ya da bize yardımcı olabilecek bir şey bulabilirdik. Ayrıca, Henry'nin Olimpos'a döner dönmez savaşın içine dalacağından şüphem yoktu ve Kronos ile kafa kafaya gelmeden önce biraz dinlenmeye ihtiyacı vardı. Onu Olimpos'tan olabildiğince uzak tutmak aklıma gelen tek çözümdü.

Henry dudaklarını şakağıma bastırdı. Usulca "Atina'ya gitmek hiçbir işe yaramayacak," dedi. "Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

"Belki değiştirebilir. Bir şeyler bulabiliriz. O insanlar benim yüzümden öldüler..."

"Elbette senin yüzünden değildi." Henry'nin kaşları biraz daha çatıldı. "Bunun seninle hiçbir ilgisi yok. Kronos eninde sonunda insanlığa saldırmaya başlayacaktı ve yapacağın hiçbir şey bunu engelleyemezdi."

James bana bir bakış fırlattı ama gözlerimi ondan kaçırdım. Henry'ye ne kadar yanıldığını söyleyemezdim.

James Henry'ye elini uzatarak "Haydi," dedi. Henry onu reddettiğinde ise kolu yana düştü. "Uçağımız birazdan kalkıyor. Bir sonraki günbatımına kadar Atina'ya ulaşabilmek için yeterli zamanımız kalmalı."

Sendeleyerek ayağa kalkan Henry'nin dirseğinden yakalayarak ona yardım ederken "Neden günbatımı bu kadar önemli?" dedim.

James "Çünkü Kronos'a ne kadar yaklaşırsak, o kadar büyük bir tehlike içinde olacağız," dedi. "Sizi bilmem, ama ben uzun süre risk altında kalmaya niyetli değilim."

Bir tarafım, Atina'daki insanlarla birlikte ölen tarafım buna aldırış etmiyordu. Ama Henry'nin elini tutarak Milo'yu kucaklamayı hayal eden tarafım umursuyordu ve başımla onayladım. Yunanistan'da ne kadar az zaman geçirirsek, o kadar iyi olurdu. Buna rağmen oraya gitmeliydim. Bu kararımdan dönmeyecektim.

Henry'ye "Belki de Olimpos'a geri dönmelisin," dedim. Eğer Kronos, Rhea'nın onu iyileştirdiğini öğrenirse Henry erişim alanına girdiği anda onu öldürürdü. Bu alan tam olarak ne kadar büyümüştü? Kronos nereye kadar uzanabilirdi? Atina'ya? Londra'ya? New York'a? Diğerlerinin adaya inşa etmeyi başardıkları hapishaneden kurtulması ne kadar

sürerdi? Kış gündönümünde Ölüler Diyarı'ndan kurtulmuştu. Bu aralık ayında da aynı şeyi yapabilir miydi?

Elbette yapabilirdi. Konsey bu yüzden onunla savaşa girmişti.

Henry nazik bir kararlılıkla "Hayır," dedi ve elimi tutan parmakları biraz daha sıkıldı. "Seni bir kez daha bırakmayacağım."

Ve ne kadar bencilce olsa da, her şeyimize mal olacak olsa da, ben de ondan bunu isteyemezdim.

Uçağımız neredeyse boştu. Tıpkı kenti vurması beklenen bir kasırgadan saatler önce televizyonda izlediğim görüntüler gibi; şehirden çıkan otoyollar kaldırabileceklerinden daha fazla insanla kaplanırken, şehre giden yollar tenhalaşırdı.

Sadece bizdik. Birinci mevkide sadece biz vardık ve Henry bizimle birlikte olduğu ve dinlenmesi gerektiği için böyle olması zaten zorunlu hale gelmişti. Yanına oturarak uyumasını izledim ve o güzelim yemekler servis edildiğinde bir şeyler yemesi için dil döktüm ama Henry tavuğunu şöyle bir dürtüp tanrıların yemek yemeye ihtiyaçları olmadığını hatırlatmakla yetindi.

James ön koltuktan "Ona bir şey olmaz," diye fısıldadı. Henry tekrar uykuya dalmış olmasına rağmen elimi tutmaya devam ediyordu. "Bu durumdayken Olimpos'tan çıkmaması gerekirdi, inatçı katır. Geri döndüğümüzde çok daha çabuk iyileşecek."

"Öyle mi diyorsun?" Dudaklarımı büzdüm. "Biraz da bu yüzden Atina'ya gitmek istedim. Geri döndüğümüz anda diğerleriyle birlikte savaşa gitmek isteyecek. Kendine toparlanmak için zaman tanımayacak. En azından bu şekilde biraz dinlenebilir."

James onu süzdü. "Sence savaşmak konusundaki fikrini değiştirecek mi?"

"Elbette. Milo ellerinde." Ve Henry ne kadar inatçı olursa olsun, oğlumuzu onların eline terk etmezdi. "Başkaları da var mı?"

"Hangi başkaları?"

"Titanlar," diye fısıldadım. "Mitlerde başka Titanlardan da bahsediliyordu."

James kaşlarını çattı ve alnındaki çizgiler derinleşti. "Evet, başkaları da vardı, ama onlar bize yardımcı olamazlar. Kronos'la birlikte Tartarus'a hapsedildiler." Yüzümdeki ifadeyi fark etmiş olmalıydı, çünkü hemen ardından ekledi, "Onlar için endişe etmemiz gerekmez. Her şeyden önce Kronos dışarı çıkmalarına izin vermez; kendisi kral olmak istiyor ve diğerleri hükümdarlığını tehdit edebilir. İkinci neden ise, hepsi Kronos'tan önce hapsedildi ve bir daha gün ışığı görmemeleri için ilk altılının aldığı önlemler..." Yüzünü buruşturdu. "Aynı önlemleri Kronos'a karşı almamış olmalarının nedeni, Rhea'nın onlara yalvarmış olması. Bu önlemler bir anlamda onları öldürdü," diye ekledi. "Ya da en azından bir Titan ne kadar öldürülebilirse. Ve Rhea anneleri olduğu için, onu dinlediler."

"Onu diğerleriyle birlikte hapsetmemiş olmalarının nedeni bu mu?"

"Rhea ilk savaşta da yer almadı."

"Doğru ya," dedim. En azından istikrarlı biriydi.

James "Biraz uyusan iyi olur," dedi. "Yoğun bir gün bizi bekliyor."

"Sen de," diye mırıldandım ve uçuşun geri kalanı boyunca tavsiyesini yerine getirmeye çalıştım. Ama uyku, ya içinde Kronos olan görüler ya da topraktan çıkan Titanlarla

dolu kâbuslar anlamına geliyordu ve şu anda ikisini de kaldıramayacak durumdaydım.

Uçak yere indiğinde isteksizce Henry'yi uyandırdım. Yanımızda uçağa teslim edilmiş bavullar olmadığından havaalanından çıkarak bir taksiye atlamamız kolay oldu ve bir kez daha yola çıktık.

Gelgit dalgasından etkilenen tek şehir Atina değildi. Her yerde tahribatın izleri vardı: mülteciler havaalanının çevresine kurulan büyük çadırlara doluşmuş, bir zamanlar Atina'yı oluşturan moloz yığınları sahil boyunca kümelenmiş ve içinden geçtiğimiz kasabalar neredeyse tamamen boşaltılmıştı.

Taksici "Depremler, insanlarımızı korkutup kaçırdı," dedi. Bir kez daha taksicinin İngilizce konuşmadığını, ancak yine de onu anlayabildiğimi fark ettim. Bu yetenek Yunanistan'da geçirdiğim yaz ile şimdiki zaman arasında bir yerlerde gelişmiş olmalıydı. "Atina'ya olanlardan sonra birçok kişi lanetlendiğimizi düşünmeye başladı."

James ile aynı anda "Deprem mi?" dedik, fakat James Yunanca olması gereken bir dilde konuşurken ben İngilizceyi kullanmıştım.

Taksici "Duymadınız mı?" dediğinde James bir anlığına uzaklara daldı. Ne dediğini ya da kiminle konuştuğunu duyamıyordum ama biriyle iletişim kurduğu aşikârdı.

Kısık bir sesle "Phillip Atina saldırısından sonra Ege Denizi çevresinde düzinelerce artçı sarsıntı yaşandığını söylüyor," dedi. "Ve iki tane de ana sarsıntı."

Diğer yanımda oturan Henry "Toprağı kullanarak bariyeri aşmaya çalışıyor," dedi.

"İşe yaramıyor, öyle değil mi?" dedim ve James ile aynı anda başlarını iki yana salladılar. "Güzel."

Taksi seyahatinin geri kalanını sessizlik içinde geçirdim. İnsanlar şehirden ayrılırken Yunan kırsallarından geçerek yıkımın kucağına doğru seyrettiğimiz sırada saatler birbirini kovaladı. Hâlâ uyumayı göze alamıyordum. Kaskatı bir halde, göz kapakları uzun bir süreden beri kapalı olan Henry'nin yanında oturuyordum ve olanların kısa bir özetini geçtikten sonra taksici bile konuşmaya pek istekli görünmüyordu. James onu nereden dönmesi gerektiği konusunda bilgilendiriyordu ve sürücümüz, bir turistten yol tarifi almaktan hoşnut olmadığı belli olsa da şimdiye kadar ona karşı çıkmamıştı.

Atina'ya gerçekten varıp varamayacağımızı merak etmeye başladığım sıralarda taksi sarp bir tepe boyunca devam eden bir yolun kenarında durdu. Özür dilercesine "Buradan ileriye gidemem," dedi. "Oraya gitmemizi gerektirecek hiçbir şey kalmadı ve ancak geri dönebilecek kadar yakıtım var."

James adama bir tomar para uzatarak "Sorun değil," dedi. "Üstü kalsın."

Üçümüz arabadan indik ve James bizi yoldan ileri doğru yönlendirirken Henry'nin koluna sarıldım. Yol kuşatılmış tepenin yukarısına doğru devam ediyordu ve gözüme şehre dair hiçbir belirti ilişmemişti ama James nereye gittiğini iyi biliyor gibiydi.

Köşeyi döndüğümüz sırada "Kendini hazırlaman gerekiyor," dedi. "Bu pek kolay olmayacak."

"Buraya kolaylık için gelmedim," diye homurdandım. Henry tek kelime bile etmedi, ama omzuma dolayabilmek için kolunu yavaşça ellerimin arasından çekti. Tüm bedenimi Henry'nin sıcaklığı kapladı, bu tam olarak rahatlamama yetmese bile, beni biraz yatıştırmıştı. Sadece Henry'nin varlığı bile harikalar yaratıyordu.

Eğimin diğer tarafına vardık. Ne görmeyi beklediğimi bilmiyorum; belki biraz daha yeşillik, biraz daha ağaçlık, biraz daha Yunanistan, ama karşımızda duran şeyi gördüğüm anda kaskatı kesildim.

Alacakaranlık yaklaşırken uzaklardaki okyanus tehditkâr bir biçimde köpürerek parıldıyordu. Tam karşısında, Atina'nın olması gerektiği yerde, hiçbir şey yoktu. Bir zamanlar yapılar, evler ve günlük yaşamlarının peşine düşmüş insanlarla dolu olan arazi şimdi çorak ve kahverengiydi. Bir zamanlar gökdelenlerin bulunduğu yerlerde enkaz yığınları duruyordu ve yıkıntıların arasına dağılmış kurtarma ekiplerine rağmen bu yerin bir haftadan daha kısa bir süre önce Atina olduğuna inanamıyordum.

James "Gitmiş," diye fısıldadığında, elini bulana kadar etrafı yokladım. Parmakları buz gibiydi. "Öylece... gitmiş."

Diğer yanımda duran Henry, karşımızda duran manzarayı katı bir sessizlikle karşılamıştı. Dikkatimi Henry'nin tepkisini ölçmeme yetecek kadar yıkımdan uzaklaştırdığımda, birden tüm benliğimi bir mide bulantısı kapladı. Henry pek farklı görünmüyordu. Yüz ifadesi hissiz ve bakışları mesafeliydi ama gözlerinde herhangi bir dehşet belirtisi yoktu. Tek gördüğüm şey, her zaman orada duran hüzündü.

Onun gerçekliği buydu. Bin yıllardır çevresi ölümle çevriliydi; neden yeryüzündeki ölüme tanık olmak Ölüler Diyarı'ndaki ölülerle yüzleşmekten farklı olsundu ki? Onlara hükmetmekten, yaşamlarını yargılamaktan ve kendi kendilerine bir seçim yapamayanların kaderlerini belirlemekten?

Bu mantıklı gerekçeye rağmen, harabelere sessiz bir kabullenişle bakışı beni ürpertmişti. Asla böyle görünmek istemezdim. Asla ölümün büyük bir kayıp olmadığını düşünmek istemezdim, çünkü bu yaşananlar Atina sakinlerinin arkada bıraktığı aileleri, dostları ve sevdikleri için korkunç bir şeydi.

Ona yaslandım ve üçümüz birbirimize bağlı bir halde öylece durduk. Sevme yeteneği olduğunu iddia eden biri, böyle bir şeyi nasıl yapabilirdi?

Ancak Kronos ölümlü değildi. İnsanlığın bağlılığını ya da ölümün yarattığı korku dolu tesiri anlayamazdı. Ona sorarsanız, kaldırımın kenarındaki bir karınca yuvasını dağıtmaktan farklı bir şey yapmamıştı ve bunu yaparken dalgaların milyonlarca kişiyi etkileyeceğini fark etmemişti bile.

Hayır, bunu biliyordu. Ne yaptığını gayet iyi biliyordu. Sadece umursamıyordu.

"Buradan... buradan Parthenon'a gidebilir miyiz?" dedim. "Belki Kronos arkada bir şey bırakmıştır, ya da..."

James "Orada enkaz ve toz bulutundan başka bir şey yok," dedi.

"Biliyorum, ama..."

Henry elimi sıktı. "Seni götüreceğim."

İtiraz etmeye fırsat bulamadan üçümüzü çevreleyen dünya dağılarak yok oldu ve antik harabelerin ortasına indik. Üzerimizdeki gökyüzü, aşağıdaki yıkımla katıksız bir karşıtlık oluşturarak sayısız renk içeren bir senfoni çalıyordu.

Henry'yi süzerek "İyi misin?" dedim. Solgundu ve alnını ince bir ter parıltısı kaplamıştı, yine de başını salladı.

"Yaşayacağım. Şimdi şu ipucunu aramaya koyulalım."

Sesindeki ton James ile aynı fikirde olduğunu belirtiyordu—Kronos'un bizim için bir işaret bırakmış olmasının imkânsız olduğunu—gene de denememiz gerekiyordu. Oraya ait olmayan bir şeyler bulma umuduyla ufalanan yapının etrafında dolanmaya başladım. Henry'den uzakta geçirdiğim ilk yaz mevsiminde James ile bu yeri ziyaret etmiştik, ama o zaman detaylara pek aldırış etmemiş, zamanımı

karşımdaki görüntünün bütününe hayran kalmakla geçirmiştim. Şimdi ise bundan pişmanlık duyuyordum.

Ne arıyordum? Sütunlar aynı görünüyordu. Aşağıdaki yıkıma rağmen konseyin söyledikleri doğru çıkmıştı: Kronos bu harabelere dokunmamıştı. Neden?

Belki de bu gerçekten bir işaretti. Geri çekilmeleri karşılığında bir barış önerisi. Ama Walter ona karşı nasıl bir tutum sergilerlerse sergilesinler, Kronos'un bütün konseyi katledeceği konusunda kendinden emin konuşmuştu. Belki de yanılıyordu? Yoksa Kronos onları kandırarak eylemsizliğe doğru mu çekmeye çalışıyordu?

Toprağın bir kısmını tekmeleyerek yana ittim. Sormadan bunu bilmemiz imkânsızdı ve Kronos'un bana bütün gerçeği anlatma olasılığı yok denecek adar azdı. Tabii eğer...

Gözlerimi kıstım. Geçen sefer burayı ziyaret ettiğimde zemin toprakla kaplı değildi. Dizlerimin üzerine çökerek toprağı eşeledim ve altından aşınmış bir taş çıktı. Kalbim duracak gibi oldu. Sadece gelgitin ardında bıraktığı bir kalıntı. Ama bu çok mantıksızdı. Buraya kadar nasıl çıkabilmişti?

"Buradaki toprağı temizlemenin bir yolu var mı?" dedim ve birkaç metre ötedeki James elini salladı. Nazik bir rüzgâr toprak zeminin üzerinde hortum oluşturarak altta yatan döşemeyi açığa çıkardı; taşa oyulmuş bir dizi şekille birlikte. Bunları bir insanın yapmış olması imkânsızdı. Çizimler fazlaca çetrefilli, ayrıntılı ve imkânsızdı işte. Şekiller, sanki gerçekten yaşıyormuş gibi taşı sarmalıyor gibiydi.

James "Bu da neyin nesi?" dedi. Henry ile birlikte bir adım geri çekildiler, ben ise ayağa kalktım. Bunlar da geçen sefer geldiğimizde burada değildi.

Çizimler Parthenon'un bir yanından diğer yanına uzandığı için hepsini görmek olanaksızdı. Bunun yerine ayağıma

en yakın olan çizime odaklandım: her biri alevler tarafından yutulan on beş tane taht. Çizgiler hareket etmiyordu, ama alevlerin titreştiğini görebiliyordum.

Nabzım hızlanmaya başladı ve koşarak bir diğerine gittim. Bir düzine kadar minik şekil kendisiyle savaşırken topraktaki bir yarığın üzerinde yükselen devasa bir figür.

Kronos, Ölüler Diyarı'ndan çıkarken.

Taş kesilmiş bir halde "Bu hikâyenin kendi versiyonu," dedim. "Sadece geçmiş değil, aynı zamanda da gelecek planları."

Henry, James ve ben yavaşça harabeleri dolanarak her bir resmi incelemeye koyulduk. Bazıları ben doğmadan çok önce olan olaylardı—bazıları ise insanlığın doğumundan çok önce—ve Henry ile James resimleri bana sessizce açıklıyorlardı. Ama bazılarını tanımıştım. Tartarus'taki geçitlerden birinin görüntüsü karşısında ürperdim ve kafamı diğer yana çevirdim. Geçidin her bir parmaklığında kan vardı.

Henry "Kate?" dedi. "Şuna bir bak."

Yanına giderek elimi dirseğinin iç kısmına yerleştirdim. "Bu da n..."

Kaskatı kesildim. Kronos'un oyulmuş figürü ayaklarımın dibinden bana bakıyordu, ancak yalnız değildi. Yanında şu an Henry'ye tutunduğum gibi kendisine tutunan, taç giymiş bir kız duruyordu.

Sadece bir kız değil.

Ben.

O kız bendim.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

KRALİÇE

Sessizlik. Nefesimi tutarak Henry'nin bir şeyler söylemesini bekledim ama hiçbir şey söylemedi. Gözlerini kırpmadı, hareket etmedi, bakışlarını resimden başka yöne çevirmedi. Öylece bakmaya devam ediyordu ve havaalanında ortaya çıkan o karanlık güç dalgaları tekrar etrafına toplanmaya başlamıştı.

Mükemmel. Henry'nin kıyamet bulutunu tekrar Kronos'un adasına sürmesini engellemek için elime geçen tek şans, beni ancak buraya kadar getirebilmişti işte.

James etrafta dolanmaya başlayarak hafif bir ıslık çaldı. "İyiymiş. Kronos çizimlerine senin asıl niteliğini yansıtmayı başarmış anlaşılan. Şu taca bir bak."

Onu dirsekledim. "O ben değilim."

"Başka kim olabilir ki? Yani, şuna bir baksana: Burun biraz olmamış, ama onun dışında her şey mükemmel."

Ona bir bakış fırlatarak inatçı bir sesle "O ben değilim," dedim. İkimiz de bunun bir yalan olduğunu biliyorduk, ama Henry'nin onunla yaptığım anlaşmayı bilmemesi gerekiyordu. "Calliope görünüşünü değiştirip duruyor ve şu sıralar tam olarak benim sarışın halimin, biraz daha yaşlısı

gibi görünüyor. Bu kızın saç rengi tam olarak belli değil, ama burnu kesinlikle Calliope'ye ait."

James uzun bir süre boyunca gözlerini bile kırpmadan bakışlarıma karşılık verdi ve sonunda tekrar resme odaklandı. "Haklısın," dedi. "Bu Calliope olmalı."

Yalan söylediği için ona sarılmak, aynı zamanda da bunu böyle beceriksizce yaptığı için onu yumruklamak istiyordum. Ama bunun yerine yüzüme bir gülümseme yerleştirdim ve kolumu Henry'nin beline doladım. "Gördün mü? Bu Kronos ve Calliope. Zaten başka türlü olması çok anlamsız olurdu."

Henry sanki nefesini bunca zamandır tutuyormuş gibi iç geçirdi. Belki de gerçekten tutmuştu. "Elbette," diye mırıldandı. "Benim hatam."

Henry aptal değildi, ama ona yalan söylememiştim: Calliope bu günlerde gerçekten de bana ve anneme benzemeye başlamıştı. Biraz şansım varsa bu gerçek, Henry iyileşene kadar yalanlarımı örtebilirdi. Ve o zaman geldiğinde belki de Henry'nin savaşa girmesi, konseyin Calliope'yi alt ederek Kronos'u tekrar hapsetmesi için yeterli olurdu.

Görüntüye daha fazla bakmayı kaldıramayacaktım ve Henry ile James'i Parthenon'un kıyısına çektim. Bir kez daha aşağıdaki yıkıma göz gezdirdik ama bu sefer Henry'nin elimi tutan parmakları çelik gibiydi. Ne pahasına olursa olsun elimi bırakmayacaktı, tıpkı benim onu bırakmayacağım gibi.

Orada ne kadar durduğumuzu bilmiyorum. Dakikalar. Saatler. Yıllar. Bana dışarıda hâlâ bir dünyanın, Atina yok olmuş olsa da uğruna savaşılacak bir yerlerin var olduğunu ve Kronos'un benim için tasarladığından farklı bir geleceğin olduğunu hatırlatacak bir şeyler gerçekleşmesini beklerken sonsuzluğun içinde kaybolmuştum. Durum henüz o kadar da umutsuz görünmüyordu ve bunu unutmanın bedelini kaldıramazdım. Okyanus biraz daha öfkelendi ve köpüklü

dalgalar kıyıyı dövmeye başladığında gökyüzünden hızla bir şeyler kaydı.

Gözlerimi kırpıştırdım. "Bu da neydi böyle?"

James "Hangisi neydi?" dedi ve bir öncekini mor ufuk çizgisine doğru giden başka bir parıltı daha izledi.

Ardından bir diğeri ve bir diğeri daha belirirken "Bunlar," dedim. "İşaret fişekleri mi?"

Henry "Hayır," dedi. "Hava alacakaranlık ve Olimpos başımızın üzerinde dolanıyor. Konsey adaya saldırıyor."

Kanım dondu. Daha önce diğer konsey üyelerinin kendi alanlarından saldırıya geçtiklerini görmemiştim. Ölüler Diyarı'nda yetenekleri azalmış durumdaydı ama yeryüzünde tüm güçlerini kullanıyor olmalıydılar.

Peki, bunun bedeli neydi? Bir sonraki kim olacaktı? Annem onların arasındaydı. Başına bir şey gelir miydi?

Güçlükle yutkundum ve görüşüm bulandı. Onunla en son konuştuğum sırada bencil ve şımarık bir velet gibi davranmıştım. Ona babamın kimliğini neden benden gizlediğini açıklaması için bir fırsat tanımamıştım. Ya bunlar ona söylediğim son sözlerse ne yapacaktım?

James "Onlara yardım etmeliyim," dedi ve elimi bırakmaya yeltendi ama onu durdurdum.

"Dikkatli ol," dedim. "Ve annemin eve sağ salim geri dönmesini sağla."

Yanağımı öptü. "Elbette. Birkaç dakika içinde görüşürüz."

Birkaç dakika mı? James Parthenon'un merkezine ilerlemeye koyuldu ve birkaç metre ötede ise parıldamaya başladı. Şaşkınlık dolu bir kelime etmeme fırsat kalmadan kendisi de bir ışık demetine dönüştü ve diğerlerinin ardından göğe yükseldi.

Gökyüzünde izlediği çizgiye bakarak "Aman tanrım," dedim. "Bunu yapabileceğimizi bilmiyordum."

Henry "Olimpos yakınlardayken güçlerinin doruklarına çıkarlar," dedi. "James'in dediği gibi, savaş çok uzun sürmeyecek. Gel. Güvende olabileceğin bir yere gitmeliyiz."

Keskin bir sesle "Senin de," dedim. İstediği kadar iyi olduğunu iddia edebilirdi ama beni kandıramazdı. Gözlerindeki bitkinliği görebiliyordum. Kronos burada olduğumuzu öğrenirse ufacık bir kurtuluş şansımız bile olmayacaktı, tabii çoktan öğrenmemişse. "İyileştiğin zaman ara sıra Olimpos'u ziyaret edebilir miyiz?"

Henry afallamış bakışlarla bana baktı. "Ölüler Diyarı'na dönmüyoruz. Olimpos'a gidiyoruz. Kronos ve Calliope benim öldüğümü düşünüyorlar ve bu inançlarını güçlendirmeliyiz."

Yanılıyordu, Kronos onun öldüğünü düşünmüyordu. Rhea'yı bulmak için yola çıktığımızı biliyordu ve eninde sonunda Rhea'nın kendi oğluna yardım etmeyi reddedemeyeceğinin farkına varacaktı.

Yine de, ya farkına varmazsa? Bir ebeveynin çocuğuyla olan bağı hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Tek önemsediği şey kontrol ve güçtü; şefkat ve sevgi değil. Ona Rhea'nın bize yardım etmeyi reddettiğini söylersem bana inanır mıydı?

"Pekâlâ," dedim. Bu konuyu daha sonra James ile konuşabilirdim. Henry çok yorgundu ve dinlenmeye ihtiyacı vardı, Kronos'un aklını karıştırmak için neler yapabileceğimizi tasarlayacağımız bir gece toplantısına değil. Aslında Kronos ile yan yana durduğumuz çizimi gördükten sonra bunu yapmaya pek hevesli olurdu. "Olimpos'a nasıl dönüleceğini bilmiyorum."

Henry hafif bir gülümsemeyle "Şansın var ki ben biliyorum," dedi. "Gözlerini kapat."

Son bir kez Atina'nın harabelerine göz gezdirdim. Bu işi adamakıllı bir biçimde halledecektim. Ölen insanların hayatlarını geri veremezdim ama Ölüler Diyarı'nda geçirecekleri yaşamlarını mutlu bir biçimde geçirmelerini sağlayabilirdim.

Gökyüzündeki ada hapishaneye saldıran ışık demetlerine odaklanarak eve sağ salim dönmeleri için sessizce dua ettim. Kime dua ettiğimi bilmiyorum. Dinliyor olabilecek herhangi birine. Kronos'un çizdiği geleceği durdurmanın bir yolu olmalıydı ve bunu yapmak için elimden geleni ardıma koymayacaktım.

Sonunda gözlerimi kapadım ve Henry kollarını bedenime doladı. Ilık bir esinti etrafımızı sardı ve ayaklarım yerden kesildi. Bu Henry'nin her zamanki seyahatlerine benzemiyordu, ama önemli değildi. Birlikteydik ve harika bir an boyunca uçuyorduk.

* * *

Doktorlardan annemin en son yapılan testler ve ameliyatlardan sonraki durumunu öğrenebilmek için hastane köşelerinde sayısız saatler geçirmiştim. O yıllar boyunca hissettiğim kaygı en iyi refakatçim olmuştu ve bu oyunu defalarca oynamış olmama rağmen kuralları bir türlü kolaylaşmamıştı.

Haberleri beklerken hiçbir zaman bir şeyler okumayı ya da diğer insanlarla konuşmayı beceremezdim. Hediyelik eşya dükkânlarında bulduğum ucuz pastel boyalarla boyama kitaplarımın boş yerlerini doldururdum. Bazen gözlerimi bir televizyona diker ama gösterilen şeye odaklanamazdım. Bunlar hiçbir zaman anneme olanlardan daha önemli görünmezdi gözüme.

Bazen de annemin hissettiği her şeyi hissedebildiğimi hayal ederdim. Uyanıksa neler hissedebileceğini hayal ederdim. Uyanık değilse de ne tür rüyalar gördüğünü. Ve ben

kaçınılmaz kötü haberleri beklerken vakit her zaman, ama her zaman olduğu yerde sayıp dururdu.

Onu bir gün kaybedeceğimi biliyordum, ama sonra Henry çıkagelmişti. Sonra da yedi test. Sonra da hayatımın geri kalanı. Ve annem testleri geçtiğim anda, gururumu yenilgiyi kabul edebilecek kadar ayaklar altına aldığım anda, bütün o ölümsüzlük görkemiyle karşımda belirmişti ve o zaman bu olanların, evrenin onu bir daha asla kaybetmeyeceğime söz verme şekli olduğunu düşünmüştüm.

Bu söz bir yalandı.

Henry Olimpos'taki devasa odada duran kara elmastan yapılmış tahtına yavaşça oturdu ve ben tek kelime bile etmeden gidip onun kucağına kıvrıldım. Yanağıma normal bir zamanda içimdeki bütün endişeleri silip atabilen o sıcacık, sevgi dolu öpücüklerinden birini kondurdu; normal bir zamanda işe yarardı, bugün değil.

Bekliyorduk. Henry parmaklarını saçlarımdan geçirerek uçlarıyla oynarken, gözlerimi taht odasının merkezine dikmiştim. Savaşın sesleri altımızdaki dünyadan Olimpos'a sızıyordu ve günbatımı zeminde oynaşan bulutlar sanki dünyanın huzursuzluğunu sezebiliyormuş gibi dönüp duruyorlardı.

Annemle geçirdiğim birkaç dakikanın son derece hızlı bir şekilde geçip gitmesi beni hep şaşkına çevirmiştir. Ama onu bir daha asla göremeyebileceğimi düşünürken o birkaç dakika saatlere dönüşmüş ve bütün dünyam, tek düşünebildiğim şey annem olana kadar daralıvermişti.

Henry, sanki yarım dünya ötemden konuşuyormuş gibi boğuk bir sesle "Bana ondan bahset," diye fısıldadı.

"Milo'dan mı?" dedim.

"Evet." Parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. "Neye benziyor?"

Dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu ve kalbim ona duyduğum minnetle birden kabarıverdi. "James onu sana nasıl gösterebileceğimi öğretti. Şimdi daha iyi hissediyor musun?"

Yüzündeki gülümseme, şu anda annemden başka bir şey düşünüyor olmanın verdiği suçluluk duygusunun her bir damlasına bedeldi. "Evet, çok isterim."

"Ve... ve Kronos'un seni göremeyeceğinden emin misin?"

Başparmağıyla, avucundaki parmaklarımın eklemlerini ovaladı. "Bundan emin olacağım."

Henry'yi bebek odasına çekmek tıpkı James'te olduğu gibi bataklıkla ilerliyormuşum hissi uyandırmıştı ama dikkatim neredeyse bunu fark edemeyecek kadar dağınıktı. Kronos'a ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Numarasını sürdürmesine izin mi verecektim? Yoksa James ile geldiğimde kendimi çoktan ele vermiş miydim? Peki ya Henry ne olacaktı? Ya Kronos Parthenon'da söylediğim yalanı ortaya çıkaracak bir şey söylerse ne yapacaktım? Ama Henry'yi Milo'yla tanıştırmam gerekiyordu. Oğlumuzu ufacık bir andan daha fazla görmesini...

Bir şeyler beni sertçe Olimpos'a geri çekti. Bataklığın ortasında kaybolduğumda, uzun bir yüzme seferinden sonra yüzeye çıkıyormuşum gibi hissederek taht odasına geri dönmekten başka seçeneğim kalmamıştı. Şikâyet etmek üzere ağzımı açtım, işime karışan kişinin James olduğundan emindim, ama bir şeyler gevelemeye fırsat bulamadan annem beni kendine çekerek göğsüne bastırdı.

"Kate." Annemin sesi beni sarmalayarak az önce uğradığım hüsranı yatıştırdı. Teni soğuktu, ama hâlâ hayattaydı.

Gözyaşlarımla savaşarak ona cesaret edebildiğim kadar sıkıca sarıldım. Bedeni ölümlü yaşamının son günlerinde

olduğu kadar hassas görünüyordu. "Özür dilerim... özür dilerim, Anne. Geçen sefer söylediklerim, öyle demek..."

"Biliyorum," diye fısıldadı. "Her şey geçti. Güvende olduğunu görmek içime su serpti."

Ona sonsuza kadar sarılarak tekrar ısınmasını bekleyebilirdim ama bir süre sonra kendini geri çekti. Bitkin görünen diğerleri annemin arkasında toplanmışlardı ama hiç kimsenin üzerinde kan yoktu.

Annem "Ona gitmemeni söylemiştim," dedi ve aslında Henry ile konuşmakta olduğunu anlamam biraz zamanımı aldı. "Bu durumdayken hiçbir yere gitmemeliydin."

Henry yüzünü buruşturdu ve bana dokunmadan tek bir an bile geçirmek istemiyormuş gibi elini sırtıma koydu. Bundan hiç de şikâyetçi değildim. "Gitmemiş olsaydım bile öfkende bir değişiklik olmayacaktı," dedi.

Annem "Muhtemelen," diye itiraf ettikten sonra ikimizin birden alnını öptü. "Ona göz kulak olduğun için teşekkür ederim."

James "Hey, ya ben?" dediğinde annem ona yol vermek için kenara çekildi. "İşin çoğunu ben hallettim."

Annem sert bir sesle "Sana söylediğim gibi doğrudan Afrika'ya gitmek yerine New York'a inmekte ısrar ettin," dedi. "Onu günler önce geri getirebilirdin."

James süklüm püklüm bir halde omuz silkti. "Evet, şey. Henry'nin durumu sabitti ve eğer gezmezsen yaptığın şey gerçekten bir seyahat sayılmaz, bilirsin işte."

Henry "Bu isteğinin onunla daha fazla zaman geçirme arzundan daha farklı bir sebebi varmış gibi davranmaya kalkışma," dedi.

James sırıttı. "Beni kınayabilir misiniz? O aranızda, benimle tek seferde birkaç dakikadan daha fazla zaman geçirme zahmetine katlanan tek kişi."

Annem onu kalçasıyla dürterek "Neden acaba," dediğinde ise tekrar sırıttı.

Arkalarında duran biri gırtlağını temizledi ve annemin gülümsemesi yok oldu. Walter bir adım önce çıktı. Henry'ye "Kardeşim," dedi. "Tekrar hoş geldin. İyi misin?"

Henry'nin gözlerinde, sanki bir karar vermeye çalışıyormuş gibi bir şeyler parıldadı. Bunun ne olduğu şüphe götürmezdi; gerçi en son konuştuklarında benim hakkımda tartışmışlardı. Ama artık güvendeydim ve endişelenmemiz gereken daha önemli meselelerimiz vardı. Milo'yu kurtarmak gibi.

Düşüncelerimi Henry'ye doğru iterek *Ona savaştan sonra da kızabilirsin,* dedim. *Konsey şu haliyle yeterince bölünmüş durumda.*

Henry'nin kaşı kaçamak bir şekilde havaya kalktı ve bana bakmaktan kaçınmasına rağmen omuzları gevşedi. Sonunda kardeşine hitap ederek konuşmaya başladı. "Çok yakında tamamen iyileşeceğim. Savaş nasıldı?"

Walter tutmakta olduğu nefesini vererek "Savaş gibiydi," dedi. Walter bile Henry'nin belirgin affı karşısında hissettiği ferahlamayı gizleyememişti. "Yarın bir kez daha saldıracağız ve süreç bize bir kazanma stratejisi kazandırıncaya kadar saldırmaya devam edeceğiz. James bize Parthenon'da karşılaştıklarınızı aktardı. Belki bunun sayesinde Kronos'un planlarını kestirebiliriz."

Henry "Belki," dedi. Walter onu ölçmeye çalışır gibi baştan ayağa süzdü ve Henry'yi bu kurnaz bakıştan korumak için içgüdüsel olarak duruşumu değiştirerek yana kaydım.

Walter "Ve sen, kardeşim," dedi. "İyileştiğinde bize katılacak mısın?"

Henry sessizce "Kendi âlemimin dışındayım ve size yapacağım katkının pek fazla bir fark yaratacağını düşünmüyorum. Ama evet," dedi. "Size katılacağım."

"Ben de," dedim ve herhangi birinin karşı çıkmasına fırsat tanımadan ekledim, "Ailem için savaşmaya hakkım var. Henry iyileşirken bana nasıl savaşılacağını öğretebilir."

"Hayır." Henry'nin sesi kulağıma dokunan bir fısıltıdan ibaretti. "Bu savaşta yer almana izin vermiyorum."

Bir kez daha bulunduğumuz noktaya geri dönmüştük, Henry'nin kendi başımın çaresine bakamayacağım konusunda ısrar ettiği noktaya. Bütün konseyin onlara ufak da olsa bir yardımda bulunabileceğim gerçeğini kabul etmeyi reddettiği noktaya. Belki ufak bir dokunuş dengeleri değiştirmeye yeterdi ama bu olasılığı bir türlü düşünmek istemiyorlardı. Tamamen beceriksizin biri olmadığımı hâlâ kanıtlayamamış mıydım? İlk başta Parthenon'a gitmeyi öneren kişi de bendim. Çizimleri ben fark etmiştim. Henüz onlar gibi savaşmasını bilmiyordum ama öğrenebilirdim. Bu süre zarfında etrafta dolanarak saçlarımla oynamaktan çok daha fazlasını yapabilirdim.

İtiraz etmek üzere ağzımı açtım ama annem benden önce davrandı. "Kate isterse savaşabilir," dedi. Gözleri benimkilere kilitlendi. "Henry ona savaşmayı öğretmezse, ben öğretirim."

Henry kaşlarını çattı ama ilk konuşan Walter oldu. "Pekâlâ. Eğer Kate'in istediği buysa, öyle olsun." Annemin omzuna dokundu ve sonra çemberin karşı tarafında duranlara katılmak üzere arkasına döndü.

Arkasından bakakaldım. Bu kadar mıydı? Olan biten onca şeyden sonra, bana vereceği tek şey bu muydu? Bana

savaşmayı öğretmeyi önermemişti, bunu beklemiyordum zaten, ayrıca önerseydi onu derhal geri çevirecektim, ama yine de... Güvende kalmam için ısrar bile etmemişti. Sadece istediğim şey buysa, gidip ölmeme izin vermekle yetinmişti.

Belki de bu kadar dolu olmasaydım, bundan çok fazla etkilenmemiş olurdum. Annem ne olursa olsun savaşa gitmenin bir yolunu bulacağımı biliyordu. Kim olduğumu ve benimle tartışmasının yararsız olduğunu biliyordu. Ama Walter henüz beni tanımıyordu ve eğer kendine biri baba diyecekse, bunu umursamış olmalıydı.

Henry "Kate," diyerek söze başladı ama ben ellerimi onunkilerden çekerek doğruldum. Beni ancak bunun bedelini ödeyeceği gün gelene kadar koruyabilirdi ve bunun olmasına izin vermeye hiç niyetim yoktu. Yeteneklerimi nasıl kontrol edeceğimi öğrenmem gerekiyordu. Henry'yi ve oğlumuzu korumam gerektiği takdirde kullanabilmem için, kendimi korumayı öğrenmem gerekiyordu.

Düşündüğümden daha sert bir sesle "Dinlenmen gerekiyor," dedim. Öne eğilerek sessiz bir özür ile yanağını öptüm. "Seni seviyorum. Sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Henry dudaklarıyla dudaklarımı yakaladı ve sonunda benden ayrılana kadar uzunca bir süre geçmesi gerekti. Ona hafifçe gülümsedikten sonra başımı öne eğdim ve sessizce kimsenin peşimden gelmemesi için dua ederek dairelere doğru ilerledim. Ama tabii ki takip edeceklerdi. Henry etmese bile James edecekti ve James etmezse de...

"Tatlım."

James etmezse de annem devreye girecekti.

Bana yetişmesi için ona bir şans tanımak üzere yavaşladım ama durmadım. Kronos'la yaptığım anlaşmayı bilseydi ne yapardı? Bana yardım eder miydi? Konseyin geri kalanına

söyler miydi? Bundan emin olamıyordum ve bu güvensizlik canımı deli gibi acıtıyordu. Bunun sonuçları hakkında endişe etmeden kendi anneme güvenebilmeliydim.

"Sadece yalnız kalmak istiyorum," diye geveledim ama annem kolunu omuzlarıma sararak adımlarını benimkilere uydurdu. Geri çekilmedim. Çekilemedim. Geri dönmesini beklerken yaşadığım bekleyiş ve endişenin yarattığı onca gerginliğin sona ermiş olmasına rağmen bu son olmayacaktı. Aynı senaryo birçok kez daha tekrarlanacaktı ve bir daha, onu geçen sefer James ile birlikte ayrılırken yaptığım gibi yüzüstü bırakmış olmanın azabıyla yaşamak istemiyordum.

"Şu sıralar yalnız kalmamalısın," dedi ve kelimelerinin altında yatan, anlamadığım bir şeyler sezdim.

Yine de haklıydı. Bana kalsaydı bir daha asla yalnız kalmazdım, ama artık hiçbir şeyden emin olamıyordum. En kötüsü gerçekleşirse—konsey Calliope'yi durdurup Kronos'u bir kez daha hapsetmenin bir yolunu bulamazsa—Milo'ya kavuşur, ama ebediyete kadar Kronos'un oyuncağı olmak zorunda kalırdım. Ve bu kaderi yaşamasındansa, Milo'nun ölmesini ve sonsuzluğu olan bitenden habersiz bir halde Ölüler Diyarı'nda geçirmesini yeğlerdim.

Annem beni yatak odasına doğru yönlendirdi ve içeri girdiği anda yatağının çerçevesindeki dallar mor çiçeklerle kaplandı. Döşeğinin kenarına oturarak derin bir nefes aldım. Çiçekler bir yaz günü gibi kokuyordu.

Annem sırtımı okşayarak "Sana babandan daha önce bahsetmediğim için üzgünüm," dedi ve dokunuşuyla gevşemek için kendime izin verdim. Yıllarca son nefesini ne zaman vereceği hakkında endişelendikten sonra, içimde ona kızacak gücü bulamıyordum.

Aslında böyle düşünmeme rağmen "Önemli değil," dedim. "Neden bana söylemedin?"

"Çünkü bencilce davrandım ve seni kendime saklamak istedim." Arkama geçerek parmaklarıyla saçlarımı taradı ve örmeye başladı. "Birlikte geçen yaşantımızı seviyordum. Konseyi özlüyordum ama sana sahip olmak bana her şeyi unutturuyordu. Uzun zamandır bu kadar mutlu olmamıştım."

Birden sessizleştiğinde gözlerimi ellerime diktim. Ne söyleyeceğini anlamam için sözlerini bitirmesine gerek yoktu. "Persephone dünyaya geldiğinden beri," diye geveledim.

"Evet. Persephone dünyaya geldiğinden beri." Geçen birkaç saniye içinde oluşturduğu örgüyü sökerek yeniden başladı. "Seni bir ölümlü olarak yetiştirdim, çünkü bu gösterişli gerçeklikten uzakta yaşamanın sana testleri geçmen için mümkün olan en iyi fırsatı yaratacağını düşündüm. Ama bu sırada seninle baş başa, insanlığın arasında kaybolmuş bir halde yaşarken çok daha mutlu olduğumu fark ettim. Ve Walter'ın hayatımıza girmesine izin verseydim, bu mutluluğum paramparça olurdu."

"Ama eğer Walter ile ikiniz de ölümsüzseniz, ben neden değildim?" dedim. Bu, olan biten onca şeyin arasında kulağa son derece ufak ve önemsiz bir soru gibi geliyordu ama şu an ufak ve önemsiz şeylere ihtiyacım vardı.

"Çünkü seni ölümlü bedenimle dünyaya getirdim." Diğerinden daha küçük bir örgüye başlayarak bunu daha büyük olanına iliştirdi. "Bu, konseyle yaptığım pazarlığın bir parçasıydı. Yarı-tanrılar—ve sen başından beri bir yarı-tanrıydın, bebeğim—ölümsüz değildir ama tıpkı ölümlüler gibi ölümsüzlüğe erişebilirler."

"Peki, neden Henry'yi bir ölümlüyle evlendirmek istediniz?" dedim. "Neden bunun yerine... bilemiyorum. Neden beni doğrudan dünyaya getirerek onunla evlendirmeyi seçmediniz?"

Usulca güldü. "Sence bu ne kadar işe yarardı? Persephone'yle yaşananlardan dersimi aldım. Henry yanında onunla olmaya gönüllü bir kraliçe görmeyi istiyordu, ölümün bedelini anlayabilen birini ve bu yüzden başından beri ölümlü adaylarda ısrar etti. Diğerleri öldüğü için konsey elbette senin bir ölümsüz olarak doğma olasılığını değerlendirdi ama Calliope bir tanrıça olarak doğmaman konusunda ısrar etti." Birden, onlarca yıl sonra bunun ne anlama geldiğini yeni kavrıyormuş gibi sessizleşti. "Bunu Henry ile aynı istekleri paylaştığı için yaptığını düşünmüştüm, birini daha istemediği bir evliliğe ve göreve zorlayarak önceki sefer gibi bir felaketle sonuçlanmasını engellemek için."

Ama gerçek neden bu değildi, tabii. Öldürerek kurtulabileceği bir rakip istiyordu. "Walter senin hastalanacağını biliyor muydu?" diye fısıldadım.

"Ne? Hayır, tatlım, hayır." Elleri yavaşladı. "Asla hasta olmamı planlamamıştık. Henry'le tanıştığında daha olgun bir yaşta olman gerekiyordu. Yaşayarak kendi hayatını seçme şansı yakalayacaktın. Bunca aldatmacanın hiçbiri planın bir parçası değildi. Bunu sana yirminci yaş gününde söylemeyi planlıyordum ve o andan sonra, yalnızca istediğin takdirde testlere tâbi tutulacaktın. Kanser olduğumu öğrendiğimde konseye gittim ve birlikte zaman çizelgesini hızlandırmaya karar verdik. Theo bana yardım ettiği için o kadar uzun süre yaşayabildim. Bunların hiçbiri planlı değildi, yemin ederim."

Başımı salladım. Annem bana yalan söylemezdi, özellikle de böyle bir konuda. Ve katlanmak zorunda kaldığı her şey uğruna acı çektiği her şey... Aklıselim hiç kimse aptal birkaç test yüzünden kendini bu kadar zorlamazdı.

Ama annem kansere yakalanmasaydı testleri asla geçemezdim. Ava'nın hayatını kurtarmak için kendi hayatımın yarısını feda edebilecek kadar ölümden korkmazdım. Konsey

bunu biliyor muydu? Diğerleri bana bir savaşma fırsatı tanımak için annemin arkasından iş çevirmiş olabilir miydi?

Bu düşünceyi kafamdan silip attım. Çok gülünçtü. Buna konseyin bile gücü yetmezdi. Yani öyle umuyordum.

"Walter yalnız olduğumu biliyordu," dedim. "Neden bana yardım etmeye gelmedi?"

"Çünkü o Tanrıların Kralı, tatlım ve ailesini ne kadar seviyor olsa da omuzlarında dünyanın ağırlığını taşıyor." Saçlarımı örmeyi bitirerek komodininin üzerinden aldığı bir kurdeleyle bağladı ve mor renkli bir çiçek koparak örgünün sonuna iliştirdi. "Walter'ın şimdiye kadar çocuklarından hiçbirine iyi bir babalık ettiği söylenemez."

"Ben de öyle duydum." Yüzümü ona doğru döndüm. "Testleri geçemeseydim ne olacaktı?"

"Neler olacağını biliyorsun, canım. Hafızan silinecekti ve yaşamını istediğin gibi sürdürmeye devam edecektin."

"Fakat sen hâlâ yaşıyor olacaktın," dedim. "Ölümlü bedenin ölecekti ama sen hâlâ burada olacaktın. Beni ziyaret ederdin, değil mi?"

Annemin gözleri birden uzaklara daldı. "Belki rüyalarında, tabii konsey izin verirse."

Sertçe iç çektim ve Kronos'un bana yaşatabileceği acıdan çok daha büyük bir acı kendini göğsümün derinliklerine gömdü. Beni terk edecekti. Testleri geçemeseydim, kendi annem beni isteyerek terk edecekti.

Ya sonra? Ölümlü hayatımın geri kalanını tamamen yalnız olduğumu düşünerek geçirecektim. Öyle de olacaktım, çünkü rüyalarımda annemi görmek—eğer konsey *izin* verirse—onun yanında olmakla aynı şey değildi. Yıllarca onunla ilgilenirken ve yavaşa solarak yok olmasını izlerken neler yaşadığımı biliyordu. Biraz daha benimle birlikte

kalması için her şeyimi feda edeceğimi biliyordu. Ve yine de beni öylece terk edecekti.

Titreyen bacaklarımla doğruldum. "Gitmem gerekiyor."

Annem benimle birlikte ayağa kalkarak "Nereye?" dedi ama ondan geri çekildim. Gözlerinden kafa karışıklığı ve incinmeden oluşan bir parıltı geçtiğinde, bakışlarımı diğer yöne çevirdim. O benim kayamdı. Sabitim. Beni sadece kendi istediği için doğurduğuna yemin etmişti ve ben de ona inanmıştım. Ben Persephone'nin yerine gelen kişi değildim, ama yalnızca o testleri geçmeyi başardığım için. Geçemediğim takdirde ben de bir hayal kırıklığından ibaret olacaktım ve annem beni de Persephone'yi terk ettiği gibi terk edecekti. Tıpkı Persephone'nin onu terk ettiği gibi.

Annemin sevgisi ve desteğine her zamankinden daha fazla ihtiyacım vardı, ama hayatımda ilk kez ona şüpheyle yaklaşıyordum. Ve bu beni öldürüyordu.

"Milo'yu geri alacağım," dedim. "En azından biri, kendisini her şeyden, hatta ölümsüzlüklerinden bile çok seven bir aileyi hak ediyor."

Yaşlar gözlerimi yakarken kapıya yöneldim. İçten içe, durmamı söylemesi ve bana sarılarak beni görmesine izin vermeseler bile konseye karşı çıkacağı konusunda ısrar etmesi için dua ediyordum. Ne olursa olsun yanımda olacağını söylemesi için.

"Kate."

Kalbim gırtlağımda takılı kaldı.

"Özür dilerim. Seni seviyorum."

Hızla gözlerimi kırpıştırdım. Beni seviyordu, ama o değersiz, ölümlü hayatım boyunca benimle kalabilecek kadar değil. Hele ki bu konseye karşı gelmek anlamına geliyorsa. "Ben de seni seviyorum," diye geveledim ve başka tek bir

kelime bile etmeden yatak odasından çıkarak kapıyı ardımdan kapadım.

Oraya vardığımda günbatımı rengindeki bebek odasını hafif bir mırıltı doldurmuştu. Kronos'a söylemek istediklerimi, kapıya dayanan savaşa karşı göstereceğim son direnişi tekrar tekrar çalışmıştım. Rhea bize yardım etmeyi reddetmiş olabilirdi ama bu savaşın kaçınılmaz olduğu anlamına gelmiyordu ve şansımı denemem gerekirdi. Gözlerim karanlığa alıştığında kendimi dikkatle tasarladığım bütün sözleri unutarak boğuk bir inilti çıkarmaktan alıkoyamadım. Calliope Milo'yu göğsüne yatırmış, bebek odasını arşınlıyordu.

Ona doğru atıldım ama her zamanki gibi onun içinden geçerek kendimi Kronos'un yarım metre kadar önünde buldum. Oradan kaçtığımdan beri ilk kez Henry'nin görüntüsü yerine kendi görüntüsüne bürünmüştü. Bu da James'e söylediğim her şeyi duyduğu anlamına geliyordu. Sessizliğini koruyarak dudaklarını iğneleyici bir biçimde bükmekle yetindi. En azından birileri öfkemi eğlenceli bulmuştu.

Alnı endişeyle kırışmış olan Calliope "Annem elbette onu iyileştirecektir," dedi. "Savaş konusunda nasıl bir tavır takındığını biliyorum, ama içimizden birinin ölüp gitmesine göz yummayacaktır, değil mi?"

Sözlerini onaylaması için Kronos'a baktı ama Kronos hiçbir şey söylemedi. Güzel. Bu olanları bilmediğini gösteriyordu.

"Baba, Henry'ye *ihtiyacım var.* Hasarı geri alamaz mısın?"

Kronos kayıtsız bir sesle "Belki de onu öldürmeye yeltenmeden önce bunu göz önünde bulundurman gerekirdi," dedi ve Calliope kaşlarını biraz daha çatarak Milo'ya daha da sıkı sarıldı.

"Omzunu hedef almıştım, kalbini değil. Ayrıca buradan *ayrılmaması* gerekiyordu. Onu iyileştireceğine söz vermiştin."

Onu öldürmek istememiş miydi? Gözlerimi kıstım. Elbette başından beri blöf yapıyordu. Calliope Henry'ye binlerce yıldır âşıktı ve bundan kolay kolay vazgeçecek biri de değildi. Kronos'un beni yanında istemesi gibi, Calliope de Henry'yi yanında istiyordu.

Kronos tekdüze bir sesle "O halde işler planladığın gibi yürümedi," dedi. "Bundan beni sorumlu tutamazsın."

Milo ağlamaya başladı ve Calliope sinirli bir şekilde iç geçirdi. "Callum, *sessiz* ol. Annen düşünmeye çalışıyor."

"Onun adı Callum değil ve annesi de benim, seni kaltak," diye hırladım, ama elbette beni duymadı. Bebeği Kronos'un hazırda bekleyen kollarına bıraktı.

"Al. Seni daha çok seviyor zaten. Henry'ye ihtiyacım var, baba ve onu bana geri getirmelisin. Henry ölemez."

Milo sustu. En azından artık Calliope'nin kucağında değildi. Kronos "Henry Olimpos'ta ise, kontrolüm dışında demektir," dedi.

"O halde öyle olmadığını umsan iyi olur."

Kronos başını yana eğdi. "Benimle bu şekilde konuşmaya nasıl cüret edersin? Ben senin baban, kralın ve hükümdarınım ve yine de bana düşmanlarına davrandığın kadar saygısızca davranıyorsun."

Calliope bana engin bir tatmin duygusu yaşatarak olduğu yerde dondu ve ağzı ufak bir daire şeklini aldı. "Ben öyle demek..." Telaş içinde durakladı. Bunu hak etmişti. "Sana büyük saygı duyduğumu biliyorsun, Baba, hem de dünyadaki her şeyden çok. Ben sadece... Artık hiçbir şey olması *gerektiği* gibi gitmiyor. Henry'nin şimdiye kadar benim olması gerekiyordu, ama Henry o cadalozu kurtarmaya geldiğinde Ava bana vermiş olduğu sözü yerine getirmeye uğraşmadı bile."

Kaskatı kesildim. Ava Calliope'ye başka ne gibi bir söz vermişti?

Kronos "İstediğin şeyi bu tür küstahça davranışlarla elde edemezsin, kızım," dedi. "Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olman gerekirdi."

Calliope başını salladı ve yarım saniye için neredeyse uysal biriymiş gibi göründü. "Hâlâ benim tarafımdasın, öyle değil mi babacığım? Beni de sevmekten vazgeçmeyeceksin, değil mi?"

Calliope'nin bu şekerli hilesinin üzerine kusabilirdim ama Kronos gözünü bile kırpmadı. "Hayır, sevgili kızım, vazgeçmeyeceğim. Bu işte beraberiz ve bunu aklında tutman senin yararına olacaktır."

"Elbette." Calliope başını eğerek buraya geldiğimden beri ilk kez bir saygı belirtisi gösterdi. "Seni üzdüğüm için özür dilerim, baba."

Kronos ilgisizce elini salladı ve Calliope bebek odasından çıkarak kapıyı ardından kapadı. Uzunca bir süre boyunca odayı dolduran tek ses Milo'nun mırıltıları oldu.

Kronos nihayet bana odaklandı. Yüzü bir kez daha Henry'nin bir kopyası haline geldi ancak bu sefer yüzünde sahte bir kaygı maskesi vardı. "Sevgilim, sorun nedir?"

Söylemeyi planladığım her şey paramparça olmuştu ama en azından yalandan ağlamam gerekmeyecekti. Annemle tartıştığımızdan beri gözlerim kızarık ve şişkindi, yanaklarım ise alev almıştı. Calliope'nin oğlumla ilgilenişini izlemek hüsran dolu gözyaşlarımı tazelemiş ve gırtlağım düğümlenmişti. Kederimde sahte olan hiçbir şey yoktu.

"Gerçekte kim olduğunu bildiğimden haberdarsın," diye fısıldadım. "Normal yüzüne dön. Lütfen."

Kronos beni süzdü ve sonunda görünüşü değişerek tekrar eski haline döndü. "Diğerini tercih edeceğini düşünmüştüm."

Bütün geçen zaman boyunca beni kandırmakta olduğunu gayet iyi biliyordu ama belki de tek gerekçesi bu değildi, belki gerçekten Henry'ye benzemesinin beni rahatlatacağını düşünmüştü. Belki de kendince beni avutmaya çalışıyordu. Kafamı iki yana salladım. "Henry öldü. Rhea ona yardım edemedi. Ve bize... bize de yardım etmeyecek."

Kronos "Üzgünüm," dedi. Uyuyan Milo'yu beşiğine koyarak kollarını etrafıma doladı. Ona sarılmayı reddederek nefesini tuttum. İstediği kadar üzgün olduğunu söyleyebilirdi ama ikimiz de öyle olmadığını biliyorduk. Olamazdı. İçinde böyle bir dürtü yoktu. "Rhea'nın ona yardım edeceğine kesin gözüyle bakıyordum."

Gözyaşlarımın akmasına izin vererek çatallı bir sesle "Çok... çok geç kaldık," dedim. "Oraya varana kadar..." Bu, gerçeğe o kadar yakındı ki Henry'yi tamamen kaybetmenin bana kendimi nasıl hissettireceğini hayal etmek hiç de zor değildi. Rhea onu iyileştirmemiş olsaydı, şimdiye kadar ölmüş olacaktı. Bundan emindim.

Birkaç dakika boyunca sessizlik içinde bekleştik. Kronos insanların sevdikleri birini avuturken takındıkları tipik tavrı takınmıştı: yatıştırıcı sözler, nazik bir dokunuş ve ben omzunda ağlarken fısıldadığı, her şeyin iyi olacağına dair sözler. Ama ben Henry'nin sözde ölümü için ağlamıyordum ve Kronos beni gerçekten sevmiyordu. Onun Henry olabileceğine nasıl inanmıştım?

Hıçkırıklarım bir miktar dindiğinde "Ava Calliope'ye ne sözü verdi?" diye sordum. "Onu öldürmek için bir şey mi yaptı?"

Kronos omuz silkerek etrafıma doladığı kollarını gevşetti. "Böyle bir şey yapmadığından eminim, ama ne gibi emelleri olduğunu tahmin edemiyorum."

Yalan söylüyordu ama ona doğruyu söyletmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Son derece alçak bir sesle "Gerçekten Calliope'ye sadık mısın?" dedim. "Beni istediğini sanıyordum."

"İstiyorum," dedi. "Sadık olduğum tek kişi varsa, o da sensin. Onu mutlu edecek şeyler söylüyor olabilirim, ama senin gülümsediğini görmek için yaşıyorum."

Zırva. Hıçkırarak kendimi ondan geri çektim ama beni tam olarak serbest bırakmadı. "İnsanları öldürmeyi kes. Lütfen. Hiç kimse aptal bir aile kavgası yüzünden ölmeyi hak etmiyor."

Kronos durakladı. "İsteğini yerine getirmekten daha fazla bir şey arzulayamazdım, sevgilim, ama bunun imkânsız olduğunu bilmen gerekir. Ne yapmamı bekliyorsun? Bir kez bile düşünmeden Tartarus'a geri dönmemi mi?"

Gözlerimi gömleğime silerek "Elbette hayır," diye geveledim. Kronos aniden bir mendil yarattı ve onu reddetmek işime gelmeyeceği için mendili kabul ettim. "Neden bir savaş olmak zorunda ki? Neden herkes birlikte yaşayamıyor?"

"Çünkü, sevgili Kate'im, konsey beni bir kez daha hapsedene kadar savaşmaktan vazgeçmeyecek ve ben bunun olmasına izin veremem."

"Ya seni Ölüler Diyarı'na göndermeyeceklerine dair söz verirlerse?"

"Bu kadar kolay olsaydı, binyıllar önce bir anlaşmaya varmış olurduk. Ama ne yazık ki değil. Zeus buna asla müsaade etmez."

"İnatçı götün teki," diye homurdandığımda kıkırdadı.

"İşte burada haklısın, sevgilim. Zeus gökyüzüne hükmettiği sürece durmamın imkânsız olduğunu anlıyor olmalısın."

"Ama ya konseyin geri kalanı saldırmamaya söz verirse?" dedim. "Walter... Zeus'u kimseye zarar vermediğin sürece seni rahat bırakmaya ikna edersem?"

Kronos omuz silkti. "Eğer imkânsız olanı başarabilme gibi bir yeteneğin varsa belki bir ateşkes olasılığını düşünebilirim, ama elbette kızım adına konuşamam."

Calliope, yanında Kronos olmadan konseyin diğer üyeleri karşısında tamamen güçsüzdü. Usulca "Bir zamanlar birileri bana bir şans verirsen her şeyin mümkün olduğunu söylemişti," dedim. "Zeus bunu kabul ederse geri çekilip konseyin Calliope'yi almasına izin verir misin?"

Kronos kollarını belime dolayarak beni nazikçe kendine doğru çekerken "Evet," dedi. "Artık ona ihtiyacım yok. İhtiyacım olan tek şey sensin."

Bütün bedenim uyuştu. Elbette hâlâ kraliçesi olmamı bekliyordu. Henry'nin öldüğünü sanıyordu.

Beşiğe baktım. Milo'yu bir kez bile kucağıma alamamıştım. Ona neredeyse dokunamamıştım bile ve bu durumda sonsuza kadar Kronos gibi bir babayla yaşamaya mahkûm olacaktı. O halde uğrunda savaştığım onca şeyin ne anlamı kalırdı?

Hiç.

"Tamam," diye fısıldadım. "Sen ateşkes ilan ederek Calliope'yi diğerlerine verdiğin anda sana döneceğim. Ama oğlumun gitmesine izin vermeni istiyorum."

"Oğlun gitse bile, senin de onunla birlikte gitmene izin veremem."

Sertçe başımı salladım. "Biliyorum."

Beni inceledi. "Annesi olmak istemiyor musun?"

Bunu dünyadaki her şeyden daha çok istiyordum, ama Kronos'un onun yakınına yaklaşmasına izin verirsem, bir anneden başka her şeye benzeyecektim. Kararlı bir ses tonuyla "Annemin onu Olimpos'ta yetiştirmesini istiyorum," dedim. Bu şekilde Milo Henry'yle birlikte olabilecekti ve birbirlerine sahip olduklarını bilerek nefes almam kolaylaşacaktı.

Kronos "Anlıyorum," dedi. "Onun babası olmamı istemiyorsun."

Ellerimi birer yumruk haline getirdim. "Bana sahip olacaksın. Başka bir şeye ihtiyacın yok."

Parmaklarının eklemlerini, sevecen bir hareket olduğunu düşündüğüne emin olduğum bir şekilde yanaklarımda gezdirdi. Dokunuşu omurgamdan aşağı ürpertiler göndermişti ama onun yaratmayı umduğu türden değildi. "Mutlu olmanı istiyorum. Bana gösterdiğin samimiyet ve şefkati sana geri verebilmek bana büyük bir zevk verir."

"Eğer bana o samimiyet ve şefkatin birazını göstermek istiyorsan oğlumu geri verirsin," dedim. "Ve onca insanı öldürmeyi keseceğine söz verirsin."

Kronos başını saygı dolu bir biçimde eğerek "Zeus'un ateşkesi kabul etmesini sağladığın takdirde bunu yapacağıma söz veriyorum," dedi ve havada sarmal bir parşömen parçası yaratarak elime tutuşturdu. "Niyetimin bir göstergesi."

Parşömenin etrafındaki siyah kurdeleyi çözmeye başladım ama Kronos elini benimkinin üzerine koydu.

Kronos "Bu hainlik ederek Calliope'ye bağlılıklarını ilan eden isimlerin bir listesi. Kocan öldüğüne göre konseyi alaşağı etmem yalnızca an meselesi," dedi. "Yaşamak istiyorlarsa, tek umutları benim bağışlayıcılığımdır. Ve bunun karşılığında istediğim tek şey sensin."

Parşömeni sıkıca kavradım ve bu sözler kalbimi paramparça etse de "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Kronos "Hayır, sevgilim," dedi ve gözlerindeki sis bulutu art niyetli girdaplara dönüştü. "*Ben* teşekkür ederim."

DOKUZUNCU BÖLÜM
ELÇİ

Konseyin kalan üyeleri Olimpos'un taht odasında toplandı. Yunanistan'da vakit gece yarısını geçmişti ve günbatımındaki çatışmadan sonra üyelerin birkaçı aylardır uyumamış gibi görünüyordu. Yine de toplantıya gelmişlerdi ve önemli olan da buydu. Henry bile gelmişti, ancak hâlâ sessizliğini koruyor ve son derece bitkin görünüyordu.

Camdan yapılmış tahtında oturan Walter "Pekâlâ, Kate," dedi, "Hepimiz toplandık. Bekleyemeyecek kadar önemli olan şey neymiş bakalım?"

Ayağa kalktım. James karşımda oturuyordu ve kalbim şiddetle çarparken bakışlarımı ona diktim. Doğrudan konuya gir. Zorunlu hale gelene kadar onlara ne karşılığında pazarlık ettiğimi söylemem gerekmiyordu. Onlara Kronos'u reddetmeleri için bir sebep veremezdim.

"Kronos ateşkes ilan etmek istiyor," dedim ve konseye afallamış fısıltılardan oluşan bir dalga yayıldı. Yalnızca gözleri üzerime kilitlenmiş olan James yerinden kıpırdamamıştı. Bunun bedelini biliyordu.

Walter gök gürültüsü gibi sesiyle "Kesinlikle olmaz," dedi. "Bir Titan'la müzakere etmeyeceğiz."

Annem sessizce "Kate, neler oluyor?" dedi ama bir an bile ona bakmak için duraksamadım. Gözlerindeki endişeyi gördüğüm ve içimdeki karmaşanın kararlılığımı delerek içeri sızmasına izin verdiğim takdirde ne yapacağımı bilmiyordum. Ve bu riski göze alamazdım.

"Calliope'ye bağlılıklarını ilan eden tanrıların bir listesini gönderdi," diyerek parşömen tomarını Walter'a uzattım ama tomarı almaya yeltenmedi bile. "Niyetinin bir göstergesi olarak."

Walter "Bundan eminim," dedi. "Ve kayıtsızlığımız ile özgürlüğünü ele aldığı anda bir kez daha karşımıza geçerek konseyi yok etmeye çalışacak. Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

"Konseyi zaten yok edecek," dedim. "Onunla savaşarak mücadeleyi kazanacak gücümüz yok. Bu savaşı on yıl kadar sürdürebilirsiniz ama sonunda kaybedeceksiniz. İnsanlık yok olacak ve Kronos hepimizi öldürecek. Bu kaçınılmaz. Bu durumda pazarlık etmeyi denemekte ne gibi bir sakınca var? Bir anlaşma yapmak istiyor. Bu hiçbir anlam ifade etmiyor mu?"

Walter "Bir Titan'la pazarlık etmemizi istiyorsan, etmiyor," dedi. "Kronos dur durak bilmez. Final maçı hangi koşulda olursa olsun bizim yok edilmemize bağlı ve istediğini alana kadar da vazgeçmeyecek. Bu işte yeni olmanı anlıyorum, Kate, ama bu böylesine inatçı bir cehalet için bir bahane olamaz."

Annem sert bir sesle "Walter," dedi, "bu kadarı yeterli. Kate doğru söylüyor. Belki de bu olasılığı en azından göz önünde..."

Dylan ayağa kalkarak "Babam haklı," dedi. Gözlerinin altındaki mor halkalar, gözlerindeki korkunç hararetı gizleyemiyordu. "Kronos'la pazarlık etmeye kalkışmanın mantıklı

bir yanı yok. Bunu yalnızca bir zayıflık olarak görecektir ve zırhımızda kendi kazancı için kullanabileceği herhangi bir delik olduğuna inanmasına izin veremeyiz."

Bunları söylerken bana fırlattığı bakışlar tüylerimi ürpertmişti. "Ve bununla beni kastediyorsun," dedim. "Sizin için bir yükümlülük olduğumu düşünüyorsun."

Dylan "Şimdiye kadar hiçbir işimize yaramadın," dedi. "Yaptığın bir şey varsa, o da işleri kötüleştirmek. Kronos sen oradan ayrılana kadar Atina'ya dokunmamıştı..."

James aniden "Kate onu oyalayarak bize zaman kazandırdı," diye çıkıştı.

"...konseyin aklını çelerek işe yaramayacağını bildiğimiz şeyleri yapmamız gerektiğini savunuyorsun..."

"Parthenon'u araştırmamız gerektiği fikrini ortaya atan Kate olmuştu."

"...ve üstüne üstlük, neredeyse Henry ile kendi oğlunun ölümüne neden olacaktın..."

"Yanına destek almadan onun peşinden gitmeye karar veren Henry'ydi..."

Henry "İkiniz de sesinizi derhal kesiyorsunuz," dedi ama artık bunun için çok geçti. Dylan bu sözleri söylemekle mideme bir yumruk atmış gibiydi.

Boğuk bir sesle "Biliyorum," dedim. "*Biliyorum*, tamam mı? İşleri yoluna koymaya çalışıyorum. Benim aptallığım yüzünden yedi milyar insanın ölmesini istemiyorum. Hiçbirinizi kaybetmek istemiyorum. Ve *deniyorum*..."

Dylan "O halde biraz daha az denesen iyi edersin," dedi ve iki taht ilerisinde oturmakta olan Irene ayağa kalktı.

Babasınınkine benzeyen, tehlikeli ölçüde uysal bir sesle "Bu kadarı *yeterli*," dedi. "Başka meydanları keşfetmenin utanç verici bir yanı yok. Savaşa yalnızca heyecan yüzünden

körü körüne dalan kişi bir aptaldır, özellikle de masum insanların yaşamlarını tehlikeye atıyorsa."

Walter "Bana aptal mı diyorsun, sevgili kızım?" dedi. Irene'in yanında duran eli titreşti ama geri adım atmadı. O anda gidip onu öpebilirdim.

"Hayır, baba. Sadece önünde seçeneklerin olduğunu hatırlatıyorum. Kronos'un ne istediğini ya da bunu niçin istediğini bile bilmiyoruz. Bir şekilde Kate'e bir ipucu vermiş olmalı."

Odadaki gözlerin her biri bir kez daha bana döndü. Muhteşem. Avuçlarımı pantolonuma sildim. Elimden geldiğince ikna edici görünmeye çalışarak "Bir hayat istiyor," dedim. Bana inanmak zorundaydılar. "O kadar uzun bir süre boyunca Ölüler Diyarı'nda kalmış ki yalnızca bir yaşama şansı daha istiyor. Ona izin vermeyeceğinizi düşünüyor."

Walter "Hayır, vermeyeceğiz," dedi. Irene ona bir bakış fırlattı ve devam etmem için işaret etti.

"Ona saldırmayı keserseniz, kendisinin de bize saldırmayı keseceğine dair söz verdi. Başka birini incitmeyecek. Ve... Calliope'yi bize geri verecek, ya da en azından onu almanıza müsaade edecek."

Dylan "Ne karşılığında?" dedi ve kendisini susturmaya çalışan Irene'e rağmen konuşmaya devam etti. "Onu serbest mi bırakacağız? Onu oraya tıkmanın nelere mal olduğunu biliyor musun sen?"

Duraksadım. "Sözünden dönmeyecek. Bunun sonuçlarının ne olacağının farkında."

Dylan "Lütfen bana evrendeki en güçlü varlığın kaslarını şöyle bir açmak istemesinin ne gibi *sonuçları* olabileceğini söyler misin?" dedi. "O yaratık tüm dünya üzerinde tam bir hâkimiyet sağlamaktan başka ne isteyebilir ki?"

Sessizlik. Kalbim—o aptal, işe yaramaz, herkesi ve her şeyi gereğinden fazla önemseyen kalbim—acı verici bir hızla gümbürdüyordu ve nefesim düzensizleşmeye başladı. Artık bir ölümlü değildim, ama o anda kendimi hayatımda hiç olmadığım kadar insan gibi hissediyordum. "Beni istiyor."

Saniyeler geçti. Walter'ın kaşları derinlemesine çatıldı ve Irene'in aklı karışmış gibiydi. Arkamda oturan Henry'nin üzerimdeki bakışlarını hissedebiliyordum, ama arkama dönmedim. Dönemezdim.

Uzun bir süre sonunda Dylan alaycı bir biçimde güldü. "Seni mi? Sen onun gözünde bir hiçsin."

Tekrar James'e odaklanarak sessizce her şeyi açıklaması için yalvardım. Başıyla onayladı ve yüzünde vahşi bir ifadeyle ayağa kalktı.

Sözlerini dikkatlice seçerek "Ölüler Diyarı'nda yaptığımız yolculuk sırasında Kate... Kronos'la karşılaştı," dedi. Dylan imalı bir şekilde ıslık çaldı ama gözleri arkamdaki Henry'ye takıldığında sesi birden kesildi. Henry'nin ona nasıl baktığını göremediğim için minnettardım. "Kate onunla konuşarak bize saldırmasını engelledi. Ava ile ikimiz önce buna inanmadık, ama Kronos bu olaydan sonra Ölüler Diyarı'nı sorunsuz bir şekilde geçmemize izin verdi."

Annem "Henry'nin sarayındaki o karşılaşma," dediğinde paramparça olmuş sesi kalbimi delip geçti. "Calliope, Nicholas'a yaptıklarının karşılığı olarak Ava'ya dokunmadı. Ama Kronos'un neden Kate'e zarar vermediğini hiçbir zaman anlamadık."

Konsey bir kez daha bana odaklanarak konuşmamı bekledi. Ama asıl dayanılmaz olan şey arkamda duran sessizlikti ve Henry'ye doğru uzandım. Dokunabildiğim tek şey hava oldu.

Ancak bana sonsuzluk gibi gelen bir andan sonra sıcak parmakları benimkilerle buluştu ve rahatlamayla dolu bir iç geçirdim. Beni anlıyordu, bunu yapabilirdim. "Milo doğduğunda ve Calliope onu benden aldığında Kronos da yanımızdaydı," dedim. "Ona yardım etmesi için yalvardım ve Kronos onun... onun kraliçesi olmaya söz verirsem Milo'yu tekrar alabileceğimi söyledi. Ve Milo'yu koruyacaktı."

Walter'ın kaşları biraz daha çatıldı ve birkaç taht ilerisinde oturan Dylan gözlerini devirdi. "Çünkü sen şu küçük büyüleyici deniz kızısın, öyle değil mi?"

Onu duymazdan geldim. "Kabul ettim. Ama yalandı," diye ekleyiverdim. "Ama evet dedim, çünkü..."

James "Çünkü Milo senin çocuğun," dedi. "Açıklama yapmana gerek yok."

Ona minnettar bir bakış fırlattım. Henry'nin elimi kavrayan parmakları sıkılaştı ve konuşmaya devam ettim. "Milo'yu görmeye gittiğimde Kronos her zaman orada oluyor. İlk başlarda Henry'nin formunu alıyordu ve ben sandım ki... kim olduğunu fark etmedim. Onun Henry olduğunu sandım. Aptallık ettim, biliyorum, ama James bana onun gerçekte kim olduğunu söyledi. Ve sonrasında ona Rhea'nın bize yardım etmeyi reddettiğini anlattım."

Dylan "Olağanüstü," dedi. "Küçük kaçamağın sırasında sıkıca korunan başka bir sırrı söyleyebildin mi bari?"

Annem "Bu kadarı yeter, Dylan," dedi.

Dylan itiraz etmek üzere ağzını açtı ama başka bir kavga çıkmadan önce hızlıca konuşmaya başladım. "Henry'nin öldüğünü zannediyor. Gerçekte kaç kişi olduğumuzu bilmiyor ve onunla bir ateşkes imzalamaktan başka şansımız olmadığını düşünüyor. Ve gerçekten de yok," diye ekledim. "Tabii bütün dünyayı riske atmadığımız sürece."

Walter "Teslim olursak ve de Kronos serbest kalırsa, seni yanında isteyeceğinin farkındasın, değil mi?" dedi ve başımı salladım. "Yine de bunu yapmaya gönüllü müsün?"

"Evet," diye fısıldadım. "Hoşuma gitmese de, savaşı durdurmanın tek yolu bu. Yapmam gerekeni yapacağım." Ve Milo güvende olacaktı. Bu bile dünyalara bedeldi.

James yüzünü buruşturdu. "Şu kurban zihniyetinden kurtulmalısın. Bir gün bu yüzden kendini öldürteceksin."

Arkamdaki bir çift ayağın yere sürtündüğünü duydum ve Henry ayağa kalkarak elimi bıraktı. Kolunu omzuma dolayıp beni kendine doğru çekerek "Kardeşim," dedi Walter'a. "Kate'in bunu yapmasına izin verirsen, bundan böyle benim desteğime sahip olamayacaksın. O benim kraliçem. Taç giyme törenini çoktan tamamladım ve hiç kimsenin, bir Titan'ın bile hakkımı gasp etmesine izin vermeyeceğim."

Hakkı mı? Walter tek kelime etmeme izin vermeden söze girdi. "Pekâlâ. O halde Kronos'un ateşkesini kabul etmeyeceğiz."

Dylan gözlerinde aşağılık bir parıltıyla parşömen tomarını süzerek "Ya hainlerin listesi ne olacak?" dedi. Ne yapmayı planlıyordu, her birini teker teker avlamayı mı? Bu gerçeklikten pek de uzak bir olasılığa benzemiyordu.

Walter "Onlarla şahsen ilgilenmeyeceğim," dedi ve elini salladığında tomar birden yok oldu. "Diğer tanrıların birçoğu bizimle işbirliği yapmayacaklarını çoktan dile getirdiler. Bu yeni bir haber değil."

"Ne yani? Kazanamayacağını bildiğin bir savaşı sürdürürken onca masum insanın ölmesine göz mü yumacaksın?" dedim ve Henry omuzlarımı biraz daha sıktı. Ama ben onun *hakkı* falan değildim ve bu işin peşini sırf Walter konuşmanın

bittiğine karar verdiği için öylece bırakmayacaktım. Her zaman haklı olamazdı. Çocukluğum bunun bir kanıtıydı.

Walter "Hayır," dedi. "Savaşı kazanmayı planlıyorum. Şimdi izin verirsen, Kate, yarınki saldırıyı tartışmamız gerekiyor. Kronos'a olan yakınlığını göz önüne alırsak, burada bulunmaman en iyisi olacaktır."

Hiç kimse beni korumaya yeltenmedi. Henry, James, hatta annem bile. Birkaç saniye sonra gırtlağımdaki düğümü yuttum ve Henry'nin kollarından kurtulmak için debelendim. Beni yanlarında istemiyorlarsa kendileri bilirdi, ama önümüzdeki on yıl boyunca herkesin ölümüne sebep olurlarken öylece oturup olanları izlemeye hiç niyetim yoktu.

Henry arkamdan yetiştiğinde konuk odasına giden yolu yarılamıştım. Koluma dokundu ama omzumu silkerek onu kendimden uzaklaştırdım. Herhangi bir şey söyleyemeyecek kadar öfkeliydim. İlişkimizin eşit şartlarda yürüyeceğine söz vermişti. Ona *ait* olmayacağıma. Üstlendiğimiz görevi bu şekilde yürütmüyorduk ve benim kendi irademle istemem dışında, başka bir sebep yüzünden kendisine ait olduğumu ima etmeye nasıl cüret ederdi?

Hızla odama girip kapıyı ardımdan çarparak kapatmaya çalıştım, ama Henry kapıyı yakaladı. "Kate, lütfen, beni dinler misin?"

"Neden dinleyecekmişim?" Yavaşça odanın diğer ucuna doğru ilerlerken öfkeli bakışlarımı ona dikerek, sessizce yakınıma gelmesi için meydan okudum. Yalnızca kapıyı kapatmaya yetecek kadar ilerledi. "Beni dinlemiyorsunuz; peki neden, genç olduğum için mi? Kız olduğum için mi? Nedir, Henry? Neden birdenbire senin *hakkından* başka bir şey değilim?"

İç geçirdi. "Senin hakkında bu şekilde düşünmediğimi biliyorsun..."

"Son zamanlarda, emin olduğum şeyler beni bile yarı yolda bırakıyor."

"Bu hiç adil değil. Sadece ailemi bir arada tutmaya çalışıyorum ve bunu yapabilmemin tek yolu kardeşimin anlayabileceği bir dilde konuşmak."

"Ah, yani kardeşin bir kadın düşmanı mı?"

Henry "Evet," dedi. "Asla ortaklığın ne demek olduğunu anlamadı. Evliliği sırasında, konsey içinde, hatta kardeşleri arasında bile. Bu adil değil, ama konseyin lideri o ve oyunu onun istediği biçimde oynamalıyız."

Kendimi yatağa bıraktım. "Çok güzel. Bütün yaşamımı bir aile özlemiyle geçirdim ve sonunda kavuştum sandığım ailem, benim ellerindeki kirden daha fazlası olmadığımı düşünen insanlarla dolu."

Henry bana doğru birkaç ihtiyatlı adım attı ama ona bir bakış fırlattığımda olduğu yerde durdu. "Keşke bana Kronos'la yaptığın anlaşmadan bahsetmiş olsaydın."

"İki gün öncesine kadar komadaydın," diye belirttim.

"Evet, ama o zamandan beri bunun için bolca fırsatın oldu. Ve bana öyle geliyor ki anlaşmanın detayları çok daha yakın bir zamanda yapılmış."

Sabit bakışlarıyla beni izlemeye başladığında gözlerimi başka yöne çevirdim.

Nazikçe "Sana kızgın değilim, Kate," dedi. "Onların elindeyken nelere katlanmak zorunda olduğunu tahmin bile edemiyorum ve açıkça söylemem gerekirse ters konumda olsaydık, seninle aynı şeyi yapardım. Ama tıpkı benim eşim olduğun gibi, ben de senin eşinim. Koşullar ne olursa olsun, verilen kararı birlikte almış olmalıydık."

Yaşlar gözlerimi yakıyordu. Ona kızgın olduğum için değil, haklı olduğu için. "Üzgünüm. Tekrar Kronos'un karşısına çıkacağını düşündüm ve hâlâ tam olarak iyileşmedin..."

Henry "Özrünü kabul ediyorum," dedi. "Ve senden de benimkini kabul etmeni istiyorum. Gitmene izin vermeyeceğim, Kate, çünkü seni seviyorum. Bana ait olduğunu düşündüğüm için değil. Seninle beş dakika önce tanışan birisi bile, durumun böyle olmadığını anlayabilir."

"Görünen o ki, kendi babam öyle düşünmüyor," diye geveledim ve Henry karşılık olarak iç geçirdi.

"Evet, pekâlâ. Bütün bu olanların mesuliyetini Walter'a yüklememiz mümkün. Sonuçta Calliope'ye hak ettiği saygı ve sevgiyi göstermemiş olan kişi kendisi."

"Dersini almış olması gerekirdi."

"Gerekirdi." Yatağa oturduğunda ondan uzaklaşmadım. "Oğlumuzu geri almayı ben de senin kadar istiyorum ama doğru yöntem bu değil."

Tekrar gözlerim doldu. Ne zaman ağlamanın eşiğinde dolaşmaktan vazgeçecektim? Milo'yu kucağıma aldığımda mı? Calliope yenildiğinde mi? Kronos cehennemdeki köşesine geri döndüğünde mi? "Onsuz, hayatıma nasıl devam edebileceğimi bilmiyorum," dedim. "Yaptığım her şey, sanki... sanki bu ihtiyaç beni tek bir yöne doğru çekip duruyor ve o yöne gitmezsem hayatımın hiçbir anlamı kalmıyor. Kendimi bomboş hissediyorum. Bana ihtiyacı var. Bize ihtiyacı var ve onu geri almak için hiçbir şey yapmıyoruz. Onu neredeyse terk ettik."

Henry yüzü bana dönük gelecek şekilde yatağa uzandı. Elimi ellerine alarak "Buna gerçekten inanıyor musun?" dedi. "Milo'nun böyle düşünmediğine eminim. Oraya gittiğinde seni fark ettiğini kendin söyledin."

Diğer elimle gözlerimi ovaladım. "Onu geri istiyorum, Henry. Bir aile olmak istiyorum."

"Biz zaten bir aileyiz." Alnımı ve yanağımı öptü ve sonra dudaklarını benimkilere dokundurdu. "Bunun kolay olduğunu iddia edemeyiz, ama birbirimizi koşulsuzca seviyoruz ve asıl önemli olan da bu. Onu geri alacağız. Sana yemin ederim."

Çenem titredi. "Nasıl?"

"Henüz bunu bilmiyorum, ama bir yolunu bulacağım. Birlikte bulacağız."

Gözyaşlarımın tadına bakmak zorunda kalacağını umursamadan onu öptüm. "Herkes değersiz biri olduğumu düşünürken ve bana yeteneklerimi nasıl kullanacağımı bile öğretmeye tenezzül etmezken sana nasıl yardım edebilirim ki?"

Sıcak nefesi yanağıma dokunurken "Ben değersiz olduğunu düşünmüyorum," dedi. "Bilakis, seni temin ederim. Sana istediğin her şeyi öğreteceğim."

"Gerçekten mi?" dedim ve başıyla onayladı.

"Gerçekten."

Ona sarılarak yüzümü boynuna gömdüm ve gırtlağımdan hafif bir hıçkırık yükseldi. Kendime ancak bu kadarını yapmaya izin veriyordum; tek bir hıçkırık, çünkü işe koyulmanın vakti gelmişti. Artık konseydeki yerimi hak ettiğimi kanıtlamanın vakti gelmişti.

Ancak ilk olarak yapmam gereken bir şey vardı. "Onu görmek ister misin?"

"Bunu sormak zorunda mısın?"

Yüzüme sulu bir gülümseme kondurmayı başardım. "Kronos'un seni göremediğinden emin ol."

"Olacağım."

Bir kez daha Henry'yi de yanıma alarak görümün içine daldım ve bu sefer kimse bize engel olmadı. Yatak odası etrafımızda dağılarak gözden kaybolurken birlikte bataklığı geçtik ve diğer tarafta yüzeye çıktık.

Milo gözleri kapalı bir halde beşiğinde yatıyordu. Adada vakit gece yarısını epey geçmiş olmalıydı. Kronos kapıya en yakın olan köşede durmuş ve sanki beni bekliyormuş gibi kollarını kavuşturmuştu, ama onu görmezden geldim. Walter'ın onu reddettiğini nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Tabii bunu çoktan öğrenmediyse.

Henry ile birlikte, daha önce düzinelerce kez yaptığımızı sandığım gibi beşiğin üzerine eğildik, ama bu seferki Henry gerçekten kendisiydi. Üçümüz beraberdik işte, en azından, şu an için ne kadar beraber sayılırsak.

Henry "Nasıl da güzel," diye fısıldadı. Ben hiçbir şey söylemedim. Kronos hemen yakınımda beklerken söyleyemezdim. Bakışlarımı Milo'dan ayırmamaya dikkat ederek gülümsedim ve Henry sırtıma dokundu. Anlamıştı.

Kronos diğer tarafımda belirerek elimi tuttu. "Sevgilim. Ateşkes görüşmesinden bir haber getirdin mi?"

Ona gerçeği söyleyemezdim, henüz değil. Üstünlüğünü kanıtlamak için neler yapabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu, bir milyon insanı daha öldürebilir miydi? Bütün Yunanistan'ı mı yok ederdi? Başka her şey Walter'ın Calliope'ye olan davranışları yüzünden meydana geldiyse bile, bunun sorumlusu bendim. Ve onu oyalamam gerekiyordu.

Bakışlarımı bir kez bile Milo'dan ayırmadan "Henüz bir karar vermediler," dedim. "Zamana ihtiyaçları var."

Gözucuyla Henry'nin bana sorgulayıcı bir bakış fırlattığını gördüm. Ama onu görmezden geldim.

"Pekâlâ. Umarım fazla gecikmezler." Omzuma masaj yapmaya başladığında irkildim. "Neden bu kadar gergin sin, sevgilim?"

Çünkü Henry hâlâ hayattaydı ve dirseğimden birkaç santimetre ötede duruyordu. Çünkü konsey—ya da belirli üyeleri—her şey için beni suçlamıştı. Çünkü yanlış bir hamle yaptığım takdirde her şey sona erecekti. Henry'yi taklit ederek "Bunu sormak zorunda mısın?" dedim.

Kronos "Hayır, sanırım değilim," dedi ve omuzlarımın ikisine birden masaj yapabilmek için arkama geçti. Henry kaşlarını çatarak yanımdan uzaklaştı.

Usulca "Lütfen yapma," dedim ama Kronos yine de devam etti. Henry doğrudan gözlerime bakabilmek için beşiğin diğer tarafına geçti ve dudaklarımı birbirine bastırdım. Bunu benim istemediğimin farkında mıydı?

Kronos dudakları kulağımı gıdıklarken "Yakında kraliçem olacaksın," dedi. Henry'nin yüzündeki ifade öldürücüydü. "Fikrini değiştirmedin, öyle değil mi, sevgilim?"

Gözlerim Henry'ye kilitlendi. Bunun bir oyun olduğunu anlamalıydı. "Hayır," dedim. "Fikrimi değiştirmedim."

Kronos "Uslu kız," diye mırıldandı ve Henry ellerini ona saldırmanın eşiğindeymiş gibi yumruk yaparak doğruldu.

Henry "Ben gidip Calliope'yi bulacağım," dedi. "Sen burada kal."

Gözlerim irileşti ama Henry sessiz itirazlarıma rağmen yanağımı öpmek için beşiğin üzerinden eğildi. En azından beni anlamıştı.

Henry odadan çıktığında Kronos elini sırtımda gezdirerek tekrar omuzlarıma döndü. "Seninle birlikte olduğumuzda, gözyaşının ne demek olduğunu hatırlamayacaksın," diye mırıldandı. "Acıyı asla tatmamış olacaksın. Yalnızca neşe

ve mutluluğun anlamını bileceksin. Herkes senin önünde eğilecek. Herkes Kate Winters'ın kraliçem olduğunu bilecek. Hepsi seni sevecek ve senden korkacaklar."

Benden korkulmasını istemiyordum. Kimsenin önümde eğilmesini istemiyordum, ama Kronos mutlak bir güç sahibi olmadan mutlu olmanın ne demek olduğunu asla anlamayacaktı. Neden sonsuza kadar Henry'yi seveceğimi, onu ise asla sevmeyeceğimi anlamayacaktı. Ama en azından Henry bu sözleri duymamıştı.

"Ne yapıyorsun?"

Kronos'un elleri birden durdu. Arkama dönmeye çalıştım ama Kronos yolumu kapatmıştı. Önemli değildi zaten. Bu sesi her yerde tanırdım.

Ava bir çarşaf yığınını şifoniyerin üzerine bırakarak gözlerini Kronos'a dikti ve bize doğru ilerlemeye başladı. Beni görememişti. "Kiminle konuşuyorsun?"

Kronos uysalca "Bebekle," dedi. "Biri eğitimine başlamalı."

Ava ona biraz daha yaklaşarak "Hayır, bebekle konuşmuyordun," dedi. Elleri titriyordu. Kronos'tan herkes kadar korktuğu belliydi. "Kate'in adını söyledin."

"Ona annesinden bahsettim." Kronos doğrularak ellerini omuzlarımdan çekti. Sanırım görünmez bir insanın omuzlarına masaj yapmanın iddiasına pek bir katkıda bulunmadığını fark etmişti. "Ne olmuş?"

Ava onu süzdü. "Kate burada, öyle değil mi?"

"Belki buradadır," dedi. "Belki de değildir."

Midem düğümlendi. O kadar yakınımda duruyordu ki, elimi uzatıp Ava'ya dokunabilirdim.

Ava "Onunla konuşmak istiyorum," dedi. "İkinizin iletişim kurabildiğinizi biliyorum. Onu duyabildiğini ve onun

da seni duyabildiğini biliyorum ve... ve ona bir şey söylemek istiyorum."

Bunu nereden biliyordu? Kronos ona benimle konuştuğundan bahsetmemişti, aksi takdirde Ava haklı olduğunu kanıtlamak için bu kadar diretmezdi. Başka kim biliyordu? Konsey, ama içlerinden hiçbiri Ava'yla iletişim kurmuyordu. Tabii içeride başka bir hain yoksa.

Hayır, bu imkânsızdı. Konseye hayatımı emanet edebilecek kadar güveniyordum. Dylan dışında, ama o da savaşı kaybetmelerine sebep olabilecek herhangi bir şey yapma riskine girmezdi, özellikle de düşmana bilgi vermek gibisine. Tabii söylediği onca şey bir maskeden ibaret değilse ve gizlice Kronos'a bilgi vermiyorsa.

Dudağımı ısırdım. Elimde bir kanıt yokken bu şekilde düşünemezdim. Benden bu kadar nefret ederken Dylan'ın hain olduğundan şüphelenmem kolaydı ama bu tür bir şüphe konseyi ikiye bölerdi. Konseyin ihtiyaç duyduğu son şey birini daha kaybetmekti. Dylan ve ben birbirimizden pek... hatta hiç hoşlanmıyor olabilirdik, ama bu ortak bir amaç için birlikte hareket edemeyeceğimiz anlamına gelmiyordu. Beni yapmakla suçladığı şeyi kendi yapmadığı ve konseyin arkasından iş çevirerek kız arkadaşına bilgi vermediği sürece, elbette.

Kronos "Onunla konuşmak istiyorsan, konuş," dedi ve benimleyken kullandığı sahte sıcaklığı birden yok oldu. "Seni gayet iyi duyuyor."

Ava omzuma yakın bir yerlere odaklanarak ileri doğru ihtiyatlı bir adım daha attı. "Kate... Kate, çok üzgünüm. Yemin ederim ki, Calliope'nin ne yaptığını bilmiyordum. Bilseydim asla bebeğinin yaşamını tehlikeye atmazdım."

Korumacı bir içgüdüyle beşiğin yanına geçtim. Bu hiçbir işe yaramayacaktı, ama en azından kendimi daha iyi

hissetmemi sağlamıştı. "Özür dilemek için biraz geç kaldın," dediğimde Kronos beni son derece şaşırtarak ağzını açtı ve sözlerimi tıpatıp benim söylediğim gibi Ava'ya aktardı.

Ava'nın yüzünden kederli bir ifade geçti. "Lütfen. Her şeyi yaparım."

"Olimpos'a geri dön," dedim ve Kronos bir kez daha sözlerimi tekrarladı. "Calliope'yi terk et."

Ava "Yapamam," dedi. "Anlamıyorsun: Nicholas elinde ve onunla işbirliği yapmazsam Iris ve Henry'yi öldürdüğü gibi onu da öldürecek."

Bu sözlerin ardından odaya buz gibi bir sessizlik çöktü ve Ava birkaç kez gözlerini kırpıştırdı.

"Çok üzgünüm," dedi, gırtlağında oluşmaya başlayan hıçkırığı duyabiliyordum. "Çok, çok üzgünüm, Kate, ne kadar üzgün olduğumu anlatamam..."

"O halde anlatma," dedim. "Gerçekten üzgünsen bunu kanıtlayacak bir şeyler yap. Ne olduğu umurumda bile değil. Hiç olmazsa bir kurban gibi davranmaktan vazgeç ve inandıkların uğruna derhal harekete geç, yoksa geriye hiçbir şeyin kalmayacak."

Yanaklarından yaşlar süzülüyordu ve Ava bunu durdurmak için hiçbir şey yapmadı. "Sadece işlerin tekrar yoluna girmesini istiyorum. Lütfen, Kate... beni anlamalısın. Sen de Henry için aynı şeyi yapardın, öyle değil mi?"

Usulca "Evet," dedim. "Ama hayatımın geri kalanı boyunca yaptıklarım için kendimden nefret ederdim ve hamile olduğunu fark ettiğim anda seni korumak için Calliope'yle ölümüne savaşırdım. Asla bana yapmaya çalıştığı gibi seni mahvetmesine izin vermezdim."

Kronos sözlerimi tekrarlamayı bitirdiğinde odayı derin bir sessizlik doldurdu. Ava yere çökerek dizlerini göğsüne

yaktığında dudaklarımı birbirine bastırdım. Ne kadar yaralanmış olsam da, Calliope'nin mahvetmeye çalıştığı hayat yalnızca benimki değildi.

Yavaşça "Seni anlayışla karşılıyorum," dedim. "Doğru şeyi yaptığın takdirde bir gün seni affedebilirim. Ama benim tanıdığım Ava gibi davranmaz ve Calliope'ye karşı çıkmazsan benden hiçbir karşılık alamayacaksın."

Ava artık hıçkırmaya başlamıştı ve bütün vücudu sarsılıyordu. "Yapamam. *Yapamam*. Onu öldürür. Lütfen. Kate. Sen benim en iyi dostumsun. Daha önce beni anlamış olan tek kişisin. Lütfen şimdi de anlamaya çalış... Callum güvende ve Calliope onu incitmeyecek..."

İçimde çirkin, daha önce sahip olduğum tüm kötü düşüncelerin açığa çıkacakları güne kadar uykuda bekledikleri zalim ve karanlık bir şeyler çözüldü. "*Milo*'yu benden ve Henry'den sakladığı her saniye onu incitiyor ve en baştan onu almasına izin veren asıl kişi sensin. Onu durdurmak için parmağını bile oynatmadın ve oğlum senin yüzünden burada. Calliope'nin yanındayken asla güvende olmayacak. Asla. Bunu göremiyorsan—kendi yaptıkların karşısında onların sorumluluğunu alamayacak kadar körsen—bana göre, hiçbir zaman dost olmamışız demektir. Ve bir daha asla olmayacağız."

Gözleri birdenbire açıldı. Gözleri görmeyi beklediğim ıstırap yerine kırmızı mor alevlerle kaplanmıştı, tıpkı Henry'nin gözlerinin ay ışığıyla parlaması ve Kronos'unkilerin sis girdaplarıyla kaplı olması gibi. Bacaklarını çözerek ayağa kalktı ve etrafına solgun bir hava yayıldı.

"Sen bir yalancısın." Sözleri bebek odasında çınladı ve Milo irkilerek ağlamaya başladı. Ava onu umursamadan ilerleyerek, ondan birkaç adım ötede olduğumu bilmeksizin Kronos'la burun buruna geldi. "Kate bana asla böyle şeyler

söylemez ve ona olan bağlılığımı zedelemek için gösterdiğin bu acınası çabaların işe yaramayacak. Kate bu korkunç sözleri söylemiş olsa bile, aslında demek istediği şeyler bunlar değil. Calliope onu benden nefret ettirmek için güçlerini kullanıyor, değil mi?"

Calliope'nin Ava ile olan dostluğumuzun ipini çekmesi gerekmiyordu. Ava gün geçtikçe o ipleri tamiri mümkün olmayan bir şekilde aşındırıyordu zaten. Ama bunu neden yaptığını anlasam da, onu affetmek istesem de, hayatımda hiç kimse için bu kadar çelişkili duygular hissetmemiştim. Sürekli karşı konulamaz bir öfke ve onu anlamak için duyduğum derin arzu arasında, sanki bu iki tarafım birbirleriyle sürekli bir savaş halindeymiş gibi bocalayıp duruyordum. Ve adada geçirdiğim, Calliope'nin istediği an bana ulaşabildiği süre boyunca Ava'yı affetmek aklımın ucundan bile geçmemişti.

Belki de bunun arkasında gerçekten de Calliope vardı. Derin bir nefes aldım. Bunu fark etmek midemin derinliklerindeki gerginliği yatıştırmamıştı ama Ava doğru şeyi yaptığı takdirde, kendimi Calliope'nin etkilerinden sıyrılmaya zorlayabilirdim.

Kronos gizemli bir sakinlikle beni şimdiki zamana çekerek "Öyle mi?" dedi. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Zaten bizim tarafımızdasın. Sana yalan söylemek için hiçbir nedenim yok."

Ava "Yalan söylemek için bir sürü nedenin var," dedi. "Calliope'ye söyledim ve şimdi sana da söylüyorum. Ben sizin fahişeniz değilim. Kocam için buradayım ve Kate'in bebeği için buradayım. Sen ya da Calliope'nin bebeği zehirlemesine izin vermeyeceğim."

Kapı eşiğinde bir gölgenin hareket ettiğini gördüm ve ardından Henry içeri girdi. Güvendeydi. Tek kelime etmeden odayı geçerek elimi tuttu.

"Bana istediğin kadar korkunç hikâyeler anlatabilirsin. Sana inanmayacağım." Ava'nın sesi titredi ama bedeninden bir güç dalgası yayılıyordu. "Kate benim en iyi dostum ve onu seviyorum. Ama sen sevgiden ne anlarsın?"

Milo'nun beşiğine eğilerek onu kucağına aldı ve Milo'nun ağlaması şiddetlendi. Kollarını bana doğru sallayıp duruyordu ve elimi alnına götürdüm. "Geçti," diye fısıldadım. "Yanındayım."

Ama kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz Ava hızla kapıya doğru yöneldi ve onun peşinden gitmemi engelleyen tek şey Henry'nin kolumu sertçe yakalayan parmakları oldu.

Kronos içinde ufacık bir öfke belirtisi bile olmayan bir sesle "Onu nereye götürüyorsun?" diye sordu, eğlenmiş görünüyordu.

Ava ona öfkeli bakışlarla baktı. "Ona banyo yaptırıp mamasını yedirmeye götürüyorum. Birilerinin ona sevildiğini hissettirmesi gerekiyor ve Calliope'nin bu işe uygun olmadığı gün gibi ortada."

Ona doğru bir adım atarak peşimden gelmesi için Henry'nin bileğimi tutan elini çekiştirdim ama o yerini korudu. "Gel, Kate," dedi ve dünya etrafımızdan silinmeye başladı. "Daha fazla yapabileceğimiz bir şey yok."

Ve beni Olimpos'a geri götürürken hiçbir şey söylememe rağmen Henry'nin yanıldığını biliyordum. Yapılabilecek bir şey daha vardı ve artık bunu yapmaktan başka seçeneğim kalmamıştı.

ONUNCU BÖLÜM
YIKIM

Orada, yatağımızın ortasında ne kadar uzun bir süre boyunca uzanarak Henry'ye baktığımı bilmiyordum. Kalbimin Milo'dan uzun süre uzak kaldığımda ağrıdığı gibi ağrımaya başlamasına yetecek kadar. Konsey toplantısının bitmiş olduğuna emin oluncaya kadar, gerçi annem hâlâ beni aramaya gelmemişti. Belki de kimse tarafından bulunmak istemediğimi biliyordu.

Henry ile aramdaki sessizliği bozarak "Sence bunu neden yaptı?" dedim.

"Ava mı?" diye sorduğunda başımla onayladım. "Çünkü Nicholas'ı seviyor ve Calliope'nin sözünü tutacağına inanabilecek kadar saf biri."

"Calliope neden en başta Ava'yı seçti ki?"

Henry uzanarak beni öptü. "Calliope Ava'yı en büyük rakibi olarak görüyor. Walter onu konseydeki herkesten daha çok sever ve Calliope başından beri Ava'nın Walter üzerindeki hâkimiyetini kıskanmıştır. Ayrıca kendince Ava da oldukça güçlü biri. Calliope bir insanın sadakati üzerinde etkili olabilir, ama Ava sevgiyi kontrol eder. Calliope bile buna dokunamaz."

Birden her şeyi anlamıştım. "Seni istiyordu. Calliope seni esir alarak onun partneri olmaya zorlayacaktı. Son planı buydu: seni oraya çekerek bir tür evcil hayvan gibi alıkoymak. Belki de bu yüzden Ava'yı yanında istedi."

Henry hiçbir şey söylemedi. Konuşmasını bekledim ama bakışları giderek uzaklaştı ve sonunda cevap vermeyeceğini anladım.

Tereddüt ettim. O halde başka bir konuya geçerdim. "Sence Ava haklı mı? Calliope beni ondan nefret ettirmek için güçlerini kullanıyor olabilir mi?"

"Bilmiyorum. Buna cevap verebilecek tek kişi sensin."

Ama buna verebilecek bir cevabım yoktu. Hangi soruları sormamın yerinde olacağını bile bilmiyordum. Öfkem mantıksız değildi, ama hayatım boyunca bir insana bu kadar büyük bir öfke ve kırgınlık beslememiştim. Beni öldürmeye çalıştıktan sonra Calliope'ye bile bu kadar öfkelenmemiştim. Onu affedebildiysem, Ava'yı neden affedemiyordum?

"Yine de bir anlam ifade etmiyor," dedim. "Bir şekilde Ava'nın güçlerini kullanıyorsa, neden şimdiye kadar bundan haberimiz olmadı? Neden Kronos bana bundan bahsetmedi?"

"Bilmiyorum." Elini belime doğru kaydırdı. "Şu an elimizden Calliope'nin elinde bir kozu olabileceği ihtimaline karşı kendimizi hazırlamak dışında bir şey gelmez."

Ne kadar çaresiz olsam da, kendimi Henry'nin omzuna dayanarak kıkırdamaktan alamadım. "Konuşurken poker deyimleri kullandığını duymak çok tuhafıma gidiyor."

"Bu konuda sandığından çok daha iyiyimdir," dedi.

"İşte buna inanırım."

Beni bir kez daha öptü ve dokunduğu her yeri dağlayarak parmağını kot pantolonumun kemer kısmına iliştirdi. Ne istediğini anlamak için dâhi olmak gerekmezdi ama

öpücüğüne karşılık verdikten sonra elimi onunkinin üzerine koydum. İç geçirdi.

"Özür dilerim," dedim. "Sadece—bunu son kez yaptığımızda—Calliope bunu bile bize karşı kullanmayı başardı. Bir kez daha aynı şeyleri yaşamak istemiyorum."

Henry itiraz etmek yerine beni kendisine çekti ve biraz daha yana kayarak bana yaslandı. "Bu yeni özendirme yöntemin mi? 'Savaşı kazanırsan benimle tekrar yatabilirsin' mi diyorsun?"

Gözlerimi devirdim. "Lütfen. Yapmaya çalıştığım şey bu olsaydı, bunu açıkça belli ederdim. Sonuçta savaşı kazanabileceğimiz meçhul sayılır. Bunun için daha sağlam bir şart öne sürerdim."

"Mesela?" diye mırıldandı.

"Mesela şey gibi: Bana nasıl yok olup başka bir yerde ortaya çıkabileceğimi öğretirsen seninle yatarım."

Beni süzdü ve uzun zamandır ilk kez, yüzünde gerçek bir gülümseme gördüğümü sandım. "Söz mü? Çünkü ardında bu tür bir teşvik varken, bir sonraki günbatımına kadar istediğin şeyi halledebileceğimize eminim."

"Gülünç oluyorsun," dedim. "Ama eğer teklifin buysa..."

Birdenbire doğrularak gömleğini düzeltti. "Bu yerde azarlanmadan çalışabileceğimiz bir mekân olmalı."

Ölüler Diyarı'na dönmeyi önermeyi düşündüm, ama adada olduğum gibi buraya da kısılıp kalmıştık. Hangi sebepten olursa olsun Olimpos'tan ayrıldığımız takdirde Calliope ve Kronos'un Henry'nin hâlâ hayatta olduğunu anlaması an meselesi olurdu. Afrika ve Yunanistan'da şansımız yaver gitmişti ve ikinci kez aynı riske girmeyi göze alamazdık.

"Sence onu bir daha görebilecek miyiz?" dedim ve Henry'nin gülümsemesi silindi.

Milo mu?" dediğinde başımı salladım. "Evet. Onu istediğin zaman görebiliriz."

Ne demek istediğimi biliyorsun."

Beni tekrar kendine çekti ve kolları etrafıma sarıldı. Sırf bunu söylemediği için beni sevmediğini düşünmekle ne kadar da büyük bir aptallık etmiştim. Bana tek bir kelime bile etmeden günde yüzlerce kez bunu söylemişti zaten. "Sana onu geri almanın bir yolunu bulacağımıza söz verdim ve onu geri alacağız. Ne pahasına olursa olsun."

Keskin bir sesle "Ölmek dışında," diyerek siyah gömleğinin kenarına sıkıca tutundum. "Çok ciddiyim."

Henry alnımı öptü. "Yani Milo'yu oradan çıkarabilmek için kendini sonsuza kadar Kronos'a önermeyi göze alıyorsun ama benim aynı şeyi yapmak için hayatımı önermeme müsaade etmiyorsun, öyle mi?"

"Ben hayatta kalacaktım," dedim. "Ve sonunda oradan çıkmanın bir yolunu bulacaktım."

"Cesaretine hayranım, ama James haklı. Şu kurban zihniyetinden kurtulmanın bir yolunu bulmalısın."

Ona yarı-ciddi bir biçimde öfkeli bakışlar fırlattım. "O kurban zihniyetim sana ikinci bir şans verdiğinde bundan pek de şikâyetçi değildin ama."

"Ama sadece sevdiklerinin yaşamı değil, kendi yaşamın için de savaşmanın vakti geldi," dedi. "Bu sevdiklerini, tıpkı onların seni bırakıp gitmelerinden korktuğun gibi bırakarak onları üzmemen için tek yol."

Bu hiç adil değildi ve bunu kendisi de biliyordu. Birinin ölmesi gerekiyorsa, bu tür bir kayıp ile yüzleşmek yerine ölen kişi olmayı yeğlerdim. Henry, annem, Milo... bunun üstesinden gelerek hayatıma devam edemezdim."

"Elimden geleni yapacağım," dedim.

"Bana söz ver."

Ama bunu ne ben yapabilirdim, ne de He
birbirimizi korumak için elimizden geleni yap
rilen hiçbir söz ikimizi de durduramazdı.

Olimpos bir kez daha Yunanistan'ın üzer
ledikten ve konsey Kronos'la dakikalar süren
girmek üzere ayrıldıktan sonra, taht odasın
yok olarak diğer ucunda ortaya çıkmayı baş
için harcamam gereken çaba ve yoğunlaşma
nem ve konseyin geri kalanı hakkında endi
sat bulamamıştım. Ve bunun başından beri H
nının bir parçası olması gerektiği gerçeğine
kadar da yorulmuştum.

Saçlarımı atkuyruğu yaparak "Neden bu
önce öğretmedin?" dedim. "Dokuz ay önce iş
lirdi." Bu iş fiziksel bir çaba gerektirmiyordu
harcadığım irade, odayı her geçtiğimde başım
neden oluyordu. Henry bütün Ölüler Diyarı'n
kilde geçebiliyordu acaba?

"Bunu yapacak fırsatımız olmadı," dedi.
odasına gitmeye çalış. Orada görüşürüz."

Ona bir bakış fırlattım. "Sana söyledim, h
girene kadar bunu yapmak..."

Belli belirsiz bir gülümsemeyle "Başka se

odasındaki gibi gökyüzünden yapılmış bir tavan. Kendimi toparladım ve burnumun ucundan topuklarıma kadar bedenimin her bir noktasını hissettim.

Ve sonra gözlerimi açtım.

Tehlikeli bir biçimde yakınımda duran Henry "Çok güzel," dedi. "Bu sefer daha hızlıydın. Otuz saniyeden daha az sürdü."

Aynı şeyi bir göz kırpışı kadar hızlı yapabilen birinden gelen iltifatı kabul etmek zordu. "Ya aynı yerde ortaya çıkarsak?"

Henry "Bu mümkün değil," dedi. "Evrenin yasaları buna izin vermez."

Ah. Pekâlâ, bunu bilmek güzeldi. Yatağa dayanarak ellerimi ceplerime soktum. "Bunu başardığımda bana nasıl savaşacağımı öğretir misin?"

"Çatışmalarda bir işe yarayabilecek kadar iyi savaşmayı öğrenmek yüzyıllar alır," dedi. Lanet olsun. Demek ki James doğruyu söylemişti. "Bu—seyahat etmeyi öğrenmek—yapabileceğinin en iyisi."

"Bu, savaşta ne gibi bir işimize yarayabilir ki?" dedim ve Henry omuz silkti.

"Aslında herhangi bir işe yarayabilir. Asla tek bir düşünceyle istediğin bir yere gidebilme yetisini yabana atma. Buna görülerini de eklersen... şey, oldukça zorlu bir rakip olabilirsin."

"Bunları sadece kendimi iyi hissetmem için söylüyorsun."

Küçük bir gülümsemeyle "Belki," dedi. "Ama bu yine de söylediklerimi haksız çıkarmıyor. Şimdi, sen daha fazla yanlış fikre kapılmadan, taht odasında görüşürüz."

Bir kez daha ortadan kaybolduğunda iç geçirdim. Eğer hâlâ ölümlü olsaydım, şu an amansız bir baş ağrısıyla savaşıyor

olacağımdan emindim. Gözlerimi kapattım ve bu sefer daha hızlı odaklanmaya ve zamanımı birkaç saniye azaltmaya çalışarak süreci baştan aldım. Kendimi geliştirmeliydim ve bunu yapabileceğim tek zaman şimdiydi.

Yirmi iki saniye sonra taht odasında belirdiğimde sırıttım. "Sanırım bir sonrakinde kovalamaca oynamaya başlayacağız," dedim ve yavaşça gözlerimi açtım.

Walter iki santimetre ötemde duruyordu, bana o kadar yakındı ki burnum neredeyse göğsüne değecekti. "Bu kadar zorlu bir süreç sırasında oyun oynayacak zamanı bulmuş olman hayranlık uyandırıcı olsa da, şu anda yerini almanı istemem gerekiyor."

Geriye doğru sendeleyerek başka birine çarptım. James. Beni durdurabilmek için elini omzuma koydu. "Geri döndük," dedi.

Sendeleyerek tahtıma dönmeden önce "Tahmin edemedim," diye geveledim. Henry kendi tahtının yanında duruyordu ve elini yana açmıştı. Elini tuttum. Kendi tahtlarının yanlarında durmakta olan diğer üyeleri hızlıca içimden saydım. Hepsi bitkin görünüyordu—annemin teni bana Eden'daki son birkaç günü berbat bir şekilde hatırlatarak feci derecede solgun görünüyordu—ama herkes buradaydı.

Kimse konuşmadı. Derin bir üzüntüden açıklanamaz bir öfkeye kadar çeşitli yüz ifadeleri takınmışlardı ve Milo'nun iyi olup olmadığını anlamak için görülerimden birine dalmamak için kendimi zor tuttum. Walter'ın konuşmasını beklemekten korkarak titrek bir sesle "Neler oldu?" dedim.

Walter "Kronos'un etki alanı gittikçe genişliyor. Bir gelgit dalgası daha gönderdi," dedi. "İskenderiye'den geriye hiçbir şey kalmadı ve Kahire yarı yarıya sulara gömülmüş durumda."

"Ama..." Kafamda Mısır'ın bir haritasını canlandırmaya çalıştım. Uzun zamandır bir Mısır haritası görmemiştim. "Kahire kıyıda değil ki."

Phillip "Bir Titan'ın gücü karşısında, dalgaların o kadar içeriye ulaşmalarını engelleyecek hiçbir şey yoktur," dedi ve titrek bir nefes aldı. "Çok üzgünüm. Ona karşı koymak için elimden gelen her şeyi yaptım, ama..."

Gözleri kızarmış olan Sofia nazikçe "Yapabileceğin bir şey yoktu," dedi. "Hiç kimse seni suçlamıyor, Phillip."

Başını eğme biçiminden, Phillip'in kendini suçladığı belli oluyordu. Titreyen ellerimi dizlerimin arasına soktum. Bu sefer iki şehir birden ve aralarında yer alan her şey.

"Kaç ölü var?" dedim.

Walter "Milyonlarca," dedi. "Atina'daki yıkımın birkaç misli."

Ciğerlerimdeki bütün hava boşaldı. Neden Kronos'un teklifini kabul etmemişlerdi? Belki bunun için hazırlanmak biraz daha fazla zaman alacaktı, ama işe yarayabilirdi. Kronos izinleri olsa da olmasa da yavaş yavaş kaçıyordu ve bütün Avrupa ile Afrika'yı harap etmesi uzun sürmeyecekti. Sonra nereyi vuracaktı? Asya? Avustralya? Kuzey ve Güney Amerika? Her şeyi yok etmesi ne kadar sürecekti?

En azından Calliope'nin bana saldırmak için geçerli bir nedeni vardı. Ama Kronos... bunu yalnızca konseyi yaralamak için mi yapıyordu? Onlardan daha güçlü olduğunu ve kendisini hiçbir şeyin durduramayacağını kanıtlamak için mi? Ve bunu herkes biliyordu, hatta evrendeki en büyük, en amansız piç kurusunun kendisi olmadığını itiraf etmeyecek kadar dik kafalı biri olmasına rağmen Walter bile.

Walter'ın bir şeyler yapmasını talep etmek üzere ağzımı açtım; bu herhangi bir şey olabilirdi, saldırıları durdurduğu

sürece ne olduğunu umursamıyordum. Ama Henry elimi tuttu ve başparmağıyla parmaklarımı okşamaya başladığında sustum. Walter'ın gözünde beceriksiz bir baş belasından başka bir şey değildim. Bu yüzden ne söylesem ve ne kadar mantıklı gerekçeler öne sürsem de beni dinlemeyecekti. Annem, Henry ve James dışında kimse dinlemeyecekti ve konsey zaten olduğundan daha fazla bölünmeyi kaldıramazdı.

Walter "Kate, gidebilirsin," dedi ve itiraz etmeden taht odasından çıktım. Genç ve deneyimsiz olabilirdim ama bu, aptal olduğum anlamına gelmezdi. Ve bu işi çözemedikleri takdirde, bunu ben yapacaktım.

Gölgeler, etrafımda beliren Milo'nun odasının duvarlarında dans ediyordu ve Kronos beşiğin üzerine eğilmişti. Kronos normalden daha solgun görünüyordu ama gözlerinde sis girdapları ve etrafında bir güç alanı vardı.

"Seni bekliyordum." Elini belime koyduğunda geri çekildim.

Oğluma dokunmak için beşiğe uzanarak "Sen bir canavarsın," diye hırladım. "Az önce kaç tane insanı..."

Elim her zamanki gibi boşluğu yakaladı ama bu sefer farklıydı. Gözlerimi kısarak dağınık örtülere bakınca kaskatı kesildim. Milo orada değildi.

Çatlak bir sesle "Ona ne yaptın?" dedim. "Oğlum nerede?"

Kronos arkamda bir yerleri işaret ettiğinde döndüm. Ava bir önceki gün orada olmayan bir sallanan sandalyede oturmuş, Milo'yu sallıyordu.

Kronos "Geçen seferden beri onu neredeyse hiç elinden bırakmadı," dedi.

Hızla ona doğru yöneldim ve Ava başını kaldırdı. Korkunç bir an için beni görebildiğini düşündüm ama görmemişti. Kronos'a "İşe yaramayacak," dedi. "İstediğin kadar

deneyebilirsin. Kate burada değil ve öyle olsa bile onu göremezsin."

Demek ki hâlâ inkâr ediyordu. Şimdilik bunun bir önemi yoktu, Milo'nun neşeli bir şekilde Ava'nın küçük parmağını emmesini izledim ve kalbim erir gibi oldu. Gözlerini açarak doğrudan bana baktı ve Ava'nın parmağını kavrayan ağzının bir gülümsemeyle çarpıldığına yemin edebilirdim.

Ava'nın yanına çömelerek "Merhaba, bebeğim," diye fısıldadım. Sallanan sandalyenin ayağı cisimsiz uyluğumun içinden geçti. "Şuna bir bakın."

Gözleri parlak ve yanakları pembeydi ve ellerini bir öncekinden daha büyük bir coşkuyla bana doğru salladı. Sağlıklı bir on günlük bebeğe benziyordu. Ava'nın ona verdiği şey her ne ise, işe yarıyordu.

Kronos'a "Neden daha sağlıklı görünüyor?" dedim ve Kronos sorumu tekrarladı.

Bir kez daha benim adıma konuştuğunu fark etmemiş olan Ava omzunu silkti. "Herkes yeni doğanların kucaklanmak istediklerini bilir; tabii ayaklı bir duygu yoksunluğu tarafından değil. Biraz sevgi harikalar yaratır."

Ve şu an için ona sevgi verebilecek tek kişi oydu. Yanağımın içini ısırarak Milo'ya odaklandım. O kadar güzeldi ki, ona bakmak canımı acıtıyordu ama kendimi bundan alamıyordum.

Kronos'a "Neden o insanlara saldırdın?" dedim.

"Atina'ya saldırmamla aynı sebepten," dedi. "Konseye bir ders vermek için."

"Peki neymiş bu ders?" diye çıkıştım. "Onları ne kadar incitirsen ateşkesi imzalama olasılıkları o kadar azalır."

Kronos "İkimiz de bunun gerçekleşmeyeceğini biliyoruz," dedi ve sallanan sandalyede oturan Ava'nın kaşları şaşkınlık içinde çatıldı.

Milo'ya daha sıkı sarılarak "Kes şunu," dedi. "Kate burada değil."

"Ona, dün yalan söylediğini açıkla," dedim. Ava şu anda Milo için kimsenin yapamayacağı ya da yapmayacağı şeyi yapıyordu ve Kronos'un yanlış bir şey söylemesi üzerine bebeği tekrar yalnız bırakma riskini göze alamazdım. Onu seven birini daha kaybetmek Milo'nun ihtiyacı olan son şeydi.

Kronos iç geçirerek sinirli bir sesle "Dün söylediklerim Kate'in sözleri değil, sadece bana ait olan sözlerdi. İçten özürlerimi sunuyorum."

Ava muzaffer bir ifadeyle gülümsedi. "Biliyordum. Sen tam bir pisliksin."

Kronos şaşırtıcı bir rahatlıkla "Öyle derler," dedi. "Sevgili Kate, Walter konseyin başındayken bir ateşkesin gerçekleşmeyeceğini hepimiz biliyoruz."

"Onları Walter'ı devirmeye ikna etmeye gücüm yetmez ve yetse bile, bunu yapmazdım," dedim.

Kronos "O halde bunun sonuçlarının ne olacağını biliyorsun," dedi. "Eylemsizlik vakti sona erdi. Konseye teslim olmaları için yeterince zaman tanıdım ve aksi yönde karar verdiklerine göre onlara yerlerini göstermek için yapmam gerekenleri yapacağım."

Miden buruldu. "Lütfen," dedim. "Onlara biraz daha zaman ver. *Bana* biraz daha zaman ver."

"Bir farkı olmaz. Kış gündönümüne üç aydan daha az kaldı. O zaman geldiğinde konseyin bariyeri beni engelleyemeyecek."

"Biliyorum."

Kronos "O halde neden geldin?" dedi. "Yalnızca oğlunu görmek istediği söyleme bana."

Bu Milo'yla beş dakika geçirebileceğim anlamına gelseydi, sonsuza kadar Calliope'yle aynı odada kilitli kalmaya bile razı gelirdim. Ama bunu söylemedim, çünkü Kronos haklıydı. Kronos her zaman haklıydı. "Neden burada olduğumu biliyorsun."

Ayak sesleri arkamda yankılandı ve sonunda yanımda diz çökerek ellerini belime sardı. Ava irkilerek ondan geri çekildi ve açıkçası onu suçlayamazdım.

Gözleriyle bulunduğum alanı araştıran Ava titrek bir sesle "Kate?" dedi. Onu duymazdan geldim. Şimdi zamanı değildi.

Kronos kısık bir sesle "Bunu senden duymak istiyorum," dedi, dudakları kulağımın etrafında dolanıyor olmasına rağmen artık bir nefesi yoktu. Sıcak değil, soğuk değil... hiçbir şey değildi.

Ellerimi sıkarak yumruk yaptım ve Milo'nun mavi gözlerine odaklandım. Henry beni anlardı. Anlamalıydı. "Bir takas yapmak için buradayım."

Kronos "Bu sefer gerçekten mi?" dedi.

"Evet," diye fısıldadım. "Gerçekten."

ON BİRİNCİ BÖLÜM
UFUK

Kronos tekrar saldırmadan önce bana Henry ve annemle geçireceğim yedi günlük bir süre tanıdı.

Bunun nedeni nezaket değildi elbette. Henüz adaya tek başıma nasıl ulaşabileceğimi bilmiyordum ve hiç kimseden benimle gelmesini isteyemezdim. Ayrıca bu işe ne kadar fazla insan karıştırırsam, olanların Henry'nin kulağına gitme olasılığı o kadar artardı.

Bu yüzden oraya tek başıma gitmeyi öğrenmeliydim. Henry'nin yardımı olmadan ancak odanın öte yanına kadar gidebiliyordum; bir haftada bir okyanusu neredeyse boydan boya geçmeyi öğrenmem imkânsız gibi görünüyordu, ama bunu başarmalıydım.

Olimpos'a geri döndüğümde iki şeyi fark ettim: Birincisi ağlıyor olduğumdu. İkincisi ise yanımda uzanmış beni izlemekte olan Henry'ydi.

"İyi misin?" Başparmağını yanağımda gezdirerek kaçak bir gözyaşı yakaladı. Ona her şeyi anlatma dürtüsü içimi kemiriyor ve nefes almamı zorlaştırıyordu, ama yapamazdım. Bu Milo içindi. Birimizin bunu yapması gerekiyorsa, en iyi seçenek bendim. Kronos bana ya da Milo'ya zarar vermemesi

için Calliope'ye bir uyarı yapmıştı; Henry aynı güvenliğe sahip olmayacaktı ve ayrıca kendini feda etmek için fazla önemli, fazla güçlü ve fazla ihtiyaç duyulan biriydi. En kısa zamanda geri dönmenin bir yolunu bulacaktım. Belki tam anlamıyla seyahat etmeyi öğrendiğimde Milo'yu da alarak oradan kaçabilirdim. Fazla değil, ama bir umuttu ve bu sırada Henry'nin kendini riske atmasına göz yumamazdım.

Aramızdaki mesafeyi kapattım ve bedenimi onunkine sararak "Seni çok seviyorum," dedim. "Ne olursa olsun, bu savaş nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın... seni seviyorum, sonsuza kadar."

Henry uzunca bir süre boyunca sessiz kaldı ve ben her saniyeyi sayarak, aldığı her nefesin tadını çıkardım. Sonunda dudaklarını eğerek benimkilere dokundurdu ve beni can yakan bir sevecenlikle öptü.

"Sen benim varlığımsın." Sesi bir fısıltıdan öteye geçmese de, bütün bedenimi sararak içimi sarsılmaz bir şeyler ile dolduran sözleri varlığının derinliklerinden geliyor gibiydi. "Seni mutlu etmek için yapmayacağım hiçbir şey yok. Seninle tanışmadan önce, dünyam bir dizi gri ve boş günden ibaretti. Gelecekten hiçbir beklentim yoktu. Sana sonsuzluğa tek başına göğüs germenin ne demek olduğunu tarif bile edemem. Her gün seni diledim. Her gün, eninde sonunda tanışacağımız günün umuduyla yaşadım. Ve nihayet seni bulduğumda..."

Uzanarak beni tekrar bir önceki kadar büyük bir sevecenlikle öptü. Eli gömleğimden içeri kayarak karnıma dokundu, ama dokunuşunun cinsel bir yanı yoktu. Sanki beni ezberlemek ister gibiydi, tıpkı benim onu ezberlemeye çalıştığım gibi.

"Hatırlayamadığım kadar uzun bir süredir bu dünyadayım. Güneşin doğuşu ve batışına, günlerin anlamını yitirecek

kadar fazla tanık oldum. Bunca zamandır geçen günleri bir sis perdesinin ardında yaşadım. Ama nehrin kenarında karşılaştığımız o gece—o gece sana büsbütün yabancı olan birini kurtarmak için kendi hayatını riske attın— benim kalbim yeniden çarpmaya başladı."

Elimi alarak göğsüne bastırdı, oradaydı işte: *güm güm, güm güm*, güçlü ve asil. Kalbinin atmaya devam etmesi için her şeyimi verirdim. Onun öldüğünü düşündüğüm o saatler boyunca dünyamı kaplayan karanlık cehennem artık yok olmuştu, yine de bunun yara izini sonsuza kadar taşıyacaktım. Bu kaybı asla geri döndüremezdim. Milo'ya sahip olsam bile, asla başka bir Henry'ye sahip olamazdım.

"Artık güneşin doğuşunu görebiliyorum," dedi. "Senin sayende günlerim rengârenk. Ebediyet bir kez daha anlam kazandı. Seni bunu hak edemeyecek kadar çok incitmiş olmama rağmen, kırık olan bütün parçalarımı bularak beni tekrar bütünledin. Beni bir arada tutan şey sensin ve seni kaybedersem, bu benim sonum olur."

Gırtlağım düğümlendi. Çatallaşan sesimle "Beni asla kaybetmeyeceksin," dedim.

"Söz ver." Parmağını omurgamdan aşağı doğru gezdirirken bakışları benimkilere sabitlendi.

"Söz veriyorum." Aramızdaki minik mesafeyi bir kez daha kapattım ve sözlerimde ne kadar samimi olduğumu göstermek için dudaklarımla dudaklarını yakaladım. "Seni seviyorum. Ailemizi seviyorum. Birlikte geçirdiğimiz yaşamı seviyorum ve savaş sona erdiğinde üçümüzün birlikte eve döneceği gün için sabırsızlanıyorum. Buna yemin ederim. Geleceğimizin bu *olacağına* yemin ederim."

Başımı kucağına aldığında tenime değen avuçları değdikleri yeri dağlayıp geçti. "Ben bu aşkı ebediyet boyunca bekledim. Ve hiç

kimsenin, bir Titan bile olsa hiç kimsenin bunu bizden almasına izin vermeyeceğim."

"Söz mü?" dediğimde öpme sırası Henry'ye gelmişti.

"Söz veriyorum"

"O halde bana bir iyilik yap."

"Ne istersen."

Sırt üstü yuvarlanarak onu kendime çektim. Bedeni bedenimin doğru yerlerine dokunuyordu ve başımı kaldırarak alnımı onunkine bastırdım. "Bu aşkı şimdi yaşa," diye fısıldadım. "Ve asla durma."

* * *

Önümüzdeki yedi gün boyunca her anımı Henry ile birlikte geçirmeye çalıştım. Walter konseyi son derece şaşırtarak artık neredeyse iyileşmiş olmasına rağmen Henry'nin son ana kadar Olimpos'ta kalmasına karar verdi. Henry'nin etrafta volta atarak, kardeşi hakkında mutabık kalmaktan son derece memnun olacağım sözler homurdanmak gibi bir eğilimi olsa da bu karar bize birlikte geçireceğimiz bolca zaman tanımıştı.

Baştan ayağa güneş ışığına bulanmış bu yerde yeni kovalamaca oyunumuzu oynamadığımız zamanlarda bataklığın içinden geçerek Milo'yu görmeye gidiyorduk. Kronos her seferinde ailemle geçirebileceğim kısa zamanın bir hatırlatıcısı olarak orada bulunuyordu ancak Ava da artık odanın daimi bir parçası haline gelmişti.

Milo her geçen gün daha mutlu ve sağlıklı görünürken Ava sanki varlığının her damlasını ona aktarıyormuş gibi gittikçe solgunlaşmaya başlıyordu. Belki de öyleydi. Belki Milo'yu hayatta tutan tek şey oydu. Ancak bir gün Olimpos'a döndüğümüzde düşüncelerimi paylaştığım Henry başını iki

yana salladı. "İkimiz de ölümsüz olduğumuza göre, Milo da ölümsüz."

"Ne?" Gittiğimiz mekânlar arasında insana kendini boğucu hissettirmeyen tek yer olan terk edilmiş taht odasının ortasında durakladım. Gün ışınları burada daha parlaktı ve ayaklarımızın altındaki günbatımı bir şekilde diğer yerlerden daha derin, daha gerçek görünüyordu. "Ama ben herkesin testlere tâbi tutulması gerektiğini sanıyordum."

Henry "Bu konsey üyeleri için geçerli," dedi. "Ölümsüzlük kazanmaya çalışan yarı-tanrıların bir şekilde kendilerini kanıtlamaları gerekir. Ayrıca kraliyet de testlere tâbi tutulur. Walter kendine başka bir kraliçe seçmek isterse, bu kişi fâni olsun ya da olmasın, o konuma gelebilmek için senin geçtiğin testlerden geçmek zorundadır. Eğer Milo bir gün Ölüler Diyarı'nın Kralı olarak benim yerime geçerse..."

"Neden geçsin ki?"

Henry "Sadece bir varsayım," dedi ve parmakları sırtımdaki kıvrımlarda dolanmaya başladı. "Eğer yerime geçmesi söz konusu olursa, öncelikle testlerden geçmesi gerekecek."

Ama bu söyledikleri bir varsayıma benzemiyordu. Yoksa Henry de Milo'yu geri alabilmek için benim yapmayı planladığım gibi, bir şekilde kendini feda etmeyi mi planlıyordu?

Hayır, bana bunu yapmazdı, özellikle de yapmak üzere olduğum şeyi daha zorlaştıran, birlikte üstesinden geldiğimiz onca şeyden sonra. Bedeli ne olursa olsun bir şekilde ona geri dönmenin bir yolunu bulacaktım. Başımı omzuna yasladım. Kronos'un ilk saldırısından kalan gümüş rengi yara izi gömleğinin yakasından görünüyordu ve parmaklarımı tüy kadar hafif bir dokunuşla yara izinin üzerinde gezdirdim.

"Gel," diye mırıldandı. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

Tek kelime etmeye fırsat bulamadan, ortadan kaybolurken hissettiğim o tanıdık his tüm bedenimi kapladı ve taht odası birden ortadan kayboldu. Ancak çok geçmeden önümüzde taht odasına çok benzeyen, sonsuzluğa uzanan gökyüzünden yapılmış bir tavanı olan başka bir oda beliriverdi.

Fakat bu odada farklı bir şeyler vardı. Daha önceki odada tavan ve zemin arasındaki farkı anlamak kolay oluyordu, ama buradakiler sanki gerçekmiş gibi birleşmişlerdi. Tabii eğer...

Gözlerimi kırpıştırdım. Bu *sahiden* gerçekti.

Henry "Aslında seni buraya getirmeye, hatta burada bulunmaya bile iznim yok," diye itiraf etti. "Walter'ın özel bölümündeki balkondayız. Burası Walter'ın etki alanının zirvesidir ve kendisi bu konuda oldukça korumacı davranır. Ama dünyada buradan daha güzel bir yer yok ve senin bunu görmeni istedim."

Beni camdan yapılmış korkuluğa doğru götürdü ve bakışlarımı önümüzde uzanan sonsuz göğe diktim. Gündüz ve alacakaranlığın arasına sıkışıp kalmış renkler, akışkanlarmış gibi oynaşıyor ve alevler bulutların üzerinde dans ediyordu. Kaskatı kesilmiş bir halde "Bu inanılmaz," dedim.

Uzun bir an boyunca orada durduk ve Henry sonunda kollarını etrafıma sararak beni kendine çekti. "Bana her şeyi anlatabilirsin, bunu biliyorsun."

Usulca "Biliyorum," dedim.

"O halde canını sıkan nedir?"

Ufuk çizgisine odaklandım. Ona yalan söyleyemezdim. Bunu yapmak istemiyordum ve denesem bile, Henry yalan söylediğimi anlardı. "Bir savaşın ortasındayız ve ikimiz de anlayamadığım bir şekilde, birer piyon olarak kullanılıyoruz."

Henry neşe kırıntıları içeren bir sesle "Bu kardeşim için alışılmamış bir şey değil", dedi.

"Söylemek istediğim bu değil. Hepimiz kocaman bir satranç tahtasındayız, öyle değil mi? Kronos bir tarafta, Walter ise diğer tarafta durmuş, aradaki herkesi birer satranç taşı gibi kullanıyorlar. Ancak benim Walter'ın tarafındaki bir piyon olduğum söylenemez."

Henry ağzını açtı ancak ona konuşma fırsatı vermeden sözlerime devam ettim.

"Yanlış düşündüğümü söyleme bana. İkimiz de öyle olmadığını biliyoruz. Walter'ın gözünde tamamen faydasız biriyim. Bir elçi gibi davranıp ona bilgi vermeye ve diğerlerine yardım edebilmek için nasıl savaşılacağını öğrenmeye çalıştım, ama Walter bunları önemsemiyor. Ama öte yandan Kronos... o bana lanet olası bir şah gibi davranıyor. İstediği anda bir adım ilerletip bir adım geriletiyor ama ben kendi isteğimle bir gezintiye çıkamıyorum, çünkü bunu yaptığım takdirde, beni kaybettiği takdirde..."

"Eğer düşündüğün şey buysa, seni kaybettiği takdirde savaşı kaybetmeyeceğini belirtmeliyim." Henry yüzünü bana döndü ve bakışlarını benimkilere sabitledi. Gözlerinde samimi ve kaygılı bir ifade vardı; sanki sözlerini anlamam için çırpınır gibiydi. "Onun için bir şah değilsin. Tahtada gerçekten bir yerin varsa bile, yalnızca bir piyon görevi görüyorsun. Kolayca gözden kaçabilen küçük ve zararsız bir şey, bir yemden fazlası değil. Seni istediği yere—düşman bölgesinde izini bile kaybedeceğimiz kadar derinliklere— çekebilirse, ancak o zaman onun için bir piyondan fazlası olursun. Fakat yalnızca oynadığın rol sayesinde, gerçekte kim olduğun için değil. Sana sunduğu göz boyama yöntemi her ne olursa olsun, onun için asla oyunun bir parçasından fazlası olmayacaksın. Anlıyor musun?"

Derin bir nefes alarak yavaşça bıraktım. Bu işin kolay bir çözümü yoktu. "Kronos beni istiyor. Bunun ardında ne

kadar berbat bir gerekçe olursa olsun, benim hakkımda ne düşünüyor olursa olsun, bana sahip olmak onun için bir şeyler ifade ediyor ve ben bunu görmezden gelemiyorum."

Henry "Senden bunu istemiyorum," dedi. "Senden beni ve Milo'yu düşünmeni ve Kronos'un eline düştüğün anda ikimiz için de bir şey yapamayacağının farkına varmanı istiyorum. Bir Titan'a güvenemezsin."

"Gittikçe Walter'a benzemeye başlıyorsun," diye geveledim.

"Walter'ın bir bildiği var. Kronos'un yaptığı anlaşmadan dönmesini engelleyebilecek tek kişi Rhea ve o da bu savaşta takınacağı tavrı açıkça belirtti. Ayrıca, bu almaya değmeyecek bir risk. Milo güvende. Ava onunla ilgileniyor ve başına hiçbir şey gelmesine izin vermeyecektir."

"Başına bir şey gelmesine izin verdi zaten," dedim. "Ve bundan sonra eline geçen ilk fırsatta onu okyanusa fırlatmayacağını nereden bileceğim?"

Henry bana bir kez daha sarılarak "Bunu yaparsa kendimizi şanslı saymalıyız," dedi. "Phillip onu bulur ve oğlumuza kavuşuruz."

"Ama ya Calliope Milo'yu öldürmeye karar verirse? Hançeri var. Kronos var. Bunu yapabilir. Kronos, ona gitmeyi reddettiğim takdirde Milo'yu..."

Henry "Eğer Kronos ya da Calliope oğlumuzu öldürmeye yeltenirse onları ellerimle parçalarım," dedi. "Bu savaşta tek başına değilsin, Kate. Bunu sakın unutma. Seni sayısız kez hayal kırıklığına uğrattım ve bir kez daha aynı şeyi yapmayacağım."

"Sen asla..." Sözler gırtlağımda bir yumru oluşturdu. "Beni asla hayal kırıklığına uğratmadın."

"Benim gözetimimdeyken öldün," dedi. "Ve Persephone'ye karşı olan duygularım..."

"Eski hikâye. Beni hayal kırıklığına uğratmadın, tamam mı? Ve oraya tek başına gitmene müsaade etmeyeceğim."

Parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi. "Ben de aynı şeyi senin yapmana izin verecek değilim. Ne olursa olsun, bu işte birlikteyiz. Bir kez daha seni arkada bırakmak gibi bir hataya düşmeyeceğim. Senden tek istediğim, bana da aynı şekilde davranman."

Bedenime buz gibi bir dehşet dalgası yayıldı. Biliyordu. Bir şekilde, her nasılsa planlarımı öğrenmişti ve beni teslim olmaya zorlayarak, güç kullanarak engellemeye çalışmak yerine ikna yoluna gidiyordu. Bana bir seçenek sunmuştu.

Fakat aynı zamanda yapacağım yanlış bir seçimin doğuracağı sonuçları acı verici bir biçimde netliğe kavuşturmuştu. Eğer Milo'yu korumak ve bu savaşı durdurmak için tek başıma hareket edersem, kendisi de aynı şeyi yapacaktı. Ve ikimiz de onun yapmaya kalkışacağı şeyin, benimkinden katbekat kanlı sonuçlar doğuracağını biliyorduk.

Başımı kaldırarak dudaklarımla onunkileri yakaladım ve içimdeki tutku, çaresizlik ve suçluluk duygusunun her bir damlasıyla birlikte onu öptüm. Anlamamak zorundaydı. "Seni seviyorum ve sonsuza kadar senin olacağım."

Henry "Ve ben de senin. Geleceğimizi birlikte kuracağız," diye fısıldadı. Etrafımızda olan biten onca şeye rağmen, ikimizin de yüzleşmesi gerektiği yürek burkan seçeneklere rağmen, ona tüm kalbimle inanıyordum.

Kronos'a teslim olmadan önceki son günümde annem izimi buldu. Uzun zamandır çalışıyordum ve Henry beni Olimpos'ta kovalamaktan çoktan yorulmuştu. Sarayın çeşitli yerlerinde kaybolup ortaya çıkarak geçirdiğim saatlere rağmen hâlâ Olimpos'un tamamını görememiştim. Asla da göremeyecektim, ama olanları düşündüğümde bu aptalca bir pişmanlık olurdu.

Taht odasında belirdiğimde, annem "Konuşmamız gerekiyor," dedi.

Sesimin titremesini engellemeye çalışarak "Ne hakkında?" diye sordum. Bir şeyler planlamakta olduğumu belli etmek hiçbir işime yaramazdı ve bunu sezebilecek tek bir kişi varsa, o da annemdi. Tabii Henry ona çoktan söylemediyse.

"Son zamanlarda oldukça gerginsin," dedi ve içimden küfür ettim.

"Hepimiz diken üstündeyiz."

Bunu inkâr edemezdi. Ancak sözlerim karşısında dudaklarını büzdü. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Evet. Küçükken yaptığım gibi kucağına kıvrılarak yapmış olduğum bütün aptallıkları ve göz yummuş olduğum tüm budala davranışları itiraf etmek istiyordum. Bana her şeyin geçeceğini ve artık endişelenmem gerekmediğini, çünkü kendisinin her şeyi halledeceğini söylemesini istiyordum.

Ancak bu, annemin tek bir el hareketiyle ya da birkaç nazik kelimeyle halledebileceği bir şey değildi ve hayatımda ilk kez, onun zannettiğim gibi her şeye gücü yeten anne olmadığını fark ettim. O da bir insandı, ya da en azından bir konsey üyesinin olabileceği ölçüde insandı. O da hatalar yapmıştı ve her şeye bir çözüm sunamazdı.

"Yapamam," diye geveledim ve annem eliyle ona katılmamı işaret etti. Bir kez bile düşünmeden gidip kucağına kıvrıldım. Neden işler tekrar basit bir hale gelemiyordu ki?

Fakat eskiden de basit bir hayatımız olmamıştı zaten, özellikle de on dört yaşındayken annemin hastalığını öğrendiğimden beri. Ve ondan önceki yıllarda basit bir yaşam sürdüğümüz gibi bir yanılgıya düşmüş olsam da, hayatımız asla kolay olmamıştı, öyle değil mi? Annem beni olacakları bilerek büyütmek zorunda kalmıştı. Konsey beni sürekli

izlemiş ve daha önce hiçbir kızın sağ kurtulamadığı bir dizi testten geçeceğim yaşa gelmemi beklemişti. Annem bunun tehlikelerini biliyordu. Kaçınılmaz olanın ne olduğunu biliyordu, ama hep yanımda olmuş ve beni tüm kalbiyle sevmişti. Şimdi aynı şeyi Milo için yapma sırası bendeydi.

Annem bana sarılarak "Sen iyi bir kızsın, Kate," diye mırıldandı. "Aileni korumak için ne gerekiyorsa yap."

Ben de ona sıkıca sarıldım. Demek Henry ona her şeyi anlatmıştı. Bütün konsey öğrenmiş miydi? Beni durdurmaya çalışmadıkları sürece bunun bir önemi var mıydı? Ona tutunarak "Seni seviyorum," dedim.

"Ben de seni seviyorum, tatlım." Yavaşça, daireler çizerek sırtımı okşamaya başladı. "Sonunda her şey iyi olacak. Kötülük asla sonsuza kadar sürmez, tıpkı bu savaşın sürmeyeceği gibi."

Haklı olduğunu biliyor olmama rağmen, tam olarak duymaya ihtiyacım olan şeyleri söylemiş olmasına rağmen, gerçekten neler olacağını kestirmesi imkânsızdı. Hiç kimse kestiremezdi. Asıl korktuğum şey de buydu zaten.

Daha sonra yatak odamıza döndüğümde Henry ile konuşmadık. Kendimizi, ikimizin de sözle söylemeye cesaret edemediği bir veda anında, birbirimizde kaybettik. Daha önce bundan emin olamamış olsam bile artık biliyordum; gitmeme izin veriyordu ve bunun sonucunda ödeyeceğimiz bedelin ne olduğunu anlamamız an meselesiydi.

Kronos'a teslim olacağım zamana yarım saatten az kaldığında dahi, veda etmeye hâlâ dilim varmıyordu. Henry'nin göğsü istikrarlı bir biçimde inip kalkmaya başlayana kadar bekledim ama beni kandıramazdı. Hâlâ uyanıktı ve ikimize de son bir kez rol yapma şansı tanıyarak sessizce yataktan dışarı süzüldüm.

Koridorda kaşları çatılmış bir halde duvara yaslanmış beni bekleyen James ile karşılaştım. "Bir yere mi gidiyordun?"

"Ben..." Durakladım. "Beni durduramazsın."

Elimi tutarak beni taht odasına doğru götürürken "Buna şüphem yok, dedi. Her ne kadar elimi geri çekerek ondan kurtulmak istesem de yapamadım. Onu son kez görüyor olabilecekken yapamazdım. "Bundan emin misin?"

"Sen olsaydın, ne yapardın?"

"Asırlar önce gitmiştim bile."

En azından beni anlıyordu ama buna harcayacak vaktim kalmamıştı. Yirmi dakika içinde Calliope'nin sarayında olmazsam, Kronos milyonlarca insanı daha öldürecekti. "Amacın beni durdurmak değilse, neden buradasın?"

"Neden herkes sana veda edebiliyorken, ben mahrum kalayım?" dedi ve yolun ortasında durarak ona sıkıca sarıldım.

"Özür dilerim. Sana söyleyecektim."

Sesinde en ufak bir öfke kırıntısı olmaksızın "Bu bir yalan ama inceliğin için teşekkür ederim," dedi. "Planın nedir?"

Konuşmadım. Bu onu ilgilendirmezdi ve ona söylediğim takdirde işime karışarak her şeyi berbat etme riskini göze almış olurdum. James'e güveniyordum ama bir zamanlar Ava'ya da güvenmiştim. Calliope'ye de öyle. Her seferinde korkunç bir şey olmuş, insanlara duyduğum güven kıçımı tekmelemişti. Bu planın en ufak bir başarı şansı varsa, çenemi kapalı tutmalıydım.

James boş taht odasına varana kadar üstelemedi. Ve odanın ortasına vardığımızda duraklayarak, bulamadığı bir şeyler aramak üzere yüzümü inceledi. "Bana güvenebilirsin," dedi. "Sana yardım etmek istiyorum."

Öfkeli ya da suçlayıcı olmaksızın "Sana söylediğim anda beni durdurmak için elinden geleni yapacaksın," dedim. Gerçek buydu ve ikimiz de bunun farkındaydık.

Göğsünün üzerine bir *X* çizerek "Sadece yardım edeceğim," dedi. "Yemin ederim, şeref sözü veririm, iki gözüm önüme aksın ki..." Yüzünü buruşturdu. "Aslında, hayır, şu son bölümünü geçelim. Kafiyeli bile değil."

Hafifçe kolunu yumrukladım. "Peki, nasıl yardım etmeyi planlıyorsun? Walter'a gidip beni durdurması için ona her şeyi anlatarak mı?"

James dudaklarını büktü. "Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun? Bir soykırımcıyla günah içinde yaşamak için gizlice kaçıp giden sensin ve buradaki kötü adam *ben* mi oluyorum?"

O birkaç dakikada onunla yakalamayı başardığım eğlence birden yok oldu. "Başka seçeneğimin olmadığını biliyorsun."

"Başka bir seçeneğin var," diyerek karşı çıktı. "Sadece seçimini çoktan yaptın, hepsi bu."

"Başka ne yapmamı isterdin?"

Omuz silkti. "Bilemiyorum. Ben de aynını yapardım."

Öfkem silinip gitti. "O halde bana son bir kez sarıl ve gitmeme izin ver. Sizlere kıyasla küçük bir çocuk sayılırım ama bu, aptalın teki olduğum anlamına gelmez."

James "Çoğu zaman," dedi ve kolunu bir kez daha yumrukladım. Tek kelime etmeden beni kollarına aldı ve yüzünü saçlarıma gömdü. "İlk âşığın ben olacaktım," dedi.

Gırtlağım düğümlendi ve sarılışına şiddetle karşılık verdim. "Kronos tam olarak âşığım sayılmaz, özellikle de midemi bulandırırken."

"O halde benim için hâlâ bir umut var."

Yarı yarıya gülerek hıçkırdım. "Göt herifin tekisin."

"Ailevi bir özellik." Beni bıraktı. "Kendine dikkat et, Kate. Ciddi söylüyorum. Eğer ölürsen, Henry..."

"...dünyayı kendi elleriyle parçalar," dedim. "Evet, biliyorum. İster inan ister inanma, ama ben de hayatta kalmak istiyorum."

"Aksini ispatlayacak onca kanıta rağmen." Hafifçe gülümsedi ve dirseğine dokundum.

"Bana bir iyilik yap. Kendine birini bul, tamam mı? Bir kaçamak ya da ölmeden önce elli yıl kadar evli kalacağın bir fâni değil, gerçekten uzun bir zaman geçirebileceğin biri. Sen, ne kadar, birkaç bin yaşında mısın? Sence de zamanı gelmedi mi?"

Gülümsemesi bir anlığına silinir gibi oldu. "Seninle çok uzun bir zaman geçirebilirdim ama sen gidip amcamla evlendin. Tam bir gönül avcısısın."

Gözlerimi devirdim. "Rezilsin, ciddi söylüyorum. Birini hak ediyorsun... çoktan kapılmamış olan birini yani. Git ve o kızı bul. Ya da erkeği. Yeter ki *birini* bul." Sırtımı dikleştirdim. "O zamana kadar, sana olan öfkem geçmeyecek."

James "Henry'nin seni bulması bin yıl sürdü," dedi. "Bana bu kadar uzun bir süre boyunca öfkeli kalabileceğini mi sanıyorsun?"

"Henry pek fazla dışarı çıkmıyor. Ama sen çıkıyorsun." Yanağını öptüm. "Ciddiyim. Bir yerlerde mutlaka sana sırılsıklam âşık olan ikincil bir tanrıça vardır."

"Yani çoktan kanına girmediğim bir tan... *Ah.*" James üçüncü kez yumrukladığım omzunu ovaladı. "Bu gün korkunç derecede şiddete eğilimlisin."

"Ve sen de korkunç derecede dangalaksın."

Bana bir kez daha sarıldı. "Bir kızın olmaması ne kötü."

"Olsaydı, ona senden uzak durmasını tembihlerdim."

"Daha yeni doğmuşken mi?"

"Hiçbir zaman çok erken değildir."

Başımı öperek elini benimkine dokundurdu. "Öyle olsun. Şimdi, buradan gitmek konusunda ne diyordun?"

Tekrar o konuya dönmüştük. İç geçirdim. "Yardımına ihtiyacım yok, James. Kendi başıma idare ederim. Her şeyi hesapladım."

Bir kaşını kaldırarak "Ah, öyle mi?" dedi. "O halde söyler misin: Olimpos'tan nasıl çıkmayı düşünüyorsun? Merdivenlerden inerek mi?"

Tereddüt ettim. "Öyle olur mu?"

"Bu bir Led Zeppelin parçası değil, tatlım. Cennete uzanan bir merdiven yoktur." Günbatımı zemine doğru işaret etti. "Walter az önce bu yeri kilitledi ve bu da, buradan yalnızca bir Olimposlunun eşliğinde çıkabileceğin anlamına geliyor. Hazır mısın?"

Yüzünde Walter'a gidip olanları yetiştirmek üzere olduğuna dair bir belirti arayarak onu süzdüm. Ama zaman daralıyordu ve başka bir seçeneğim yok gibiydi. "Sadece yardım etmeye çalıştığına yemin ediyor musun?"

"İki gözüm dışında her şey üzerine." Beni hayatımda yaptığım en zor şeyin tam ortasındayken bile güldürmeyi nasıl başarıyordu?

Ne de olsa o James'ti ve Henry'yi seviyor olmasaydım, muhtemelen ona âşık olurdum. Ama Henry'ye âşıktım ve ona asla ihanet etmezdim. James bunu biliyordu, ben de biliyordum; sanırım bilmeyen tek kişi Henry'nin kendisiydi.

Parmak uçlarımda doğruldum ve orada gerektiğinden biraz daha fazla oyalanarak dudaklarının kenarını öptüm. "İlk âşığım olacağına söz veriyorum," diye fısıldadım. "Şimdi, şu işi halledelim."

James sırıttı. "Hiç söylemeyeceksin sandım."

Hayatımda gördüğüm en kalabalık kavşağın tam ortasına indik. Yüzlerce insan değişik yönlerde hareket ediyor, kavşağı doldurarak gerçek bir trafik keşmekeşi yaratıyordu. Dengemi kurabilme umuduyla gözlerimi kısarak yukarı baktım. Gökyüzünü kaplayan pembe ve mor bulutlar etrafımızı çevreleyen gökdelen ormanının arasından neredeyse görünmüyordu.

Hiçbir şey yapmadan bu karmaşanın içinde durma gibi bir seçeneğimiz yoktu ve insanları yararak siyah takımlar giymiş, ellerinde birer evrak çantası taşıyan ve bilmediğim bir dilde konuşmakta olan iki tane Japon işadamının arasına girdim. Bununla birlikte, Afrika ve Yunanistan'da olduğu gibi ne söylediklerini anlayabiliyordum.

"...sabah San Francisco'lu yöneticilerle yaptığın görüşme mi?"

"Kesinlikle, ama görünüşe göre..."

Kalabalığa karşı mücadele ederek "James!" diye bağırdım ama faydasızdı. Kronos'un tanıdığı mühletin bitimine on dakikadan az kalmıştı ve ben James'i hiçbir yerde bulamıyordum.

Yanımdaki işadamları bana sanki orada olduğumu yeni fark etmişçesine pis bakışlar fırlatarak beni arkalarında bırakmak için adımlarını sıklaştırdılar. Bana uyardı.

Kaldırıma ulaştığımda bir kez daha "James!" diye haykırdım. Dirseğimle kendime yol açarak bir binanın camdan duvarına ulaştım ve elektronik eşya reklamı yapan bir tabelanın altına yaslandım. Bu çılgınlıktı. Bunca insan nasıl tek bir seferde, aynı yerde bulunabilirdi?

Arkamdan gelen ve eğlenmişe benzeyen bir ses "Tokyo'ya ilk gelişin mi?" dedi. James gelişigüzel bir biçimde duvara

yaslanmıştı ve sağ elinde bir erişte kâsesi, sol elinde ise bir çift yemek çubuğu tutuyordu.

"Çok komik. Ben gidiyorum." Gözlerimi kapayarak süzülmeye başladım ama James'in omzuma dokunan eli beni durdurdu.

Erişte ile dolu ağzıyla "Bulacağım," dedi. "Bunun sonsuza kadar sürmeyeceğine söz verirsen birini bulacağım."

Eline dokundum. "Söz veriyorum. Bu savaşın sonunda görüşeceğiz, James."

"Ve belki biraz şansımız varsa, ikimiz de hayatta olacağız."

Son bir kez yanağını öptüm ve önümde gitmeme yetecek kadar yer açarak geri çekildim. Bu her şeyin sonu değildi. Ben bunu sağlayamasam bile, James sağlardı.

"Bekle," dedi ve elini sallayarak erişteleri yok etti. "Milo'yu nasıl Henry'ye getirmeyi düşünüyorsun?"

Ona boş gözlerle baktım. Benimle gelebilmek için daha neler uyduracaktı? Ancak birdenbire takınmaya karar verdiği çıkarcı pislik maskesinin dışında, haklıydı da. Kronos'un Milo'yu Olimpos'a kendi başıma götürmeme izin vereceğine ya da onu kendisinin götüreceğine kesin gözüyle bakmıştım; ama Kronos'un oraya gitmesine imkân yoktu ve adaya ayak bastığım andan itibaren bir daha asla oradan ayrılamayacağım da bir gerçekti. En azından bu savaş sona erene kadar.

"Beni çileden çıkarıyorsun," diye geveledim ve elimi uzattım. James kendini beğenmiş bir bakışla elimi tuttu. "Seni nasıl götüreceğimi bilmiyorum."

"Bir yolunu bulursun," dedi. "Sana güveniyorum."

"Güveniyor olman neler yapıp neler yapamayacağımı değiştirmez."

"Beni Milo ile Kronos'u görmeye götürdüğün zaman yaptığın şeyin aynısını yap," dedi. "Ve yaptığın şeyi düşünme bile."

Söylemesi kolay. Etrafımızdaki kakofoni odaklanmayı zorlaştırıyordu, ama bunu yapmadığım takdirde anlaşmamızı bozduğumu düşünen Kronos'un neler yapacağını tahmin bile edemezdim. Bu nedenle yapmalıydım. Boş konuşmalar yasaktı.

Bedenime odaklanarak her hücresini fark ettim ve ulaşım alanımı elimden geldiğimde James'e doğru genişlettim. Zorlama gibiydi; sanki hayal etmekten başka bir şey yapamıyor gibiydim, ama James aldığımız riskin farkındaydı. James bu riski göze aldıysa ben de denemeyi göze alacaktım.

Tokyo'nun gürültüsü etrafımızdan akıp gidiyordu, aynı anda hem her şeye benzeyen, hem de hiçbir şeye benzemeyen bir titreşim duvarı. Gürültü beni tamamen etkisine alana kadar yükseldi, yükseldi ve sonra...

Boğuluyordum.

İnsanca bir dürtüyle nefes almaya çalışırken ciğerlerim suyla doldu. Tuzlu tadı aldığımda hâlâ James'in elini tutan ellerimle çırpınmaya başladım, ama faydasızdı. O da benim gibi bir kaya parçasından farksızdı ve birlikte simsiyah okyanusun dibine batmaya başladık.

Ölecektik. Ya da en azından ebediyete kadar okyanusun dibinde sıkışıp kalacaktık. Uzuvlarımız yosunlarla kaplanacak ve okyanus bizi daha da derinlere çekmeye karar verene kadar olduğumuz yerde tutacaktı. Sonunda kaçmayı başardığımızda zaman tükenmiş olacak ve Kronos onu tamamen terk ettiğimi düşünecekti. Milyonlarca insan ölecek ve söyleyeceğim ya da yapacağım hiçbir şey Kronos'u ikna edemeyecekti.

Hiçbir şey.

ON İKİNCİ BÖLÜM
BOĞULMA

Yardım istemek için ağzımı açtım ama ciğerlerimde hiç hava kalmamıştı. Yüzeyi göremiyordum. Her şey karanlık bir kâbus gibi birbirine geçmişti ve tüm varlığımı kaplayan dehşet düşünmeme izin vermiyordu.

Buraya kadardı. Sonumuz gelmişti.

Ava'nın bana yüzme öğretmesine izin vermiş olmalıydım.

Arkamdan gelen aksi bir ses sanki suyun üzerinde konuşuyormuş gibi "Bir sorun mu var?" dedi. Vücudumu bükerek arkama döndüm ve hissettiğim rahatlamayla neredeyse bayılmanın eşiğine geldim.

Kuru toprağın üzerindeymiş gibi görünen Phillip, Okyanusların Kralı, yanımızda süzülüyordu. Ne yapmakta olduğumuzu ya da planladığım şeyi biliyor olduğu gerçeği umurumda bile değildi; aynı şekilde Walter'ı da umursamıyordum. Ebediyetin geri kalanını okyanusun dibinde geçirmekten kurtulmak her şeye değerdi.

Ağzımı oynatarak *Bize yardım et,* dedim ve James'i tutan elimi işaret ettim. Su o kadar kararmıştı ki artık onu göremez hale gelmiştim.

Phillip "Elbette," dedi ve yukarısı olması gereken yöne baktı. Güçlü bir akıntı üçümüzü yakalayarak amansız bir hızla yukarı çekmeye başladı. Mavi gök karanlık suların arasından göründüğünde dalgalar bizi bir tarafa doğru sürükledi ve suyu pençeleyerek yüzeye çıkmaya çalıştım. Birkaç santimetre kalmıştı.

Phillip "Sanırım senin durağına geldik," dedi. "Kendine dikkat et."

Başımı salladım ve ağzımı oynatarak ona teşekkürlerimi sundum. Artık suyun içinden görebildiğim James, amcasına sırıtıyor ve ona aptal bir dalga gönderiyordu. Durumu değerlendirdim. Neredeyse boğulmanın eşiğinden dönmüştük ve James sırıtıyordu.

Sonunda yüzeye çıktık ve öksürerek inanılmaz ölçüde deniz suyu tükürdüm. Ayaklarım bir şekilde oynak kumları buldu ve birbirine çarpan dizlerimle titrek bir biçimde doğruldum. Hiç değilse okyanustan çıkmıştık ve Kronos'un verdiği zaman hâlâ tükenmemişti. Önemli olan kısım buydu.

Görüş alanımın kenarında bir şeyler parladığında kalbim gümbürdemeye başladı ve çılgınca etrafıma bakındım. Bir anlığına kayalıkların üzerinde siyah saçlı bir şekil gördüğümü sandım ama gözlerimi kırpıştırdığımda ortadan kaybolmuştu.

Derin nefesler. Okyanustan kurtulmuştuk ve artık paniklemem için bir neden yoktu. Tabii sevdiğim her şeyi yok etmeye can atan bir Titan yeterli bir sebep sayılmazsa.

Serin dalgalar kaval kemiklerime çarpıyordu ve bir yaprak gibi titreyen James yanıma geldi. Kulak tırmalayıcı bir sesle "Pekâlâ," dedi. "Senden hiç denemediğin bir şeyi yapmanı istemem bir... büyük bir hataydı."

En az onunki kadar titreyen bir sesle "Yapma ya," dedim. Kronos'un adasının kıyısından birkaç metre ötede duruyorduk ve parlak göğün üzerinde devasa, kara bir gölge gibi yükselen saray tam tepede duruyordu. "İyi misin?"

Alaycı bir sesle "Yaşayacağım," dedi. "En azından içeri girene kadar."

"Bariyerin ötesine nasıl geçeceğiz?" Bir güç alanı gibi kemiklerime çarpan bariyeri göremiyor olmama rağmen, hissedebiliyordum. Kronos bariyeri geçemiyorsa—etki alanı Kahire'ye kadar uzansa da en azından buradan ayrılabilecek kadar geçemiyorsa—biz nasıl geçecektik?

James "Yürüyeceğiz," dedi. "Bariyer Kronos'u içeride tutmak üzere tasarlandı, bizi değil. Hatta Walter bir keresinde alanı değiştirerek Calliope'ye de uyarlamamızı önermişti. Tabii senin de burada olduğunu fark edene kadar."

"Yani..." sesim titredi. Kaçmak için daha fazla çabalamalıydım. Bir şekilde bir yol bulabilirdim. Phillip beni okyanustan alarak güvenli bir yere götürebilirdi ya da...

Zihnime üşüşen olasılık zincirine karşı zırhımı takındım. *Farz edelim ki* oynamak hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Kaçmaya *çalışmıştım*. Yapabildiğim her şeyi yapmıştım. Ve şu anda odaklanmam gereken tek şey işlerin tasarladığım gibi gitmesini sağlamaktı.

James "Yani, ne?" dediğinde başımı salladım.

"Boş ver. Gidelim."

Elimde hâlâ James'in eli ve ağzımda tuzlu suyun tadıyla topuklarımı kuma bastırarak okyanustan kaderime doğru ilerlemeye başladım.

Adaya doğal olmayan bir sessizlik hâkimdi. Sahile bakan inatçı kayalıklar en tepeye kadar uzanıyordu ama azametli yüksekliklerine rağmen James elimizde kalan değerli

dakikalardan birini yukarı giden en hızlı yolu bulmak için harcamıştı.

Sinirli bir sesle "İşe yaramayacak," dedim. Çok zaman kaybetmiştik. "Gidip etrafından dolanalım."

James "Bu kilometrelerce yol anlamına geliyor."

"O halde bana kolunu uzat da seni yukarı götüreyim."

Alaycı bir şekilde güldü. "Kendimi bir kez daha böyle bir tehlikeye atacağımı mı sanıyorsun?"

"Başka bir seçeneğin var mı?" Sahilde, attığım her adımla birlikte çöken kumların üzerinde sendeleyerek ilerledim. "Yürürsün ya da benimle gelirsin, James. Benim için fark etmez. On saniye içinde gidiyorum, seninle ya da sensiz."

İç geçirerek tam olarak anlayamadığım bir şeyler geveledi ve sonra hızla arkamdan yetişti. "Kendimizi bir kez daha okyanusta bulursak, eve gidiyorum."

"Benimle gelmek için ısrar eden kişi sendin," dedim. "Ayrıca, yolculuktan hoşlanmamış numarası yapmaktan vazgeç. Sırıttığını gördüm."

"Evet, koyun gibi. Phillip bu utancı hayatımın geri kalanı boyunca unutmama asla izin vermeyecek."

İkisi de savaşın sonuna kadar hayatta kalmayı becerebilirse, tabii. Elini tutarak gözlerimi kapadım. "Bu sefer su yok," diye söz verdim.

Etrafımızdaki hava değişti ve antik kayaların bayat kokuları, ılık okyanus melteminin yerini aldı. Rahatlamayla karışık iç geçirdim. Calliope'nin beni dokuz ay boyunca içinde tuttuğu yatak odasındaydık ve görünürde tek bir damla su yoktu.

James "Çok daha iyi," diye fısıldadı.

Kapıya uzandım. Kilitliydi. "Lanet olsun," diye homurdandım ama şikâyet etmeye ya da hiçliğin içinden yapacağımız

başka bir yolculuk daha önermeye fırsat bulamadan kapının hafifçe kliklediğini duydum.

"Tekrar dene."

Kapı bu kez hiçbir aksaklık olmaksızın açıldı. Bir kaşımı kaldırdım ve James omuz silkti. "Benim de bir iki hünerim var elbet."

Birlikte terk edilmiş, yıkık koridora çıktık. Yine de bebek odasının koridoru kadar kötü durumda değildi ve huzursuzca etrafıma bakındım. Buradayken oraya nasıl gideceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Koridorun iki tarafı da birbirinin aynıydı. Sağ ya da sol fark etmiyordu, ama Henry saraya saldırdığında Ava beni sağ tarafa doğru çekmişti. Başlamak için iyi bir seçenek.

Karanlığın içinden geçerek "Bu taraftan," dedim ve James birkaç adım arkamdan beni izledi. Birileri Henry'nin kaleye verdiği hasarı düzeltmiş ve geçitleri temizlemişti.

Şüpheli bir sesle "Emin misin?" dedi.

"Nereye gittiğini bilmek senin işin değil mi?"

"Titan bölgesinde değil. Diğer yoldan gitmeyeceğimize emin misin?"

Onu duymazdan geldim. Bir şekilde katlar arasında yolculuk ediyor olmalılardı. Sarayın bildiğim bölümlerini gözümde canlandırmaya çalıştım ama bir kez bile merdivene rastladığımı hatırlamıyordum.

James çaresizlik dolu bir sesle "Kate," dedi. "Bence yanlış yöne gidiyors..."

Metal bir şeye çarpan başka bir metalin sesi havayı yardı ve bir adam çığlık attı. James bir anda beni geri çekti ve birlikte duvara yapıştık.

"Ne..." diyerek söze başladım ama James avucuyla ağzımı kapadı. Soğuk bir kıkırdama sesi koridorda yankılandı

ve Calliope'nin koridorun sonundaki bir odadan çıktığını gördüm.

Kendi kendine şarkı mırıldanarak başka bir kapının içinde kayboldu ve onu Ava'dan başkası olamayacak kambur bir şekil izledi. Kronos neredeydi? Ve o odanın içinde kim vardı?

James nefesinin altından "Nicholas," dedi. "Yaşıyor."

Vicdanım beni Nicholas'a doğru çekiyordu ama buraya başka bir sebeple gelmiştim; tek bir sebeple. Nicholas'ın hücresinin önünden sinsice geçip gitmek ne kadar canımı acıtsa da, oğlumu kurtarmak için ufacık bir şansımın olmasını istiyorsam, bunu yapmalıydım.

Biraz kendime, biraz da James'e söz vererek "Onun için geri geleceğiz," dedim. Ancak Nicholas için geri dönme şansımız olmayacaktı ve bunu ikimiz de biliyorduk.

James bu sefer öne geçti ve tıslayan itirazlarıma rağmen Calliope'nin içinden geçtiği kapıyı açtı. Onun diğer tarafta bizi beklemekte olduğuna emin bir şekilde nefesimi tuttum ama bunun yerine...

James sırıtarak "Sanırım gerçekten de cennete uzanan bir merdiven varmış," dedi ve o anda gerçekten diken üstünde olmasaydım bu aptal espriye gülebilirdim. Sessizlik içinde merdivene doğru ilerledik. İki kat çıktığımızda başımla koridoru işaret ettim ve James kapıyı ikimizin geçebileceği kadar araladı.

"İlk önce ben," dedim. Kronos diğer tarafta bekliyorsa bile, bana saldırmazdı. Diğer yandan James tam anlamıyla buraya davet edilmiş sayılmazdı. Tavus kuşu mavisi ve altın renkli koridora çıktığımda, beni izlemesi için işaret etmeden önce üç kalp atışı kadar bekledim. "Milo'nun odası hangisi?" Hiç bebek odasının dışına çıkmamıştım ama James görülerim sırasında odadan ayrılmıştı.

"Dördüncü oda," dedi. "Kate, eğer bir şeyler yanlış giderse..."

"Merhaba."

Kronos'un duygusuz ve şefkatten yoksun sesi omurgamdan aşağı süzüldü. Topuklarımın üzerinde dönerek istemsiz bir şekilde onu korumak için James'in önüne geçtim ama bu gereksiz bir hareketti. Kronos James'i öldürmek istediği takdirde benim iznime gerek duymazdı.

Buz gibi bir sesle "Sana geleceğimi söylemiştim," dedim ama bu onun konuşma şekliyle kıyaslanamazdı bile. Kronos istediği takdirde güneşi bile dondurabilirdi.

"Evet, ama fazladan bir misafire razı geldiğimi hatırlamıyorum."

"Milo'yu alarak Olimpos'a geri dönemem. Bunu benim yerime James yapacak."

Kronos "Öyle mi?" dedi ve James başını salladı. Gözleri fazlasıyla parlaktı ve çenesi sıkılmıştı ama yine de çenesini kaldırarak Kronos'a tepeden baktı.

Hissettiğim dehşet dalgası bedenimi ele geçirdi. Kronos ne kadar küstah davranırsam davranayım bana zarar vermezdi, en azından kendisine ait olduğumu düşündüğü sürece. Ama James gözden çıkarılabilirdi, yani tek bir düşünceyle yeryüzünden sildiği milyonlarca insandan sadece biraz farklıydı.

James "Evet," dedi. "Şimdi izin verirsen, yapmak üzere geldiğim şeyi yapmak istiyorum."

"Muhakkak." Kronos'un fazla-mükemmel dudakları tuhaf bir gülümsemeyle çarpıldı ve gösterişli bir hareketle yana çekildi.

Nasıl bir oyun oynuyordu? James ilerlemeye başladığında peşinden gittim. Eğer bu bir çeşit tuzaksa, Kronos geldiğimizi başından beri biliyor ve sadece James'e oyun oynuyorsa...

Ama Kronos beni durdurmaya çalışmadı. James ile birlikte hızla bebek odasına doğru ilerlerken kalbim gümbürdemeye başladı. Milo hâlâ orada mıydı? Kronos ona bir şey mi yapmıştı? James ile aynı anda kapı tokmağına uzandık ama ikimizden biri metal tokmağa ulaşamadan kapı savrularak açıldı.

Calliope.

Önce mavi gözleri şaşkınlıkla irileşti, ama sonra yapmacık bir biçimde gülümsemeye başladı. Artık iyice anneme benzemeye başlamış ve Sofia'nın yaşlarında görünerek ilk altılıya daha uygun bir hale gelmişti, ama bu, dikkatimi Milo'nun onun kucağında olduğu gerçeğinden alamadı.

"Kate," diye mırladı. "Bize katılman ne güzel. Ben de bu işe karışmayacak kadar zeki olduğunu düşünüyordum. Ne kadar da aptalım."

Ardından gelen kısık bir ses "Kate?" dedi ve Ava kapı eşiğinde belirdi. "Ah, tanrım, Kate! Kronos hayatta olduğunu söylemişti, ama buraya geleceğini..."

Calliope "Sessizlik," dedi. Ava birden sessizliğe gömüldü, ama yanakları kızarmıştı ve gözleri parıldıyordu. Neredeyse bir yıldan beri ilk kez canlı görünüyordu. Calliope gırtlağını temizledi ve yüzünde aptal bir sırıtışla James'e döndü. "Canım, görüşmeyeli çok uzun zaman oldu."

James kollarını uzatarak "Ben senin canın değilim. Bebeği bana ver," dedi.

Calliope burnunu çekerek "Neden böyle bir şey yapayım?" dedi. "Callum benim oğlum."

Tırnaklarımı o küçük sevimli suratına geçirerek gözlerini çıkarmak istedim. "O benim oğlum, senin değil," diye hırladım. "Kronos ile bir anlaşma yaptık. Ben burada kalıyorum ve *Milo* James ile birlikte gidiyor."

Calliope omzumun üzerinden bakarak "Öyle mi?" dedi. "Ben neden bu anlaşmanın bir parçası değilim, baba?"

Kronos "Buna sen karar veremezsin," dedi. "Söylediğimi yapacak ve verdiğim söze uyacaksın."

Calliope kin dolu bir sesle "Ne sözüymüş bu?" derken oğlumu tutan kolları biraz daha sıkıldı.

"Bebek Kate'in ailesine geri verilecek ve Kate burada benimle birlikte kalacak."

Calliope'nin yanaklarında iki kırmızı nokta belirdi ve bedeni sanki bir tür dürtüye karşı koymaya çalışıyormuş gibi sarsıldı. "Ya uymazsam?"

"O halde, artık sana ihtiyacım kalmayacak."

Tısladı. "Senin için yaptığım, senin için feda ettiğim onca şeyden sonra..."

Duyduğu öfke bedeninden dalgalar halinde yayılıyordu ve geri çekilmemek için kendimi zor tuttum. Milo'ya o kadar yakındım ki yapmam gereken tek şey uzanarak ona dokunmaktı. Onu bir kez daha bırakamazdım.

Kronos "Son kararın bu mu?" dedi. "Sana ait olmayan bir çocuğa sahip olabilmek için sadakatinden vazgeçmek?"

"Bebek benim olmalı." Calliope bebek odasına doğru geriledi ama bedeninden kızılımsı mor bir ışıltı yayılan Ava onun yolunu kapadı. "Bana bunu yaptırma, baba."

Milo'nun yakınında parıldayan bir metal parçası gözüme ilişti. Calliope örtüyü geriye çekti ve kimsenin tepki vermesine fırsat tanımadan Nicholas'ın döktüğü hançeri, ölümsüz birini öldürebilecek olan tek silahı Milo'nun gırtlağına dayadı.

Odayı zehir gibi bir korku doldurduğunda biraz daha sakinleşen Calliope "Gitmesine izin vermeyeceğim," dedi. "Hakkın olmayan bir şeyi vermeye kalkıştın, baba."

Arkamda duran Kronos hırçın bir çocukla uğraşıyormuş gibi iç geçirdi. Tekrar birini öldürmekten çekinmeyecek bir katille değil. "İkinci kez sormayacağım. Ya çocuğu verirsin, ya da Titanların Kralı'nın gazabıyla yüzleşirsin."

Calliope "Yani Tanrıların Kraliçesi'nin gazabı hiçbir anlam ifade etmiyor mu?" dedi. Korkudan kaskatı kesilmiş bir halde gözlerimi oğlumdan alamıyordum. Aralarındaki sidik yarışı umurumda bile değildi; tek istediğim şey Calliope'nin o bıçağı Milo'nun gırtlağından çekmesiydi.

Ava ona yaklaşarak "Calliope, bunu yapmak istemezsin," dedi. Calliope birden arkasına döndü ve Milo'yu göğsüne bastırırken dişlerini gösterdi.

"Sakın güçlerini benim üzerimde kullanmaya cüret edeyim deme," diye hırladı. Hançerin sapını kaldırarak ucunu Milo'nun göğsüne dayadı. "Hangisini seçeceksin, baba? Anlaşman mı, yoksa sana olan bağlılığım mı?"

Milo hafifçe ağlamaya başladı ve birden öne atıldım. Ama ona ulaşamadan önce Kronos omuzlarımı yakalayarak beni göğsüne çekti ve ne kadar çabalasam da bir adım bile kımıldayamaz hale geldim.

Kronos duygusuz bir sesle "Kate'e verdiğim sözden dönmeyeceğim," dediğinde sertçe karnını dirsekledim. Hiçbir şey olmadı. "İstediğini yap, ama sakın hataya düşme. Aramızdaki dostluk bebeğin hayatına bağlı."

Calliope'nin yüzünden geçen bir incinme ifadesi gördüğümü zannettim ama bu yalnızca bir an sürdü. Adımı söylerken neredeyse tükürerek "Yani benim yerime Kate'i seçtin," dedi. "O halde ne yaptığımın pek de bir önemi yok,

öyle değil mi? Bana asla bağlılık duymayacaksın ve bundan sonra ben de sana duymayacağım."

Hançeri kaldırdığında, gırtlağımdan bir çığlık yükseldi ve sarayın duvarlarında yankılandı. Bunu izlemeye gücüm yoktu, ama aynı zamanda gözlerimi Milo'nun kısacık hayatının son saniyelerinden ayıramıyordum. Onu bu şekilde terk edemezdim.

Dünya kararmaya başladı ve tatlı bir an boyunca ölmekte olduğumu sandım. Bedenim hissizleşti, zihnim sessizliğe gömüldü ve zaman birden donarak ikimizin arasında asılı kaldı. Bu anın sona ermeyeceği anlamına gelecekse, hissettiğim korkuyla sonsuza kadar yaşayabilirdim... eğer bu Calliope'nin bıçağı oynatmayacağı, Milo'nun ölmeyeceği ve hepimizin sonsuza kadar bu anda kalacağı anlamına gelecekse.

Parlak, beyaz bir ışık gözlerimi kör etti ve amansız bir güçle çatırdayan bir karanlık bizi içine çekti.

Kulağa olması gerektiğinden daha tanıdık gelen bir ses "Calliope," diye gürledi. "Silahı yere bırak ve oğlumu bana ver."

Henry.

O an hissettiğimden daha büyük bir korkuya kapılmamın imkânsız olduğunu düşünmüştüm ama Henry'nin etrafını saran kara bir bulutla koridordan yaklaşmakta olduğunu gördüğümde boğucu bir dehşet dalgası beni bırakmamak üzere yakaladı.

İkisini birden kaybedemezdim.

Calliope bu sefer şaşkınlığını gizlemeye yeltenmedi. Ağzı açık kaldı, ama aynı zamanda da hançeri indirdi. "Henry," dedi. "Ne kadar da beklenmedik bir sürpriz. Bir de babam bana öldüğünü söylüyordu."

Calliope öfkeli bakışlarını Kronos'a dikti ve Kronos etrafıma sardığı kollarını kemiklerimi bir toz yığınına çevirmesine bir milimetre kalıncaya kadar sıktı.

Kulağıma "Bana yalan söyledin," diye fısıldadı ve sesindeki kötülük etrafımızdaki havayı titreştirdi. "Senin için yaptığım onca şeyin karşılığını bu şekilde veriyorsun. Hile ve alay ile."

Yutkundum. Artık aramızda hiçbir sır kalmamıştı. Kartlar masaya serilmişti ve yapmamız gereken tek şey oyunu başlatmaktı.

Henry "Oğlumu bana ver," diye tekrarladı. Aramızda yalnızca bir adım kalmıştı ama bana bakmadı bile.

Calliope aç gözleriyle Henry'yi süzerek "Peki bu anlaşma bana ne kazandıracak?" dedi.

Henry usulca "Beni," dedi. "Oğlumu bana verir, hiçbir şekilde ve surette ona zarar vermeyeceğine ya da kimsenin ona zarar vermesine izin vermeyeceğine Styx Nehri üzerine yemin edersen beni alacaksın."

Nefesim kesilerek "Henry, hayır," dedim ve Kronos eliyle ağzımı kapadı. Hayır, hayır, hayır. Henry'nin Milo ile kalarak onu güvende tutması gerekiyordu. Bunu ben yapamazdım, onun yapacağı şekilde yapamazdım. Ben olmalıydım. Kalacak kişi ben olmalıydım. Kronos'a karşı sızlanarak, çığlıklar atarak, çırpınarak itiraz etmeye çalıştım ama Henry beni tamamen görmezden geldi.

Kronos "Bu anlaşmamızın koşullarını yerine getirecektir," dedi ve kaskatı kesildim. "Bebek, Kate'in istediği gibi ailesi tarafından yetiştirilir ve kendisi benimle kalır."

Hayır, bizim anlaşmamız bu değildi. Yakınından bile geçmiyordu. Milo'nun Olimpos'ta Henry, annem ve James ile birlikte güvende olması gerekiyordu, burada Calliope ve

Kronos'la kalması değil. Ama konuşamıyordum ve kimse bana dikkat etmiyordu. Henry bir kez başını salladı ve o anda kalbim paramparça oldu.

Calliope "Pekâlâ," dedi ama daima istediği her şeyi almak üzere olmasına rağmen sesinde bir keskinlik, anlayamadığım bir sertlik vardı. Oysa bayram ediyor olmalıydı. Paramparça olmuştum. Hiçbir şeyim yoktu, sahip olduğum her şey artık Calliope'nindi. "Styx Nehri üzerine yemin ederim ki, benimle kaldığın sürece bu bebeğe zarar vermeyecek ve ona bir zarar gelmesine izin vermeyeceğim."

"Öyle olsun." Henry'nin sesinde hafif bir gürleme vardı ve görüşüm bulanmaya başladı. Bir çıkış yolu olmalıydı, Henry'nin yapmaya çalıştığı şey bu olamazdı. Beni bu şekilde bırakamazdı.

Oysa ben onu bırakmaya gönüllü olmamış mıydım?

Calliope "Mükemmel," dedi ve gözlerini Henry'den ayırmadan Ava'ya dönerek "Yap şunu," dedi.

Biraz önceki cesaretinden eser kalmayan Ava "Ama..." dedi.

"Yap şunu."

Neyi?

Bunun cevabını bulmam uzun sürmedi. Ava'nın etrafındaki kızılımsı mor aura Henry'ye dokunana kadar genişledi ve sonra bir yıldırım gibi Calliope'ye çarptı. Ancak Calliope çığlık atmak yerine, yüzüne bir öncekinden daha kibirli bir gülümseme kondurdu.

Sesi titreyen Ava "İşte," dedi. "Şimdi Kate ve bebeğin gitmesine izin ver."

Calliope "Babamı duydun," dedi. "Bebek Henry ile kalacak. Ama çok ısrar ediyorsan, ona bir seçenek sunabilirim. Henry, sevgilim." Ona doğru bir adım attı ve kalbim

gümbürdemeye başladı. "Kiminle kalmak istiyorsun? Benimle mi, yoksa Kate'le mi?"

Bu bir tür şaka mıydı? Henry elbette benimle olmak isteyecekti, özellikle üçümüz sonunda bir aile olabilecekken. Ama Henry Calliope'ye doğru bir adım attı ve gözlerim irileşti. Elini, tıpkı bana dokunurken yaptığı gibi tanıdık bir şekilde onun yanağına koydu ve sonra...

Gözleri titreşerek kapandı ve eğilerek onu öptü.

Ava ona ne yapmıştı?

Aptalca bir soru. Ne yaptığını gayet iyi biliyordum. Ve gerekçesi ne olursa olsun, Calliope onu neyle tehdit etmiş olursa olsun, ağlayan oğluma sarılarak onu kaç kez sakinleştirmiş olursa olsun, onu Henry'yi Calliope'ye âşık ettiği için asla, ama asla affetmeyecektim.

Kronos gerileyerek beni kendisiyle birlikte çekti. Bir panik dalgası mantığa yer bırakmayıncaya kadar tüm bedenimi kapladı ve beni bırakması için Kronos'un ellerini tırmalamaya başladım. Gidemezdim, şimdi olmazdı. Kocam başka birine âşık olduğunu zannederken olmazdı.

Calliope nihayet Henry'den ayrılırken beni tiksinti dolu bakışlarla süzdü. İki dakika önce olsa Kronos'un kendisini yerle bir etmesine neden olacak kibir dolu bir sesle "Hayır, gitmek için acele etme," dedi.

Kronos "Nedenmiş o?" diye yanıtladı.

Calliope nazikçe gülümsedi. "Çünkü henüz onunla işimi bitirmedim."

Hançer, onu kullanan bir el olmaksızın, gırtlağımla hizalanana dek havaya yükseldi. Ve gümüş ile çelikten oluşan bulanık bir karaltı halinde, doğrudan bana doğru gelmeye başladı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

TEHLİKELİ OYUNLAR

Düşünecek, nefes alacak ya da Milo'nun bu anı hatırlayıp hatırlamayacağı konusunda endişelenecek zamanım olmadı. Yapabildiğim tek şey gözlerimi kapamaktı. Ölümden önceki saniyeler sırasında zamanın yavaşlaması gerekirdi ve ben birazdan ölecektim, beni cezbedecek bir Ölüler Diyarı ya da kurtaracak bir Henry olmaksızın.

Buraya kadardı.

Sarayın duvarlarında metale çarpan bir metalin çıkardığı devasa bir ses yankılandı ve korkunç bir an için Henry, hatta James'in hançerin önüne atlama gibi bir aptallık ettiğini sandım. Göz kapaklarım uçarcasına açıldı ama ikisinin de benden birkaç adım ötede, kapının iki yanında durmakta olduklarını gördüm.

Gırtlağımdan birkaç santimetre ötedeki hançer ise havada asılı duruyordu.

Kronos kulağa, aynı anda her yerden yayılıyormuş gibi gelen ölümcül bir sesle "Ölüler Diyarı Kralı'nı kendi ittifakına çekmenin tam ortasındayken, en önemli unsuru unutmuş görünüyorsun," dedi. "Kaderin Kate'in kaderine bağlı.

Kate ölürse, sen de ölürsün. Herhalde, henüz yok olmaya hazır değilsindir, sevgili kızım."

Calliope'nin kolları o kadar çok titriyordu ki Milo'yu düşüreceğinden korktum. Henry bebeği nazikçe onun kollarından aldığında, Calliope'nin buna karşı koyacağını düşündüm. Henry bebeğe dokunduğu anda ortadan kaybolabilirdi; göz açıp kapayıncaya dek gitmiş olurdu ve ardından oğlumuzla birlikte Olimpos'un güvenliğinde olurdu. Ama Calliope karşı koymadan bebeği ona verdi.

Henry'nin gitmesini bekleyerek nefesimi tuttum. Ancak Henry, Milo'ya bakarken tuhaf bir biçimde gülümseyerek olduğu yerde kaldı. Kalbim sıkıştı. Henry artık ona aitti. Gerçekten, tamamen ona aitti.

Ama bebeğe bakışı, onu tutarken omuzlarının çöküşü... Henry Milo'yu seviyordu. Ava bunu ondan esirgememişti ve bu da hâlâ küçük bir parçasının, ne kadar derinlerde olsa da, beni de sevdiği anlamına geliyordu.

Calliope Kronos'a dönerek öfkeye bulanmış bir sesle "Ben de artık o hain kahpeyle ilgilenmediğini sanıyordum," dedi. "İnsan duygularının tuzağına düşmeyeceğini düşünmem büyük aptallık."

Kronos buz gibi bir sesle "Ben Titanların Kralı'yım," dedi ve sırtını dikleştirerek beni de kendisiyle birlikte yukarı çektiğinde parmak uçlarım yere ancak değiyordu. "Hiçbir tuzağa düşmüş değilim."

Calliope "Ama karşıma geçmiş basit bir tanrıçayı koruyorsun, hem de çaylak bir tanrıçayı," dedi. Ona öfkeli bakışlar fırlattım. Pek korkutucu oldukları söylenemezdi ama bu koşullar altında elimden gelenin en iyisi buydu. "Ona olan bağlılığını hak edecek ne yaptı? Seni özgür bırakan o muydu? Bütün tanrılar karşında yer alırken, senin yanında duran o muydu? Bunca zamandır düşmanla birlikte çalıştı, onunla

paylaştığın sırlar ve ona gönüllü olarak gösterdiğin stratejiler sayesinde bize karşı savunma geliştirdiler."

Mükemmel. Şimdi de beni Kronos'a öldürtmeye çalışıyordu. Ancak yanılıyordu; bunca zamandır beni kandıran Kronos olmuştu. Bana kendini Henry gibi göstererek konseyin planlarını önüne sermemi sağlayan da kendisiydi. Ve fark etmeden de olsa, söylediği sözlerle şimdiye kadar yaptıkları tartışmaların ima ettiği şeyi onaylamış oluyordu: Calliope gerçekten de Kronos'un umurunda değildi. Hepimiz gibi o da bir piyondan ibaretti. Kronos'un planları her ne ise, Calliope'yle paylaşmadığı belliydi.

Konseyin aksine, Kronos ve Calliope ortak değillerdi. Ancak müttefik sayılırlardı. Calliope çaresizce Walter'dan kaçmaya çalışırken nasıl olduysa evrende ona Walter'dan bile kötü davranan tek varlığa rastlamayı becermişti. Ve yüzündeki bakıştan anladığım kadarıyla nihayet bunun farkına varmaya başlamıştı.

Kronos uzun bir süre boyunca sessiz kaldı ve koridoru önümü bile görmeme izin vermeyen bir karanlık doldurdu. "Ona hiçbir şey söylemedim ve göstermedim."

Calliope "Bunun başka bir açıklaması yok," dedi. "Çatışmalar gerçekleşti; konsey planlarımı ve tuzaklarımı alt ederek sürekli bizden iki adım önde olmayı başarıyor ve Kate'e her adımımızdan bahsetmiyor olsaydın bunu bilmelerine imkân yoktu."

Ama söylemiyordu, bu da Calliope'nin mekânında barınan bir hain olduğu anlamına gelirdi. Ava'nın durmakta olduğu karanlık köşeye baktım.

İmkânsız.

Kronos "Sessizlik," dedi ve beni yere bıraktı. Tökezlediğimde eli bileğimi kavradı. "Bu konuda daha fazla bir şey

duymak istemiyorum. Bir sızıntı olduysa bunun sorumlusu ben değilim. Bu nedenle hainin sen olduğunu varsaymaktan başka çarem yok, sevgili kızım. Ve hıyanete göz yummayacağımı bilmeni isterim."

Parmak uçlarım başka birininkilere dokunana dek elimi çekiştirdi James. O tarafta duran başka kimse yoktu.

"Bu anlamsız münakaşayı daha fazla sürdürmeyeceğim. İstediğini aldın ve Kate ile yaptığım anlaşmanın gereği yerine getirildi. Ancak, güvenliğini sağlayamayacağım için burada kalmasına müsaade edemem."

Kronos nihayet bileğimi bıraktığında ne demek istediğini anladım. Mürekkep karası bulutlar, Calliope'yle yaptığı tartışma... gitmemi istiyordu. Ama gidemezdim, Henry ile Milo tehlikedeyken olmazdı. Onları bir kez daha terk edemezdim.

Hava bu sefer farklı bir güç dalgasıyla çatırdadı ama etrafımızı saran karanlık, sesi bastırmıştı. Calliope hüsran dolu bir çığlık attı. "Bana bunu yapamazsın! O bir *hiç*..."

Kronos "O halde söyler misin," dedi, "Kate bir hiçse, neden onu bu kadar kafana takıyorsun?"

Calliope tehditler savurmaya başladı ve James elimi o kadar sıkı yakaladı ki parmaklarımın yere düşeceğini düşündüm. Onu buradan canlı bir halde çıkarmak istiyorsam, derhal buradan gitmeliydik. Onun başına geleceklerin sorumluluğunu üstlenemezdim, yine de buradan ayrılamıyordum.

Ve sonra, o boşluğun içinden gelen gece yarısı gibi bir ses beni sarmaladı.

Git.

Yaşlar gözlerimi yakmaya başladı. Henry. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu ve Henry bunu biliyordu. Kaldığım takdirde Calliope beni öldürecekti. Şu sıralar, hain olduğunu açığa vurduğu o piknik sırasında olduğu kadar duygusal

ve doğru bir şekilde düşünmesini bekleyemeyeceğim kadar mantıksızdı. Bir katil olduğu açığa çıktığında bütün konseyden dışlanacağını biliyordu ve yine de umursamamıştı. Şimdi de Kronos'un blöf yaptığını düşünmediğini kimse garanti edemezdi.

Bütün enerjimi Henry'ye odakladım ve düşüncelerimi ona doğru ittim. *Seni seviyorum. Sakın unutma.*

Kendime fikrimi değiştirecek bir fırsat tanımadan sıkıca James'in elini kavradım ve ortadan yok oldum.

Güneşin okyanusa battığı sırada terk edilmiş bir kumsala çıktık. Kumun üzerine çöktüm ve James beni kollarına alarak bir kez bile şikâyet etmeden omzunda ağlamama izin verdi.

Onları terk etmiştim. Henry'yi bir daha asla bırakmayacağıma yemin etmiştim ve elime geçen ilk fırsatta yine aynı şeyi yapmıştım. Eğer onunla Kronos'un verdiği süre tükenmeden önce konuşmuş olsaydım, birlikte bir plan yapabilirdik. Hareket etmek için konseyin iznine ihtiyacımız yoktu ama ben hiç düşünmeden bir yargıya varmıştım. Bu seferki dikkatsizliğim aileme mal olmuştu.

"Onları bir daha asla göremeyeceğim, değil mi?" dedim. Dalga ayak parmaklarımızın birkaç santimetre ötesini yaladığında Olimpos'a dönmemizi sağlayacak pencerenin kapanmasına birkaç dakika kalmıştı. Henry ve Milo olmadan geri dönme düşüncesi geriye yalnızca deri ve kemiklerimi bırakıncaya kadar varlığımı kemirdi. Walter ve Dylan haklıydı. Bütün konsey haklıydı. Ben onlara yardım etmeye hazır değildim ve buna her kalkıştığımda işleri daha da kötüleştiriyordum.

James "Sana neler olmuş böyle?" dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

Bana bakmak için biraz geriye çekildi ve gözleri benimkileri incelemeye koyuldu. "Eden'da tanıştığım kız sen değilsin. O kız ters giden her şeyin ardından gözyaşlarına boğulmazdı."

"Ben öyle..." diyerek söze başladım ama yanağımdan bir gözyaşı daha süzüldü. "Ailemi kaybettim. Kimse yardımcı olmama izin vermiyor ve her denediğimde işleri daha da berbat ediyorum."

Parmaklarını benimkilerden geçirdi. "Ne zamandan beri başkasının iznine ihtiyaç duyuyorsun?"

Yanaklarımı silerek kıstığım gözlerimi günbatımına diktim. "Peki, ne yapmam gerekiyor? Her şeyi denedim. Kronos'la yaptığım anlaşma suya düştü ve öyle olmasaydı bile yapabileceğim tek şey Milo'nun güvenliğini sağlamak olacaktı. Bu büyük resimdeki hiçbir şeyi değiştirmeyecekti ve onları bir daha görebilmemin tek yolu bu savaşı kazanmak."

"O halde kazanmamıza yardım et."

Burnumu çektim. "Nasıl?"

"Düşün," dedi. "Kronos'un zayıf yönlerini hepimizden iyi biliyorsun. Güçlü yanlarını da öyle. Onu *tanıyorsun*."

"Saçmalık. İlk altılı onunla on yıl boyunca savaştı. Ben onunla bilek güreşi bile yapmadım."

James "Hayır, yapmadın," dedi, "ama onu yaptığı işten vazgeçiren tek kişi sensin."

Kronos'un Ölüler Diyarı'ndaki çölde bizi kovaladığı o an. O zaman da öleceğimi düşünmüştüm. Bunu yapmamış olsaydım, işler biraz daha kolaylaşır mıydı?

Hayır, kolaylaşmazdı, çünkü o zaman ilk altılı Tartarus'taki o mağaradan asla kaçamazdı. Kronos ve Calliope bir çıkış yolu bulurken diğerleri hâlâ orada, bilinçsiz bir halde ölmekte olurlardı. O zaman her şey farklı olurdu.

Ama cesaret göstererek yaptığım ilk ve tek hareket bile üstün derecede bir aptallığa dönüşmüştü. Persephone bunu özellikle yapmamamı söylediği halde o mağaraya girdiğim için Kronos özgür kalmıştı, çünkü Calliope'ye Henry'nin geçidi açması için ihtiyaç duyduğu manivela gücünü sağlamıştım.

James "Düşün," dedi. "Kronos o zaman seni neden öldürmedi?"

"Çünkü beni tanımıyordu. Çünkü ben..."

"Çünkü bizler onu kilitli tutabilmek için elimizden geleni yaparken sen ona nazikçe davrandın."

"Çünkü geçidi açacağıma söz verdim."

James "Evet," dedi. "Ve sana *güvendiği* için saldırıyı durdurdu."

Küçümseyici bir sesle "Bunun bizi getirdiği duruma bak."

"Evet, inatçılık ve vazgeçmeyi reddetme huyunun bizi getirdiği duruma bak. Artık bir savaşma şansımız var. İşler tahmin ettiğimiz gibi gelişmedi ama Calliope eninde sonunda Kronos'u serbest bırakmanın bir yolunu bulacaktı zaten. Tıpkı diğerlerimiz gibi, o da ebedi bir yaşama sahip."

Dizlerimi göğsüme çektim. "Kronos bütün insanlığı yok eder ve tanrılar amaçlarını yitirirse ne olur?"

James tereddüt etti ve aramızda korku dolu bir kıvılcım çaktı. Beni kendine doğru çekerek "Bilmiyorum," dedi.

"Belki de yok olmazsınız," dedim. "Yani, dünyadaki sevgi, seyahat, müzik, bahçeler ve... ve geri kalan her şey var olmaya devam edecektir. Belki de..."

"Kate." James'in sesi okyanusun sesini bastırdığında birden sustum. "Kendini en kötü durum senaryolarıyla yormaktan vazgeç. Bunun gerçekleşmemesini sağlamak için bir yol bul. En iyi yaptığın şeye odaklan ve sevdiklerin için *savaş*."

Ayağa kalktığında ben de titreyen dizlerimle aynını yaptım. "Kesinlikle baskı yapmıyorsun," dedim ve bütün olanlara rağmen bana çocuksu bir gülümsemeyle baktı.

"Tam aksine, sen bir elmassın. Baskı altındayken parlamaya başlıyorsun."

Yarı yarıya gülerek hıçkırıklara boğuldum. "Ve sen de pis kokulu bir peynir kalıbısın. Güneş batmadan önce beni geri götür."

James kararlı bir hareketle sıkıca ellerimi kavradı. "Bana savaşacağına dair söz ver. İşler ne kadar kötüleşirse kötüleşsin, umudunu kaybederek Kronos ve Calliope'nin kazanmasına izin vermeyeceksin."

Belli belirsiz bir biçimde başımı salladım. Buna söz veremezdim. Yapabildiğim kadar savaşacaktım ama Calliope ailemi elimden almıştı ve başarısız olan iki tane pazarlıktan sonra Kronos'un insanlığı ve bana tanıdık gelen her şeyi yok etme konusunda son derece hevesli olacağına emindim. Annemin yok olmasına ne kadar kalmıştı? Ya James'in? Bütün konseyin?

Uğrunda savaşacak hiçbir şeyim kalmadığında, bunu yapmam imkânsızdı.

O halde bunun olmasına izin verme.

Henry'nin sesi zihnimde yankılandığında çılgınca etrafıma bakınarak ona dair herhangi bir işaret aradım. Ancak burada olmadığı aşikârdı. Artık Calliope'nin tutsağıydı: onu öptüğünde, onu okşadığında hissettiklerinin gerçek olmadığının farkında olmayan, gönüllü bir tutsak. Bunun bir aldatmaca olduğunu farkında değildi, ama ben biliyordum ve onu ebediyete kadar Calliope'nin mide bulandırıcı oyunlarıyla baş başa bırakamazdım.

Karşılık olarak, *buna izin vermeyeceğim,* diye düşündüm ve çılgınca söylediklerimin ona ulaştığını umdum.

James "Bana söz ver, Kate," dediğinde gözlerimi kırpıştırdım. "Ailenden vazgeçmeyeceğine söz ver."

Bir çelik tabakası yavaşça omurgamı kapladı. Haklıydı. Henry'nin bana ihtiyacı vardı. Milo'nun bana ihtiyacı vardı. Bedeli ne olursa olsun, Calliope'nin kazanmasına izin vermeyecektim. "Pekâlâ, söz veriyorum. Şimdi gidip Walter'ı bencil bir piç kurusu olmaktan vazgeçmeye ikna edelim."

James alaycı bir şekilde güldü. "Bunu sen dedin, benimle bir ilgisi yok."

Kendimizi taht odasının tam ortasında bulduk. Ne görmeyi umduğumu bilmiyordum, ama konseyin tamamını—Calliope, Henry ve Nicholas dışında tamamını—görmeyi beklemediğim bir gerçekti.

Herkes oradaydı, hatta gümüşten koluyla Ella bile. Yüzü iğrenç bir şeyler koklamış gibi buruşmuştu ve gözlerini James ile ikimizin durmakta olduğu taht odasının merkezine dikmişti.

Walter'a dönerek "Neler oluyor?" dedim. Walter da yüzünde katı bir ifadeyle odanın ortasına bakıyordu ama James beni kenara çektiğinde bakışları yerinden kıpırdamadı. Baktığı şey biz değildik.

Bunun yerine, az önce durmakta olduğumuz yerde bulunan Ava'ya bakıyordu. Ya da en azından onun bir uyarlamasına. Tamamen katı bir formda görünüyordu ancak saniyeler önce onunla aynı yeri işgal etmiştik. Gerçekten orada değildi.

James beni bırakarak yerine oturduğunda, Henry'nin boş tahtının göğsüme sapladığı acıyı umursamamaya çalışarak aynını yaptım. Kendi yerime oturduğumda annem elimi tuttu.

Ava gerçekten oradaymış gibi net duyulan boğuk bir sesle "Çok üzgünüm," dedi. Tahtların dördünden altın renkli bir ışık yayılıyordu: annem dâhil, geri kalan dört kardeşe ait tahtlardan. Her birinden yayılan ışık Ava'nın durduğu çemberin merkezine doğru gidiyordu. Konsey Ava'nın orada bulunmasını mümkün kılan bir şeyler yapıyordu anlaşılan. "Eve gelmek istiyorum."

Walter neredeyse acı verici ölçüde sakin bir sesle "Eve dönemezsin," dedi. Onunla bir daha konuşmak istememek için geçerli bir sebebim vardı: Henry'ye yaptıklarından sonra, onu bir kez daha gördüğümde kalbime saplanan nefret geri gelmişti ve bu seferkinin Calliope'yle bir ilgisi olmadığından emindim. Ama Walter onun babası, Ava ise onun en sevdiği evladıydı. Neden kızını umursamıyordu?

"Artık bunu sürdüremiyorum." Ava'nın sesi çatallaştı ve kendi etrafında dönerek her bir konsey üyesinin gözlerine baktı. Gözlerimiz buluştuğunda irkildi, ancak ona bakmayı sürdürdüm.

"Artık neyi sürdüremiyorsun?" Konuşma sırası bende değildi ama kendime engel olamamıştım. "Bir katilin istediklerini elde etmesine yardımcı olmayı mı? Masum bebekleri çalan birinin hizmetini görmeyi mi?"

Alt dudağı titredi ve tırnaklarımı tahtıma geçirdim. Konseyde bir yer edinebilmek ve Henry ile birlikte Ölüler Diyarı'nı yönetmeye değecek biri olduğumu kanıtlamak için hayatımı, ailemi, *her şeyimi* tehlikeye atmıştım. Ancak diğerleri sırf kendi istekleri doğrultusunda, bir diğerini diledikleri kadar incitme hakkına sahipti. Artık bundan usanmıştım.

Ava bana doğru bir adım atarken titreyen elleriyle "Lütfen," diye yalvardı ama altın rengi ışık hareket etmesine izin vermeyince tekrar merkeze dönmek zorunda kaldı. "Kate,

seni seviyorum—Calliope beni zorladı—Lütfen beni anla. Bunların hiçbirini yapmak istememiştim..."

"İnsanların hayatlarında, bir seçimde bulunmalarını gerektiren anlar olur," dedim. "Seni nereye götüreceğini umursamadan kolay yolu seçip etrafındaki herkesi lanetleyebilir, ya da inandıkların uğruna savaşmayı seçebilirsin."

Ava birden "*Savaşıyorum*!" diye parladı. "Bunu Nicholas için, Milo, Henry ve diğer herkes için yapıyorum... anlamıyor musun? Ailemi bu şekilde terk etmek istediğimi mi sanıyorsun? Benim de bir oğlum var, Kate. Birini senin Milo'yu sevdiğin kadar sevmenin ne demek olduğunu biliyorum. Sence başka bir seçeneğim olsaydı..."

"Yeter." Walter'ın alçak olmasına rağmen pek sakin çıkmayan sesi taht odasında yankılandı. "Söz hakkını kullandın, sevgili kızım ve şimdi konseyin bir karara varmasına..."

"Konseyinizin canı cehenneme." Ava babasına bakmaya bile tenezzül etmedi ve gerçekten burada olsaydı, odanın kendisinden yayılan güç dalgasıyla çatırdayacağına emindim. Şimdiki durumda bile kimse konuşmaya cesaret edemedi. Walter bile ondan bir tokat yemişe benziyordu.

"Beni dinlemeni istiyorum, Katherine Winters," dedi. "Yaptığım her şey, her kelime, her bakış, her ihanet ailemize yardımcı oldu. Doğru şeyi yapmak her zaman bir azize gibi davranmak anlamına gelmez. Bazen diğer insanların işlerini kolaylaştırmak için en nefret ettiğin şeyi yaparak ellerini kirletmen gerekir. Diğer insanların *ölmemesi* için."

"Gerekçen buysa, Milo'yu bu işin içine sürüklemeni nasıl haklı çıkaracaksın?" diye çıkıştım.

"Milo'nun asla bu işin bir parçası olmaması gerekiyordu. Asla *var olmaması* gerekiyordu."

"Ama doğdu. Bu işe karıştı ve Henry de artık Calliope'ye ait. Hepsi *senin* yüzünden."

Konsey sessizliğini koruyordu ve annem bile bir tepki vermedi. O halde haklıydım. Hepsi Henry'nin neler planladığını biliyordu ve hiç kimse onu durdurmamıştı.

Ava derin bir nefes aldı. Ölçülü bir sesle "Üzgünüm," dedi ve birkaç saniye önceki tavrıyla şimdikinin arasında o kadar büyük bir değişim vardı ki samimi olduğunu algılayabilmem için bir an duraklamam gerekti. İçimdeki çirkin bir şeyler yüzeye çıkmıştı. Benden özür dilemesini istemiyordum. Savaşmasını istiyordum. "Bunların hiçbiri yaşanmamalıydı. Ne kadar aptalca hatalar yapmış olsam da... hepsi için çok üzgünüm, Kate. Sizden ayrıldığım için hepinizden özür dilerim. Bunu yapmayı hiç istemedim ama söylediğim gibi, başka bir seçeneğim yoktu..."

"Ava." Walter'ın sesi taht odasında yankılandı.

Ava gaddarca bir dinginlikle "Sen elinden geleni yaptın, baba. Konuşma sırası bende," dedi. "Her şey için çok üzgünüm. Hepinizi seviyorum ve yalnızca yapmam gerektiğini düşündüğüm şeyi yaptım. Ama Henry artık bebeği korumak üzere burada ve Nicholas'a yardım etmek için elimden başka bir şey gelmez."

Konseyin birkaç üyesi Nicholas'ın bakırdan dökülmüş boş tahtına baktı. Walter "Bunun Nicholas'ın ölümü anlamına geleceğini bildiğin halde onu terk etmeye razı mısın?" dedi.

Ava "Burada kalarak Calliope'ye beni kontrol edebilmesi için onu kullanma şansı tanırsam, yardım etmekten ziyade Nicholas için bir tehlike oluşturacağım," dedi. "Nicholas gitmemi istiyor ve kurtulmasına yardım edebilmemin tek yolu Olimpos'a dönmek. Kronos kış gündönümünde adadan kaçmaya karar verdi ve gücünün buna yeteceğini gösterdiğine göre ona inanmamız gerekiyor. Yardım etmek istiyorum."

O anda, karşımdaki kişi benim tanıdığım bencil, yapmacık gülüşleri olan ve kendi isteklerinden önce başkalarının ihtiyaçlarını öncelik olarak değerlendiremeyen aşk tanrıçası Ava değildi. Yaşlı görünüyordu. Tekinsiz. Diğer konsey üyelerinin maskelerini bir kenara bırakacak kadar ciddi bir biçimde plan yaparken göründükleri gibi. Bu bana onların kim ve ne olduklarını bir kez daha hatırlatmıştı: antik. Güçlü. Hayal edebileceğimden çok daha bilge, ama aynı zamanda da basiretsiz ve dar görüşlü. Gerçek dünyadan, korumaya çalıştıkları insanlıktan soyutlanmış. İnatçı ve işlerini yaparken olduğu kadar kendi çıkarlarını korumak konusunda da ihtiraslı.

Ava buydu işte. İnatçı ve ihtiraslıydı ve artık beni tıpkı babamız gibi tamamen kaybetmişti.

Walter "Çok üzgünüm, sevgili kızım," dedi ama pek de üzülmüşe benzemiyordu. "Calliope'nin niyetini biliyormuş gibi davranamayız ve bu yüzden ihtiyatlı olmalıyız. Calliope'nin onun yalnızca seni kontrol edebilmek adına bir kilit noktası olduğunu düşündüğü için Nicholas'ın hayatta kalmış olma olasılığını göz ardı edemeyiz. Calliope'yi terk ettiğin anda neler yapacağını kestiremeyiz."

Konseyin diğer üyeleri arasından bir mırıltı yükseldi ama kimse Walter'ın sözlerine karşı çıkmadı. Onları suçlayamazdım. Bunu itiraf etmek bana ne kadar acı verse de, Walter haklıydı.

Walter "Yeni bir yönerge alana kadar Calliope'nin yanında kalacaksın," dedi. "Hareketlerinde ona karşı herhangi bir sabotaj ya da kötü niyet olmaksızın, her zamanki gibi devam edeceksin. Niyetinin temiz olduğuna inanmalı."

Ava "Ama bunu tartışmadınız bile!" diye haykırdı ve Walter elini kaldırarak onu susturdu.

"Buna ihtiyacımız yok. İçimizden iki kişi artık Kronos ve Calliope'nin merhametine kaldığına göre, savaşa hazır olana kadar dengeleri bozamayız. Bunu zaten bekliyor olmamıza rağmen Kronos'un oradan çıkmak için belirlediği tarihi dikkate alacağız. Bizlere fazladan sunabileceğin herhangi bir bilgi işimize yarayacaktır, ama bunun için tutsakları tehlikeye atmana gerek yok."

Gözleri yaşaran Ava "Ben de bir tutsak sayılmaz mıyım?" dedi. "Sizlerin yöntemiyle savaşmadığım için kurtarılmaya değmez miyim?"

Walter'ın yüz ifadesi bir anlığına yumuşadı. "Canım, elbette değersin."

Ava "Benden istediğin her şeyi yaptım," dedi. "Hayatımı, onurumu, dostlarımı sahte sözler yüzünden tehlikeye attım. Anlaşılan senin de Calliope'den bir farkın yok, baba. Ama o en azından olmadığı biri gibi görünmeye çalışmıyor."

Kaskatı bir sessizlik. Doğruyu mu söylüyordu? Bütün o şeyleri Walter'ın talimatları üzerine mi yapmıştı? Walter'ın benzi attı ama karşı çıkmadı ve bu duymamız gereken tek itiraftı.

O halde bunlar tamamen Ava'nın suçu değildi. Suçsuz değildi, kesinlikle değildi ama bu işte yalnız da sayılmazdı. Henry haklıydı. Walter hamile olduğumu biliyordu. Nerede olduğumu ve ortada neler döndüğünü biliyordu. Biliyordu ve bunu durdurmak için kılını bile kıpırdatmamıştı.

Ve bunun geri kalan bütün hayatını nasıl etkileyeceğini, bütün konseyin ona ne gözle bakacağını bile bile Ava'ya yaptığı şey... kendi kızını nasıl bu şekilde incitebilirdi?

Ava "Senin koşulların altında Calliope'ye dönmeyi ancak bir şartla kabul ederim," dedi. "Kate ile konuşmak istiyorum. Yalnız başıma."

Konseyin diğer üyelerinin arasından bir mırıltı dalgası daha yükseldi ve kaşlarım birden havaya kalktı.

Walter "Bunun mümkün olmadığını biliyorsun," dedi. "Calliope ve Henry olmadan bu tür bir iletişimi sağlamak bile bizi son derece yoruyor."

Ava "O halde Kate bana gelsin," dedi.

"Söz konusu bile olamaz." Annem ayağa kalktığında diğer konsey üyeleri sessizliğe gömüldü. "Kate'in bir kez daha hayatını riske atmasına izin veremem. Oradan çıkabilmiş olması bile bir mucize."

Ava "Görülerinin nasıl işlediğini biliyorum," dedi. "Beni görebildiğini ve her şeyi duyabildiğini biliyorum. Bana cevap vermesi gerekmiyor. Sadece dinlemesi yeterli. Ve Kate benimkileri kabul etmediği sürece ben de sizin koşullarınızı kabul etmeyeceğim."

Benimle konuşmak istediği konu her ne ise, diğerlerinin önünde konuşamıyordu. Bu da onlara güvenmediği anlamına gelirdi ya da en azından babasına güvenmiyordu.

Henry hakkında mı konuşacaktı? Ya da Milo? Bir şekilde onu bana vermenin bir yolunu mu bulmuştu?

Etrafımı, tek bir kelimeyle parçalara ayrılabilecek kadar kırılgan ve hassas bir umut katmanı kapladı. Bu mümkündü ve mümkün olduğu için de Ava'nın söylediğini yapacaktım.

Bir kez başımı salladım ve Ava sanki görüşmeyi bu ana kadar getirebilmek için bütün gücünü kullanmış gibi birden rahatladı. "Yarın günbatımında," dedi. "Bebek odasında. Orada olacağına inanıyorum."

Orada olup olmayacağımı bilmesine imkân yoktu, ama beni oltaya getirecek kadar zekiydi, ayrıca bu fırsatı kaçırmazdım.

"Sizi seviyorum," dedi, bu sefer sözleri tek bir kişiye yöneltilmemişti. Fısıldanan sözler bütün konseyi dolanarak yanından geçtiği herkese dokundu. "Şimdilik hoşça kalın." Günbatımı zemini kaplayan altın rengi ışık bir kez parladığında Ava gitmişti.

Neredeyse bir dakika boyunca kimse konuşmadı. Ne Ava'nın söyledikleri, ne James ile adada başımıza gelenler, ne de hiçbir şey hakkında. Sonunda Ella ile Theo ayağa kalktı. Theo "Artık dönmeliyiz," dedi. "Bizi de toplantıya davet ettiğin için teşekkürler, Baba."

Walter başını salladı ve o anda kafam son derece karıştı. Savaşmak için gelmemişler miydi? "Ya savaş ne olacak?" deyiverdim. "Ben sandım ki..."

Theo "Dünyada elimizden geleni yapıyoruz," dedi. "İkincil tanrıların birçoğuna teklif götürdük ama Henry olmadan Nike* bile bize destek vermeyecek."

Walter "Ya İkizler?" dedi. "Onlarla mesafe kat ettiğinizi sanıyordum."

Ella kaşlarını çattı. "Lux** sen onun şartlarını reddedinceye kadar teklifimize olumlu bakıyordu. Ama şimdi tekrar ortadan kayboldular. İlk seferinde de onları bulmamız yeterince zor olmuştu zaten. Bir kez daha aynı zahmete girmeyeceğim."

James uzaklara daldı. "Paris'teler."

---

* Nike: Styx Nehri'nin tanrıçası, Styx ve bir Titan olan Pallas'ın kızı, Kanatlı Zafer Tanrıçası. Klasik mitlere göre Styx tarafından Titanlar'a karşı savaş hazırlığı içindeki Zeus'a götürülen Nike, Athena'nın yakın bir dostudur ve Parthenon'daki Athena heykelinin avucunda tasvir edilir. Styx'in Titan Savaşı'nda Zeus'un yanında yer alması, Zeus'un o tarihten sonra edilecek bütün yeminlerin Styx Nehri üzerine edilmesini kararlaştırmasıyla sonuçlanmıştır. (Çev.)

** *bk.* Pollux: Leda ve Spartalı Tyndareos'un oğlu olan ölümlü Castor'un, Zeus'un bir kuğu kılığına girerek Leda'yı baştan çıkarması sonucu dünyaya gelen ikiz kardeşi. (Çev.)

Theo "Artık bir önemi yok," dedi. "Bize yardım etmeleri için onları zorlayamayız. Moira'lar* bile bizden kaçıp saklandılar. Herkes korkuyor ve söyleyeceğimiz ya da yapacağımız hiçbir şey onları sakinleştirmeyecek. Bize yardım etmedikleri takdirde Kronos'un hayatlarını bağışlayacağına ikna olmuşlar."

Walter "Aptallar," diye homurdandı. "Pekâlâ. Beni gelişmelerden mümkün olduğunca haberdar edin."

Theo ve Ella aynı anda başlarını salladılar. Ella'nın gözleri ortadan kayboldukları anda benimkilerle buluştuğunda, bakışlarında bir acıma ifadesi gördüğüme yemin edebilirdim.

Annem "Gel," dedi ve birlikte ayağa kalktık. "Uzun bir gün geçirdin ve korkarım ki bundan sonrası daha kolay olmayacak. Dinlenmen gerekiyor.

Elini tutarak "Senin de," dedim. Koridoru geçerken annemin omuzları düştü ve odasına gitmek için harcadığı çabayla benzi soluklaştı. Kolumu sıkıca etrafına doladım. Birlikte atlattığımız onca şeyden sonra, sağ salim kurtulmayı başardığımız onca şeyden sonra Kronos'un onu benden alması ne kadar uzun sürecekti?

* Moira'lar: Yaşam ipliğini eğiren Kader Tanrıçaları. (Çev.)

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
SİS ZİNCİRLERİ

Anneme Calliope'nin sarayında olan biten her şeyi anlattım ve korkularımı onaylamamış olmasına rağmen, haklı olduğumu biliyordum. Henry'nin planını başından beri biliyordu, belki ona yardım etmiş bile olabilirdi. Ve yüzüme dokunup durmasından anladığım kadarıyla, Calliope'nin benim yerime Henry'yi almış olmasından hoşnuttu.

Birlikte yatağa kıvrılırken "Bir çaresini bulacağız," diye mırıldandı. "Sonuçta buraya kadar gelebilmeyi başardık."

Ne demek istediğini tam olarak anlayamamıştım. Onunla ben mi? Konsey mi? Bunun bir önemi var mıydı ki? Bu mesele eninde sonunda, şu veya bu şekilde sonlanacaktı ve hiç kimse, hatta annem bile beni her şeyin iyiye gideceği konusunda ikna edemezdi. Bu sefer olmazdı.

Bana yıllar gibi gelen bir süre sonra uykuya daldım ve rüyamda Henry'nin kulağıma anlayamadığım bazı kelimeler fısıldadığını gördüm. Huzursuz zihnimde düzinelerce soru uçuyordu ama fısıldayan ses bunların hiçbirini cevaplamadı. Neden bunların ne anlama geldiğini bildiği halde oraya gitmişti? Bunu sadece Milo'yu korumak için mi yapmıştı? Bu kadarını iyi kötü ben de halledebilirdim. Calliope'nin

anlaşmamıza karışacağını düşünmemiştim ama Henry'nin de bunu tahmin etmiş olması imkânsızdı.

Geride kalmalıydı. Kronos ve Calliope'nin haberdar olmadıkları bir silah olarak savaşta daha yararlı olabilirdi. Dengeyi kıl payı da olsa bizden yana çeken tek etmen kendisiydi ve buna rağmen kendini Calliope'ye teslim ederek bunun sağladığı üstünlükten vazgeçmişti.

Ona kızmak istiyordum. Öfkelenerek geriye hiçbir şey kalmayıncaya dek bütün odayı paramparça etmek istiyordum. Bu hiçbir işe yaramazdı gerçi ve yapabileceğim en iyi şey tam da James'in yapmamı istediği şeydi; bütün çabalarımı konseyin henüz düşünmediği bir şey düşünmeye yoğunlaştırmak.

Doğru. Bana neredeyse Henry'yi, annemi ve ölümsüzlüğümü kaybettiren şey kibrim olmamış mıydı?

Ama konsey üyeleri de birer melek sayılmazlardı. Canları hangi lanet şeyi istiyorsa yapıyorlardı ve onlar hile yapabiliyorsa, ben de yapabilirdim. O halde bu da kibirdi, yanında ölçülü bir gazap barındıran bir kibir. Bu işten sağ salim kurtulmamız için bir yol varsa, onu bulacaktım.

Huzursuz bir gece ve daha da düzensiz geçen bir günden sonra güneş Yunanistan'ın üzerine çöktü ve sonunda vakit geldi. Konsey, ufacık bir yenilme ihtimali bile olmayan bir düşmanla savaşmak üzere taht odasından çıktığında gözlerimi kapadım ve görümün içine daldım.

Ava bebek odasında beni bekliyordu, tam da olacağını söylediği yerde. Ancak Milo beşiğinde değildi. Ava'nın kolları boştu ve Kronos gölgeler içinde durarak oğlumu sallamıyordu. Henry ile birlikte olmalıydı.

Geldiğimden haberdar olmayan Ava gergin bakışlarla kapının dışını kontrol ederek dudaklarını birbirine bastırdı.

Omzunun üzerinden koridorda izlemekte olduğu pencereye baktım. Camın gerisinde yarım düzine kadar küçük şeklin, mat bir sis bulutuna saldırmakta olduklarını gördüm. Bu akşamki çatışma başlamıştı.

Ava aniden arkasına dönerek "Kate?" dediğinde yolundan çekilmeye fırsat bulamadım. Doğruca içimden geçti. "Burada mısın?"

Cevap vermeye zahmet etmedim. Beni duyamayacağı için bunu yapmam gereksizdi.

Gözlerini boş bebek odasına dikti ve omuzları düştü. "Üzgünüm. Bunu duymak istemediğini biliyorum, ama gerçek bu. Yemin ederim ki Calliope'nin neler planlamakta olduğunu bilmiyordum."

Bu kadar mıydı? Bir özür silsilesi daha mı? Puflayarak Olimpos'a dönmek üzere gözlerimi kapadım. Gelmiştim. Dinlemiştim. Bununla daha fazla zaman harcamayacaktım.

Süzülerek Olimpos'a geri döndüğüm sırada Ava yanklanan bir sesle "Bana güvenmenin, yapmak isteyeceğin son şey olduğunu biliyorum," dedi. "Ama sana bir şey göstermem gerekiyor."

Büyük bir umut ve açlıkla doğrudan bebek odasına geri döndüm. Ava orada olup olmadığımdan emin olamayan bakışlarla odaya göz gezdirerek dışarı çıktığında adımlarını takip ettim. Beni koridorun diğer ucuna ve bir önceki gün kullandığım dar merdivene götürdü. Benim hücremin bulunduğu katta durakladık ve midemde kelebekler uçuşmaya başladı. Ava beni nereye götürüyordu? Calliope Henry'yi burada tutuyor olamazdı, değil mi?

Ava bir kapının önünde durakladı. Nicholas'ın odası. Metale çarpan metalin sesi sessizliği yararak Nicholas'ın

çığlıklarına karıştı. Ürkmüştüm, ama Ava kapıyı iterek hızla içeri daldı. Aceleci adımlarla ardından gittim.

"Duracağına yemin etmiştin," dedi ve konuştuğu kişinin ben olmadığımı anlamam birkaç saniyemi aldı. "Bana söylediğini yaptım. Şimdi pazarlığın senin payına düşen kısmını yerine getir."

Calliope raflar ve çalışma masaları ile çevrili, rutubetli bir odanın ortasında duruyordu. Bütün yüzeylere atık metal parçaları ve bazıları zayıfça parlarken bazıları basit birer çelik yığınından oluşan düzinelerce silah yayılmıştı.

Nicholas'ın döküm ocağı. O lanet olasıca hançeri yaptığı yer.

Odanın ortasındaki sönmeye yüz tutmuş ateşin hemen yanına, ayakları yere birer sis bulutuyla tutturulmuş metal bir sandalye sabitlenmişti. Sandalyenin üzerinde kanlı, çökmüş ve bir tanrının asla olmaması gereken bir haldeki Nicholas oturuyordu. Yarı-bilinçsizdi, morarmış yüzünde yarıklar vardı ve vücudu kesikler ve morluklardan oluşan bir yığından ibaretti.

Calliope "Anlaşmamızın gereklerini tam olarak yerine getirmedin," dedi. "Kate hâlâ yaşıyor."

Ava kaşlarını çattı. "Bunun anlaşmamızla hiçbir..."

"Umurumda bile değil." Calliope'nin sesi havayı bir tırpan gibi yardı. "Söylediğimi yapacaksın, yoksa Nicholas'ı öldürürüm. Bu kadar."

Gözleri şişmiş göz kapaklarının altında hareket eden Nicholas inledi ve Ava onu doğru uzandı. Calliope ikisinin arasına girdi.

Yapmacık bir neşeyle "Hiç sanmıyorum," dedi. "Ona dokunduğunda neler olacağını biliyorsun."

"Artık umursamıyorum." Ava yerinden fırlayarak Calliope'nin etrafından dolandı ve sandalyenin yanında diz çöktü. "Nicholas? Buradayım. Çok üzgünüm, bebeğim."

Nicholas çatlamış dudakları ve kırık çenesiyle bir şeyler mırıldanmaya çalıştı ama söyledikleri anlaşılmıyordu. En azından ben anlamıyordum, çünkü Ava'nın gözleri yaşlarla doldu ve nazikçe Nicholas'ın elini tuttu. Teni Nicholas'ınkine değdiğinde ufak hücreyi bir tıslama sesi doldurdu ve Ava irkildi. Ama Nicholas hırıldamaya başlayana kadar onun elini bırakmadı. Avucunun ona değen kısımları sanki sıcak korlara dokunmuş gibi kızarmıştı.

Calliope "Onu savaşı kazandığımda serbest bırakacağım," dedi. "Daha önce değil."

Ava'nın yüzü zorlukla zapt ettiği bir öfkeyle çarpıldı ve Calliope'yi gırtlaklamak üzereymiş gibi duruşunu değiştirdi. Bunu Calliope de fark etmiş olmalıydı, çünkü bir anda elinde beliren hançeri büyük bir özenle Nicholas'ın gırtlağına dayadı.

"Yerinde olsaydım bunu yapmazdım, tatlım," diye mırladı.

O anda bir hayalden ibaret olmam büyük bir kayıptı, yoksa ona bir tane çakmaktan büyük bir mutluluk duyardım. Benimle aynı şeyleri düşündüğü belli olan Ava yumruklarını sıktı ama Calliope'ye karşı başka bir hamlede bulunmadı. "Seni canavar," diye tısladı. "O senin *oğlun*."

"Hepimiz fedakârlıklarda bulunuyoruz. Bunu herkesten çok senin anlaman gerekir."

Oda titreyerek yerinden oynadı ve Ava bir önceki gece gibi kızıl mor bir renkle parıldamaya başladı. "Babamın neden seni asla sevmediğini şimdi anlıyorum. Senin sevilecek bir yanın yok. Bunca zamandır sana bu şekilde davrandığı için hatalı olan kişinin o olduğunu düşünmüştüm, ama

bunu hak etmişsin. Sevgi ve aileyi tanınmaz hale gelene kadar çarpıtıyorsun, hem de sırf o sapkın tatmin duygunu köreltmek için. Hiç kimse, Kronos bile Tartarus'ta yanmayı senden daha fazla hak edemez."

Calliope tehlikeli bir sesle "Öyle mi?" dedi. "O halde savaşı bizim kazanacağımızı ve benden asla kaçamayacağını bilmek senin için epey acınası bir durum olmalı."

Ava "Ah, kaçacağım," dedi. "Elime geçen ilk fırsatta bu lanet olası yerden..."

"Neler oluyor?"

Henry kucağındaki Milo ile birlikte kapı eşiğinde duruyordu. Onlara doğru o kadar büyük bir hızla ilerledim ki, bir esinti yarattığıma yemin edebilirdim ama Henry bakışlarını doğrudan arkamda duran Calliope'ye çevirdi.

Mideme bir bıçak saplandı ama Henry beni göremiyordu. Orada olduğumdan haberi bile yoktu. Olsaydı bile hâlâ dünyadaki en güzel varlıkmış gibi Calliope'ye bakmaya devam ederdi.

Calliope "Merhaba, sevgilim," dedi. "Ben de seni görmeye geliyordum. Bebek nasıl?"

"İyi." Meraklı bir bakış fırlattığı Ava gözlerini Henry'den kaçırarak elini Nicholas'ın elinin birkaç milimetre yukarısına kaldırdı.

Calliope "Sanırım Ava kendisinin bize karşı işlediği onca suça rağmen Nicholas'ın buradan ayrılması gerektiğine inanıyor," diyerek kıkırdadı. "Sanki böyle bir tehlikeyi kaldıracak durumdaymış gibi. Nicholas'ın bütün sırlarımızla birlikte koşarak konseye geri dönmesine izin veremeyiz, öyle değil mi?"

Henry, Calliope'yi kardeşleriyle birlikte yakalayarak Ölüler Diyarı'na zincirledikleri zaman takındığı bakışlarla

Nicholas'ı süzdü. Midem buruldu. Tanıdığım ve sevdiğim Henry oralarda bir yerlerde olmalıydı, ama şu an karşımda duran kişi o değildi. Canımı ne kadar yaksa da, bunu unutmamalıydım. Konseyin geri kalanıyla arasındaki bağın kopmasının Ava'nın etkisi ya da Calliope'nin gücünün bir sonucu olması önemsizdi. Henry şu anda bir düşmandan ibaretti.

Hayır, bir düşman değil. Tıpkı Nicholas ve Milo gibi, bir tutsak.

Henry "Elbette, tatlı sevgilim," dediğinde elimle ağzımı kapadım. "Zaferimizi kesinleştirmek için yapmamız gerekeni yapmalıyız."

Odayı geçerek Calliope'ye müstehcen bir öpücük verdi. Gözlerimi kapatarak kaşlarımı çattım. Ama onları görmezden gelmek için ne kadar çabalasam da, ufak bir bakış fırlatmaktan kendimi alamadım ve işte o anda her şeyi gördüm.

Henry'nin gözleri açıktı ve doğrudan Ava'ya bakıyordu.

Kollarında duran Milo kıpırdanarak bana doğru uzandı. Orada olduğumu biliyordu. Henry de biliyor muydu? Bu seferki Henry Kronos değildi, öyle olsaydı Calliope onu asla bu şekilde öpmezdi. Ama beni hissedebiliyor muydu?

Ava beni hayretler içinde bırakarak bir kez başını salladı, o kadar hafifçe yaptı ki ilk olarak gördüğüm şeyden şüphelendim. Henry bir kez daha gözlerini kapadı, ama artık emindim. Henry ve Ava işbirliği yapıyordu.

Calliope'ye karşı mı? Yoksa Calliope için mi? Milo'yu kurtarmak için mi? Yoksa Ava Henry'ye burada olacağımı ve olan biten her şeyi dinleyeceğimi söylemiş miydi?

Bunları Ava'dan duyana kadar emin olamazdım ve Henry orada olduğumu biliyor olmasına rağmen hâlâ Calliope'yi öpüyordu. Belki de bunu yapmak zorundaydı. Belki de istiyordu. Cevabı bilmiyordum ama bunun bir önemi yoktu.

Ona kalsaydı Calliope'yi öpmezdi ve şimdilik bu umuda sarılmak zorundaydım.

Sonunda Calliope kendini geri çekti ve şişkin dudaklarına dokundu. "Belki de artık yatak odasına geçmeliyiz."

Ah, tanrım. Birlikte mi yatıyorlardı? Midemin bulantısı tüm benliğimi ele geçirdi. Binlerce yıl önce Persephone'yle birlikte olduğunu bilmek başka şeydi, ama bu kadarı çok fazlaydı. O benim kocamdı. *Benim* Henry'mdi, onun değil.

Henry usulca "Evet," dedi. "Öncesinde bebekle ilgilenmeme izin ver, çok geçmeden sana katılacağım."

Calliope kıkırdayarak onu bir kez daha öptü ve kayarcasına odadan çıktı. Henry bir anlığına rahatlama dolu bir iç geçirdi ve kollarını korumacı bir şekilde Milo'nun etrafına sararak bir kez daha Ava'nın bakışlarına karşılık verdi. İkisi de konuşmadı. Sonunda Henry odadan çıkarak Nicholas'ı sandalyeye bağlı bir halde bıraktı.

Gözlerimi kapadım. Bu Henry değildi ve bu işten ilişkimiz tamir edilemeyecek bir biçimde yaralanmadan sıyrılmak istiyorsam, bunu unutmamalıydım. Milo'nun güvenliği için kendimi Kronos'a önermiştim ve Henry de aynı şeyi Calliope'ye yapmıştı. Yaptığı şey yüzünden öfkelenmeye hakkım yoktu. Calliope'ye, Ava'ya ve buna izin vermiş olan tüm konsey üyelerine kızabilirdim, ama Henry'ye kızamazdım.

Henry odadan çıktığında Ava "Kate," dedi. Gözlerimi açtım. Göğsü zayıf hareketlerle inip kalkan Nicholas bir kez daha bilincini yitirmişti ve Ava onun yanında ayağa kalktı. "Şimdi anlıyor musun?"

Anlıyordum. Bu olanları haklı çıkarmıyor ve dostluğumuzu tamir etmiyordu. Ama anlıyordum.

"Henry hâlâ seni seviyor, artık biliyorsun. Bunu ondan esirgemedim. Esirgeyemezdim."

Ama onu Calliope'ye âşık etmişti. Yapay ya da değil, ama yine de aşktı işte, ve bu yatak odasında olanları silemezdi.

Ürperdim. Bunu düşünmekten vazgeçmeliydim. Yeterince fazla şey görmüştüm. Ava benden o kadar çok özür dilemişti ki sözler anlamını yitirmişti ve gördüklerimin acısı bir daha asla dışarı çıkamayacak kadar derinlere inmeden önce buradan çıkmalıydım.

Yarı yarıya orayı terk ettiğim sırada Ava bir kez daha konuştu. "Kronos kış gündönümünde buradan çıkacak."

Bunu konsey toplantısında da söylemişti ve o sırada toplantıda bulunduğumu biliyordu. Görüyü sonlandırmanın eşiğinde kayıtsızlığın içine biraz daha daldım.

Ava artık bir fısıltı kadar uzağımda kalan sesiyle "Ve," dedi, "saldırmayı planladığı ilk yer New York City."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

KIRILMA NOKTASI

Adaya o kadar büyük bir hızla geri geldim ki oda etrafımda dönmeye başladı. Başım dönerken Ava'nın sözlerini bitirmesini bekledim, ama hiçbir açıklama yapmadı. Tekrar Nicholas'ın yanında diz çökerek sadece ona hitap eden sözleri mırıldanmaya başladığında bakışlarımı başka yöne çevirdim.

Kronos'un aralarında seçim yapabileceği onca şehir—Londra, St. Petersburg hatta Beijing gibi adaya daha yakın olan şehirler—varken özellikle New York City'yi seçmesinin yalnızca tek bir sebebi olabilirdi.

Bu sefer Nicholas'ın işkence odasından çıktığımda Olimpos'a geri dönmedim. Gözlerimi açtığımda tekrar Milo'nun odasınaydım.

Kronos beni bekliyormuş gibi, karanlık bir köşede durmuştu. Daha önce aramızda bir çeşit bağ olduğuna pek ihtimal vermesem de artık emindim. Beni takip ediyordu. Yalnızca bir Titan'ın yapabileceği gibi beni izliyordu.

"Seni *piç kurusu*." Onu yapabildiğim kadar hızlı bir şekilde ittim ama tabii bu pek bir işe yaramadı.

Kronos çenesini kaldırarak kısık gözlerle bana baktı. "Böylesine haşin sözleri hak edecek ne yaptım? Sana her

türlü imkânı sağlamam yetmiyormuş gibi, bir de yalanlarına tekrar tekrar katlanmadım mı?"

Dişlerimi gıcırdattım. "Evimi yok edeceksin."

"Senin evin Ölüler Diyarı. Ve seni temin ederim ki konseyin geri kalanına yapmayı planladığım gibi, yolumdan çekilmeni sağlamayacağım. Ölümü elimden tadacak milyarlarca ruhun yanında geçireceğin sonsuz bir hayatın olacak. Hatta belki uslu olursan, bir süreliğine yeryüzünde bana katılmana izin verebilirim. Tıpkı fazlasıyla hayatta olan kocanla aranızda olan anlaşma gibi."

Bedenime buz gibi bir dehşet dalgası yayıldı. "Bunu neden yapıyorsun? Sana geldim. Anlaşmanın gereğini yerine getirecektim. Bilmiyordum..."

Kronos öfkesinden sonsuz kez daha korkutucu olan o tehlikeli dinginlikle "Neyi bilmiyordun?" dedi. "Sevgili Henry'nin hayatta olduğunu mu?"

"Peşimden geldiğini bilmiyordum," dedim. "Bir planı olduğunu bilmiyordum. Çok *üzgünüm*."

Kronos başını kaldırdı. "Hayır, değilsin. Gizli tutabileceğini düşündüğün şeyi kaybettiğin için üzgünsün. Sevdikleri için kendini feda edecek kişinin sen olmana izin verilmediği için üzgünsün. Ben şimdiye kadar önem verdiğin herkesi yerle bir ederken hayatta kalacağın için üzgünsün. Oğlunu kaybettiğin için üzgünsün. Bana yalan söylediğin için değil."

Göğsümün üzerine görünmez bir yük bindi. Titrek bir sesle "Haklısın," dedim. "Yalan söylediğim için üzgün değilim. Ama ölecek olan onca insan için üzgünüm. Ve işleri bu kadar ileri götürmemiş olsaydın, seni incittiğim için de üzgün olurdum."

Kronos hayaletimsi bir şefkatle yanağıma dokundu. "Farklı olduğunu düşünmüştüm, Kate Winters. Anladığını düşünmüştüm."

"Anlıyorum. Senin beni anlayabileceğinden çok daha fazla anlıyorum." Gırtlağım düğümlendi ama gözlerimden yaş akmadı. Yalvarıp yakarmak hiçbir işime yaramayacaktı ama bir şekilde bu durumu düzeltmenin bir yolu olmalıydı. Beni anlamasını sağlamanın bir yolu. "Bunca acıyı hak etmiyorsun ama ben de hak ediyor sayılmam. Konsey de öyle. Ve yok edeceğin milyarlarca insan da. Bizler ve insanlar arasındaki tek fark ölüm. Ve şimdi, senin yapacakların sayesinde hiçbir farkımız kalmadı. Hayal edebiliyor musun? Bir sonu hayal edebiliyor musun? Varlığının tükendiği bir anı? Ve seni seven insanlar, çekecekleri acılar..."

"Yeter," dedi. Yüzünde ufacık bir duygu belirtisi aradım ama hiçbir şey bulamadım. "Kararımı verdim. Bana göstermediğin merhameti sana göstermeyeceğim. Savaş devam edecek ve bu sırada teslim olmayacak ya da bir ateşkes imzalamayacağım. Konseye barış eli uzatmayı denedim ama yüzüme tükürmekle yetindiler. Beni anladığını düşündüğüm tek kişiye güvenip içimi açtım ve sen karşılık olarak aralarındaki en büyük yalancı olduğunu kanıtladın. Tartışacak başka bir şeyimiz kalmadı."

Kronos ona itiraz etmeme fırsat vermeden ortadan kayboldu ve ellerim havada asılı kaldı. Gitmiş ve ailemi koruma umudumun tümünü beraberinde götürmüştü.

İfadesiz gözlerle karşımdaki boşluğa baktım. Kronos kış gündönümünde kaçtığı anda, bu iş bir savaş olmaktan çıkacak ve bir katliama dönüşecekti.

Göremediğim bir şeyler, fikrini değiştirmesi için yapabileceğim bir şeyler olmalıydı. Ama bana olan güveni

tükenmişken ona ne verebilirdim? Bunu düzeltebilecek ne tür kelimeler kullanabilirdim?

Hafif bir agulama sesi duydum ve arkamı döndüğümde Henry'nin kollarındaki Milo ile birlikte bebek odasına girdiğini gördüm. Buraya gelirken gerçekten de hiç acele etmemişti. Başka yerlere de mi uğramıştı? Öyle olmalıydı. Sessizce bunu Calliope'yi görmek için yapmamış olması için dua ettim.

Henry tatlı bir sesle "İşte geldik," dedi. "Burada güvendesin."

Yanımdan o kadar yavaş geçti ki, sanki yoğun bir sıvının içinde hareket ediyordu. Neden bu kadar geç kaldığı belliydi. Bir kaplumbağa bile onu geçebilirdi. Milo beni fark ederek kollarını sallamaya başladığında yüzüme ıslak bir gülümseme kondurmayı başardım.

"Merhaba, bebeğim. Babanla eğleniyor musunuz?"

Henry Milo'nun agucukları karşısında gülümsedi. "Keşke ben de burada kalabilseydim, ama ay pencerenden kaybolmadan önce geri dönmüş olacağım. Bu arada Ava teyzen sana eşlik edecektir."

Elinin bir hareketiyle, büyük olasılıkla Milo'nun gökyüzündeki ayı görebilmesi için beşiği birkaç santimetre oynattı. Gırtlağımda bir hıçkırık düğümlendi.

Henry doğrulmadan önce dudaklarını uzun bir süre boyunca bebeğin alnına bastırdı. "Uslu ol," diye mırıldandı ve doğrudan bana baktı. "Annenle ben seni seviyoruz."

Kaskatı kesildim. Biliyor muydu? Yoksa bu sadece bir tesadüf müydü? Kronos'un oyunlarından biri miydi?

Ve seni seviyorum. Dudakları oynamamış olmasına rağmen fısıldayan sesi zihnimde yankılandığında nefesimi tuttum. Tıpkı Milo gibi, Henry de orada olduğumu biliyordu. Ava yalan söylememişti; bu aşkı ondan esirgememişti.

Ne yapmaya çalıştığını biliyorum. Sözlerimi ona doğru ittim ve Henry Milo'nun beşiğine bakmak üzere bakışlarını çevirdi. *Ve umarın Ava'nın sana hissettirdiği şeylerle başa çıkabilirsin, çünkü bütün bunlar sona erdiğinde, gitmene bir daha asla izin vermeyeceğim.*

Hayal görmüş de olabilirim ama gülümsediğine yemin edebilirdim.

Her şey sona erecek ve tekrar birlikte olacağız. Düşüncelerim artık sabit ve kararlıydı. *Sadece beni unutma, yeter. Calliope'nin seni olmadığın biri olduğuna inandırmasına izin verme, o zaman her şey yoluna girecek. Bunu sağlayacağım.*

Henry benim durduğum yöne bakmadan bebek odasının kapısına doğru ilerledi. Ama yanımda geçerken eli benimkine dokundu ve bu seferkinin bir kaza olmadığından emindim. *Ben de öyle.*

* * *

Olimpos'a geri döndüğümde konsey beni bekliyordu. Hepsi gözlerinin altlarındaki koyu halkalar ve yüzlerine fazlaca gergin geliyormuş gibi duran solgun ciltleriyle bitkin ve kırılma noktalarının çok ötesinde görünüyordu.

Walter "Kate," dedi. O bile tükenmiş görünüyordu. "Yeni haberlerin var mı?"

Şimdi de söyleyeceklerimi mi dinlemek istiyorlardı? Dudaklarımı ısırarak kendimi sert bir cevap vermekten alıkoydum. Bu akşam yaşananlar üzerine bir de benim şatafatlı adaletsizlik duygularımla uğraşamayacak kadar yorulmuşlardı. "Calliope gerçekten de Ava'yı hizada tutabilmek için Nicholas'a işkence ediyor. Nicholas'ın yaptığını düşündüğüm bir oda dolusu silahı var... bazılarının hançerde karar kılmadan önce denedikleri test objeleri olduğunu düşünüyorum ve yeteri kadarı Kronos'un gücüyle kaplanmış. Oraya

yeterince yaklaşabildiğimiz takdirde belki onları kullanmak için bir şans..."

Walter bitkince elini kaldırdı ve ilk kez bunun üzerine sessizliğe gömüldüm. "Kronos'un savunmasını geçerek o kadar ilerleyebilmiş olmamız savaşı zaten kazandığımız anlamına gelir." Savaşı kazanmaktan her bahsettiğinde sesinde beliren o kaçınılmazlık yok olmuştu.

"Bugünkü çatışmada neler oldu?" dedim ve üyelerin yarısı başlarını başka yöne çevirdi.

Annem "Kronos normalden biraz daha fazla... odaklanmış gibiydi," dedi. "Kimse yaralanmadığı için şanslıyız."

"Benim yüzümden sizi daha fazla zorluyor," dedim ve dairenin karşı tarafında oturan Dylan alaycı bir biçimde dudak büktü.

"Hep senin yüzünden, değil mi? Kış gündönümüne yaklaştığımız her an daha da güçlendiği için olamaz, değil mi?"

"Belki," dedim. "Ama bunun kendisine Henry hakkında yalan söylediğimi anladığı günün ertesinde gerçekleşmesinin tesadüf olduğunu zannetmiyorum."

Dylan kaşlarını çattı ama başka bir şey söylemedi.

Sofia "Henry nasıl?" dedi. "Onu gördün mü?"

Başımı salladım. Calliope'nin bir şekilde Henry'yi kendisi için savaşmaya ikna ettiğini öğrendiklerinde ne yapacaklardı? Ona da bir düşman gibi davranırlar mıydı? Beni hâlâ seviyor olabilirdi, ama sevgi, konseyi Henry'nin Calliope'nin emri üzerine onlara karşı savaşmayacağına ikna etmek için yeterli değildi.

"Onunla mücadele ediyor," dedim. Bardağın dolu tarafından bakılırsa yarım bir gerçek, boş tarafından bakılırsa kuyruklu bir yalan. "Kendini ele vermeden yapabileceği tek şey bu, ama hâlâ kendinde."

Sofia tahtında geriye yaslanarak "Güzel," dedi. "Calliope onu bizleri tanıdığı kadar tanımıyor. Bu nedenle zayıf yönlerini açığa çıkararak kendisine karşı kullanma şansı daha az."

Ama yaptığı şey tam olarak buydu. Henry'nin zayıf noktalarını biliyordu, beni ve Milo'yu korumak için her şeyi yapacağını biliyordu. Hatta belki bunu neden yaptığını hatırlayabilmesi için Ava'dan bana olan aşkına dokunmamasını bile istemiş olabilirdi. Ya da belki Ava bunu kendi isteğiyle, Henry'nin onu her öptüğünde bir kalp ağrısı hissederek aslında kimi sevmesi gerektiğini hatırlaması için yapmış da olabilirdi.

Sadist kaltak.

Walter "Ava seninle ne konuşmak istedi?" dedi.

"Bir kez daha özür dileyerek gerekçelerini açıklamaya çalıştı." Gerçek buydu, yani büyük kısmı. "Kronos'un adadan kaçtığında ilk olarak New York City'ye saldıracağını söyledi."

Konseyden geri kalanların arasında bir mırıltı dalgalandı ve James Dylan'a dönerek "Bunu Kate yüzünden yaptığı konusunda daha fazla bir kanıta ihtiyacın var mı?" dedi.

Dylan "Kapa çeneni," diye homurdandığında ise yüzüne kanaatkâr bir sırıtış kondurdu. Kardeşinin hatasını başına kakmaktan hoşlanıyor olabilirdi, ama o anda Dylan'ın haklı olması için neredeyse her şeyimi verebilirdim.

Walter "Pekâlâ, o halde bunun sonuçları için hazırlık yapmaya başlamalıyız," dediğinde gözlerimi kırpıştırdım.

"Peki ya Ava bana yalan söylediyse?" dediğimde bitkince omzunu silkti.

"O zaman sonumuz geldi." Titreyen dizleriyle ayağa kalktı. "Gidin ve dinlenip kendinizi toparlayın. Kış göndönümüne kadar adaya saldırmayacağız."

Dylan gücenme belirtiyor olması gereken bir hareketle ayağa kalktı ama bundan ziyade bacaklarına kısa gelen bir koltuktan kalkan yaşlı bir adama benzemişti. "Yani pes mi ediyoruz?"

Walter "Enerji ve stratejilerimizi sonraya saklıyoruz," diye düzeltti. "Kronos adadaki kalkanları bize karşı kullanırken imkânlarımızı sonuna kadar tüketmiş durumdayız. Artık farklı bir yaklaşımda bulunmalıyız." Bana doğru başını salladı. "Kate, bize katılmanı isterim."

Kaskatı kesilmiş bir halde "Ben mi?" dedim ve annem birkaç kez hafifçe elime vurdu. "Savaş hazırlığı hakkında tek bir şey bile bilmiyorum."

"Ama kaçtığından beri Kronos'un yanında en fazla zaman geçiren sensin ve artık iddialarının geçerliliğini görmezden gelemeyiz," dedi. "Gün içinde elinden geldiğince fazla bilgi toplayacaksın ve konsey her akşam senin haberlerini dinlemek üzere burada toplanacak. Tabii başka bir fikri olan yoksa," dedi ve doğrudan Dylan'a baktı.

Dylan omuz silkerek hiçbir şey söylemedi.

Walter "Pekâlâ, konsey dağılabilir," dedi ve attığı her adımda kendini gösteren muazzam bir çabayla daha önce hiç bulunmadığım bir koridora doğru ilerledi.

Konseyin diğer üyeleri geriye yalnızca James, ben ve annem kalana kadar yavaşça dağıldılar. James bayılmanın eşiğinde görünmesine rağmen çemberi geçerek yanımıza geldi ve bitkince gülümsedi.

Kolunu omuzlarıma atarak "Görünüşe göre sonunda kendini kabul ettirdin," dedi. "Bu kendini kanıtlaman için bir fırsat."

"Asıl sorun da bu," dedim. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Annem başparmağıyla parmaklarımın eklemlerini okşadı. "Üstesinden geleceksin. Gözlerini ve kulaklarını açık tutarsan bir şeyler yakalayabilirsin."

Annemin verdiği güvencenin rahatlatıcı olması gerekirdi, ama her zamanki gibi bir şeyi unutuyordu. Kronos beni görebiliyordu ve artık bana güvenmediğine göre ondan yeni bilgiler alma gibi bir şansım kalmamıştı.

* * *

Ekim ayının son üç haftası boyunca her gün konseyin savunmasına yardım edebilecek bir şeyler bulma umuduyla görülerime daldım. Ama çabalarım genellikle boşa gidiyordu. Calliope zamanın çoğunu yalnız başına, adanın holografik bir görüntüsüne bakarak geçiriyordu ve Kronos'la ikisinin hazırlamakta oldukları strateji benim için tamamen bir gizemden ibaretti. Aynı odada durduklarını pek görmemiştim, Kronos ne zaman yanına yaklaşsa Calliope oradan ayrılmak için bir bahane buluyordu.

Calliope'nin kısa kestiği konuşmaları yüzünden ilk olarak Kronos'a kızgın olduğunu düşündüm. Ancak onları birlikte görmeye devam ettikçe başka şeyler fark ettim. Kronos yakınına geldiğinde düşen omuzları. Sesi ve bakışlarının titremesi. Kızgın falan değildi. Ondan korkuyordu.

Onu suçlayamazdım. Kronos yanında hırsları ve kararlılığını dizginleyecek birisi olmadığı için gün geçtikçe kullanmakta olduğu insan formuna sığmayacak kadar güçlenmeye devam ediyordu. Bedeni çatırdıyordu ve bastığı her yerde kara ayak izleri bırakıyordu. Beni görmezden geliyordu. Zaten bunu tercih ederdim.

Her gün konseye rapor vermeye devam ettim, ta ki Dylan tam olarak duymaktan korktuğum şeyi söyleyinceye kadar.

"Düşündüğümüzden daha hızlı güçleniyor. Bariyerlerimiz onu gündönümüne kadar tutamayacak."

Konseydeki hiç kimse Dylan'ın sözlerini sorgulamadı. Hepsi zamanımızın tükendiğinin farkındaydı ve daha fazla bilgi edinemediğimiz için etrafta körlemesine dolaşarak tökezleyip duruyorduk. Kronos'un New York'a ulaşmak için izleyeceği yolu, doğup büyüdüğüm şehri yerle bir etmeden önce kırıp geçirebileceği şehirleri tahmin etmişlerdi. Her bir olasılık için plan yapmışlardı.

Ama ne yazık ki sayıları azalmıştı; Ella ve Theo'nun söylediği hiçbir şey dünyadaki ikincil tanrıları konseyi desteklemeye ikna edememişti. James genellikle ikisine eşlik ederek Walter'ın gazabından saklanmaya çalışanların yerini bulmalarına yardım ediyor ve beni annem ve sınırlarını zorlayan bir avuç dolusu tanrıyla baş başa bırakıyordu. Ben ise kendi başıma zaman geçiriyordum ve çok geçmeden görülerim birer casusluk görevi olmaktan çıkmıştı. Bu aynı zamanda konseyden kaçmak için kullandığım bir yoldu.

Henry'yi Calliope'nin sarayında kaç kez gördüysem de bir daha asla orada olduğumu bildiğini belli etmedi. Zaman geçtikçe bebek odasındaki karşılaşmamız konusunda daha fazla şüpheye düşüyordum ve Henry Calliope'yle daha fazla zaman geçirdikçe büyüsüne daha fazla kapılıyor gibi görünüyordu. Ona meydan okuduğuna dair en ufak belirtiler bile yok olmuştu. Söylediği her şeyi yapıyordu ama Milo her zaman yanındaydı ve geriye kalan tüm varlığımla bu gerçeğe sarılıyordum. Henry oralarda bir yerlerdeydi ve vakti geldiğinde bundan kurtulması için gerçek bir savaş vermek zorunda kalacak olsa bile hâlâ bir şansı vardı.

Kasım ayının başlarında Henry öğle uykusu için Milo'yu sallarken Calliope koşarak bebek odasına daldı. "Kronos'a bir şeyler oldu."

Henry Milo'yu beşiğe bırakmak yerine kollarına sararak Calliope'nin peşinden gitti. Aceleyle onları izledim ve pencerelerin ardından, adanın üzerinde bir fırtınanın oluşmakta olduğunu gördüm. Kara bulutlar ılık okyanus havasında girdapları oluşturarak mavi gökyüzünü kapatıyordu ve yaklaşan tehlikenin bir habercisi olan fırtına okyanus sularının üzerinde yuvarlanarak ilerliyordu.

Calliope basamaklara koşarak çatıya açılan yıkık dökük bir kapıdan geçti. Henry Milo'yu rüzgâra karşı korumak için onu sıkıca kollarına sardı ama Milo'nun haykırışlarına rağmen içeri dönmedi.

Çatının ortasında duran Kronos'u gördüğüm anda neler olduğunu anladım. Bu fırtına doğal değildi. İnsan formu onu daha fazla içinde tutamıyordu ve Kronos artık parlayan bir güç küresinden başka bir şey değildi.

Kronos'un mat sis bulutu, göğe doğru yükselen siyah bir hortumla birlikte doğal bir havanın üretebileceğinden çok daha şiddetli bir şimşekle çatırdayarak fırtınanın merkezine doğru ilerledi. Bir ikaz. Bir mesaj. Bir emir.

Gelin ve savaşın.

İçgüdüsel olarak Henry'ye uzandım. Henry, Calliope'nin açıkça belli ettiği korkuyu yansıtmak yerine, dudakları ince bir çizgi haline gelinceye kadar çenesini sıkmış ve duyduğu kararlılık alnını kırıştırmıştı. Gelen şey her ne ise, onu karşılamaya hazırdı.

"Git," dedi ve dönerek doğrudan gözlerime baktı. *Seni seviyorum. Git ve diğerlerini savaşın başladığı konusunda uyar.*

Ağzımı iki kere açarak tekrar kapadım. *Ya sen ve Milo?*

Onun güvende kalmasını sağlayacağım. Şimdi git.

Uluyan rüzgârın içinden parmaklarım yanağının birkaç milimetre yakınına gelene kadar ona uzandım. *Ben de seni seviyorum. Cesur ol ve kim olduğunu unutma.*

Henry yarım metre ötedeki kara ölüm girdabına rağmen gülümsemeyi başardı. *Aynını benim sana söylemem gerekiyor. Cesur ol ve yapman gerekeni yap.*

Gözlerim rüzgârdan yanıyordu ama çatıdan süzülerek gerçeğe dönerken bakışlarımı ondan alamadım. *Lütfen aptalca bir şey yapma.*

Henry cevap veremeden oluşmakta olan fırtına eriyip gitti ve yerini Olimpos'taki yatak odam aldı.

Bir anlığına istediğim zaman istediğim yerde olabilme kabiliyetimi unutarak koridorda koşmaya başladım. Koşmaya ihtiyacım vardı. Haykırmaya ihtiyacım vardı ama gırtlağımdan dehşete kapıldığımı belirten sözcüklerden başka bir ses çıkmıyordu.

Aceleyle taht odasına girdim ve böldüğüm konuşmanın yarattığı sessizliği umursamadan dairenin ortasına geçtim. Konseyin tartıştığı konu her ne ise, artık bir önemi kalmamıştı.

Nefes nefese "Kronos," dedim. "Kaçıyor. Adanın etrafında bir fırtına var ve..."

Dylan "Bunu zaten biliyoruz," dediğinde başımı iki yana salladım. Anlamamıştı.

"Nihai savaş... savaş başladı."

ON ALTINCI BÖLÜM
SON SAAT

Walter konsey toparlanana kadar dört kez bağırmak ve bir şimşek çaktırmak zorunda kaldı. Annem dâhil herkes ayağa fırlamış ve odanın içinde dolanan enerji, gerginlik ve saldırganlık arasında bir seviyeye yükselmişti.

Walter nihayet uğultu kesildiğinde "Bir yıldır bu an için hazırlanıyoruz," dedi. "Güvendiğimiz müttefiklerimiz yanımızda olmayabilir, ama hâlâ bir aradayız ve birlikteyken *güçlüyüz*."

Kimse tek kelime etmedi. Dylan bile cesaretini toplayarak bir savaş çığlığı atamamıştı. Bu sonunda Kronos'u Tartarus'a geri göndereceğimiz gün olabileceği gibi, konseyin düşeceği gün de olabilirdi. Yarın bu saatlerde hâlâ bir aileye sahip olacak ya da bu dünyada Kronos'un istekleri ve en karanlık zevklerine tâbi bir halde yapayalnız kalacaktım.

Bunları yaşamaktansa, o lanet hançerle kendi boğazımı kesmeyi yeğlerdim.

Walter "Hazırlıklıyız. Birlikteyiz. Ve kazanana ya da tamamen yok olana kadar savaşacağız," diyerek sözlerine devam etti. "Yapmanız gerekenleri tamamlamak için bir saatiniz var, sonra tekrar burada toplanacağız."

Konsey üyeleri birer birer, bazıları ise çiftler halinde dışarı çıktı. Ben ise ne yapacağımı bilemez bir halde olduğum yerde kaldım. Ne yapmam gerekiyordu? Geçen kış gündönümünde hepsinin savaşa gittiklerine şahit olmak yeterince zor olmuştu, ama bu sefer...

Bu seferki, ilk Titan Savaşı'ndan beri dünyanın gördüğü en büyük savaş olacaktı ve bütün ailem ateş hattındaydı.

Oda, annem ve James dışında tamamen boşaldığında "Savaşmak istiyorum," dedim. "Savaşabileceğimi söylemiştiniz."

"Ah, tatlım." Annem beni tahtımdan çekerek bana sıkıca sarıldı. "Sen *savaştın*, hem de geri kalanımızın yapamayacağı bir şekilde. Savaşmak her zaman bir kılıç ve kalkanla çatışmaya gitmek anlamına gelmez. Gereğinden fazlasını yaptın ve şimdi yapman gereken şey güvende kalmak. Milo için."

"Asıl Milo için savaşmam gerekiyor. Sizlere gerçek bir yardımım dokunacak kadar güçlü olmadığımı biliyorum, ama belki Kronos ya da Calliope'nin dikkatini dağıtabilirim ya da öyle bir şey işte. Herhangi bir şey."

Kolları biraz daha sıkıldı ve yüzünü boynuma gömerek sıcak yanağını tenime yasladı. Gözlerimi sımsıkı kapayarak bu anı hafızama kazımaya çalıştım. Geri dönmeliydi. Ve dönmezse...

Hayır, bu şekilde düşünemezdim. Şimdiye kadar olan savaşlardan sağ salim kurtulmuşlardı ve bundan da kurtulacaklardı. Annem bugün ölmeyecekti. Hiç kimse ölmeyecekti.

"Gel," diye mırıldandı. "Fazla zamanımız yok ve vakit gelmeden önce sana bir şey göstermek istiyorum. James?"

James bir adım öne çıkarak omuzlarımıza dokundu. "Bu pek de eğlenceli olmayacak," dedi ve ben nereye gittiğimizi sormaya fırsat bulamadan içinde bulunduğumuz oda birden

patlayarak ışığa boğuldu ve hemen ardından toprağın içine düşmeye başladık.

Gözlerim sulandı. Olimpos'tan yeryüzüne inmek benim için yeni bir şey değildi. James'in neden beni uyarma gereği duyduğuna anlam verememiştim. Ta ki...

Ta ki mavi gökyüzü ortadan kaybolarak yerini kayalıklara bırakana dek.

Yapabilseydim kusardım. Annemin hemen yanımda olmasına rağmen dünyanın bunaltıcı katmanları üzerime çökerken aşağı doğru hızlandığımız sırada kalbim panikle çarpmaya başlamıştı. Gözlerimi kapanmaya zorladım ama dehşet içinde açık kalmaya ısrar ediyorlardı ve tek yapabildiğim şey anneme sıkıca sarılarak bunun çabuk geçmesini ummak oldu.

Sonunda Henry'nin obsidyen sarayının dışındaki, kayalıktan oluşan mağaraya indik. Dizlerim birbirine çarpıyordu ve vücudumdaki bütün kan beynimden çekilerek başımın dönmesine neden olmuştu.

"*Piç kurusu.*" James'in omzuna yapabildiğim kadar sert bir yumruk attım. Ancak bunun onu inciteceği yoktu tabii. "Neden bana bunu yapıp *duruyorsun*?"

Sırıttı. "Çünkü yüzünde paha biçilemez bir ifade oluşuyor. Samimi söylüyorum, Kate, ne yapacağımı düşünüyorsun? Seni kayalıkların içinde bırakacağımı mı?"

Ürperdim. "Bırakmazsın."

"Bırakamam," diye düzeltti. "Kapıların nasıl kullanıldığını öğrenince sen de bunun mümkün olmadığını anlayacaksın."

Ona çıkışmak için ağzımı açtım ama alçak seslerden oluşan mırıltılar dikkatimi çektiğinde saraya doğru döndüm. Gölgelerin altında bir kalabalık vardı, insanlar bahçede ve

mağaranın öteki yanındaki nehirde cirit atıyorlardı. "Bu da nedir? Onlar kim?"

James "Onlar ölü," dedi. "Rehberliğe ihtiyaç duyan kayıp ruhlar. Burada onlara yardım edebilecek kimse kalmadı, bu nedenle sen ve Henry dönene kadar burada dolanıp duracaklar."

İfadesiz bakışlarımı onlara diktim. Orada binlerce insan vardı. Henry'nin uzun zamandır onlara yardım etmek için buraya inmediğini bildiğimden ufak bir kalabalık görmeyi bekliyordum zaten, ama bu kadarını tahmin etmemiştim.

Elbette bu kadar büyük bir kalabalık olacaktı. Kronos'un katlettiği onca insandan sonra sayılarının daha fazla olmadığına şükretmeliydim. "Onlara yardım etmemiz gerekiyor."

Annem sırtımı okşayarak "Şimdi değil, tatlım," dedi. "Sonsuza kadar vakitleri var. Şimdi başka bir yerde bulunmamız gerekiyor."

"Neresiymiş orası?" dedim.

"Kız kardeşini ziyaret edeceğiz," dedi ve ona karşı duyduğum bütün dargınlığım birden yok oldu. Annem geçen yıl Persephone'yle yüzleşmeden önce binlerce yılını onu görmeden geçirmişti. Bu kadar kısa süre sonra ikinci bir ziyarette bulunmak istemesi, ona veda etmek üzere olduğu anlamına geliyordu.

Neredeyse hıçkırıklara boğularak, çatallaşan sesimle "Anne," dedim. "Beni bırakamazsın. Söz vermiştin."

Annem gözlerimin üzerindeki saçları geriye iterek "Seni bırakacağımı da kim söyledi, tatlım?" dedi. Ancak ikimiz de gerçeği biliyorduk. Walter ne kadar cesaretlendirici bir konuşma yapmış olursa olsun, annem ne kadar beni hiçbir yere gitmediğine ikna etmeye çalışırsa çalışsın, bunun

olasılık dâhilinde olduğunu farkındaydım. Ve bu sefer onu bekleyen mucizevî bir geri dönüş olmayacaktı.

Sıkıca eline yapıştım. "Diğerleri savaşırken bizler burada kalabiliriz. Yokluğunu fark etmezler. Ve onlara yardım etmenin başka bir yolunu bulabiliriz."

Bana üzgün bir gülümsemeyle baktı. "Tatlım, konseyin şu an onlara katılabilecek herkese ihtiyaç duyduğunu biliyorsun. Onlara karşı bir sorumluluğum var ve herkesi öylece yüzüstü bırakamam."

"Ya bana karşı olan sorumlulukların?" Yaşlar gözlerimi yakarken yanaklarımı ateş bastı. "Beni bir daha asla bırakmayacağına söz vermiştin."

"Bırakmıyorum. Yalnızca inandıklarım uğruna savaşıyorum," dedi. "Bugün ölmek gibi bir niyetim yok, Kate."

"Ama ölebilirsin."

"Evet, ölebilirim," dedi. "Walter'ın da dediği gibi, Kronos zorlu bir düşman ve onunla doğrudan savaşarak yapabileceğimiz pek fazla bir şey yok. Ancak arkamızda binlerce yıllık bir tecrübenin olduğunu ve bunu son saniyelerine kadar kullanacağımızı unutmamalısın. Gücümün yettiği ölçüde, sana geri dönebilmek için çabalayacağım. Hepimizin dönebilmesi için."

Bana dünyaları vaat edebilirdi, ancak bir kez daha çok önemli bir gerçeği unutmayı seçiyordu: Kronos yenilmezdi. Hatırı sayılır birikimleri olsa da konseyin Kronos'la boy ölçüşerek savaşı kazanabilmesine yetecek bir mühimmatı yoktu. Birlikteyken bir şansları olmuştu ama Henry ve Calliope olmaksızın savaşmaktansa, teslim olmaları daha yerinde olacaktı. Bu şekilde biraz daha uzun süreliğine hayatta kalabilirlerdi.

Bir şeyler olmalıydı. O hançeri... Nicholas'ın işkence odasında bulunan o silahları... lehimize kullanabilirdik. Ama nasıl?

Annem "Haydi," diye mırıldandı. "Bizi kız kardeşinin yanına götür."

İşe yarayacağını bilseydim bunu ertelerdim ama annem bugün ölürse, diğer kızını görmek için yaptığı son isteğini geri çevirmenin vicdan azabıyla yaşayamazdım. Ve Persephone'nin de ona son bir kez veda etmeye hakkı vardı.

James ona uzattığım elimi tek kelime etmeden yakaladı. O koca ağzından ne kadar ukalaca espri çıkmış olursa olsun, çenesini kapaması gerektiği zamanı iyi bilirdi. Eğer o da yarına sağ salim çıkamazsa...

Hayır. Bugün hiç kimse ölmeyecekti. Annem de, James de, Henry de, hiç kimse.

Sarayı çevreleyen ölülere son bir kez baktıktan sonra gözlerimi kapadım. Ilık bir esinti boynumu okşadı ve gözlerimi açtığımda çiçeklerle dolu bir tarlanın ortasında duruyorduk. Üç metre ötemizde sarmaşıklarla sarılmış küçük bir kır evi vardı ve Ölüler Diyarı'nda olmamıza rağmen üzerimizdeki güneş—ya da en azından Persephone'nin hayal ettiği güneş—canlı bir biçimde parlıyordu.

Persephone "Hey!" diye bağırdığında arkamı dönerek rüzgârda oynaşan sarı buklelerini gördüm. "Çıkın oradan!"

"Ne..." diye başladım ancak sonra gözlerimi yere indirdim. Şu anda tam olarak kız kardeşimin lalelerinin üzerinde duruyorduk. Hay aksi.

Annem kıkırdayarak benden bir adım uzaklaştı ve ben de ondan ayrılmayı reddederek peşinden gittim. "Çok üzgünüm, tatlım. Kate bu şekilde seyahat etmek konusunda biraz acemi sayılır."

Persephone, her bir tomurcuğun nerede olduğunu bildiğinden otomatik olarak çiçekli bölgelerden kaçınarak hızla yanımıza geldi. Bin yılını bu tarlada geçirdikten sonra bunu bilmesini yadırgamamıştım. "Bu lalelerimi ezmeniz için bir gerekçe değil," diye söylendi.

"Özür dilerim." Burada bulunma sebebimize rağmen yüzündeki ifade karşısında sırıtmaktan kendimi alamadım. Persephone en sevdiğim kişilerden biri değildi, hem de hiç değildi, ama berbat geçmekte olan bir gün sırasında bile ona gününü gösterme fırsatı elde etmek küçük bir zafer sayılırdı. "Bir sonraki sefer patikayı hedeflemeye çalışacağım."

"Öyle yapsan iyi edersin." Çiçek tarhının yanında diz çökerek ezilmiş lalelere dokundu. "Neden buradasın? Misafirlerle uğraşmak zorunda kalmadan yüz yıllarımı geçiriyorum ve sen birdenbire beni yılda iki kez ziyaret etmeye mi karar veriyorsun? Evlilik tavsiyesine bu kadar mı fazla ihtiyacın var?"

Gözlerimi kırpıştırdım. "Ne? Hayır, elbette hayır..."

Persephone "Henry yine şu ünlü ağız dalaşına giriştiyse tek yapman gereken şey onu yalnız bırakarak her şey bitene kadar da umursamamak," dedi. "O zaman sana tıpış tıpış geri döner."

Annem "Buraya gelmemizin sebebi bu değil," dedi ve kız kardeşimin yanına eğilerek lalelere dokundu. Laleler günışığının altında altın gibi parıldayarak yavaşça eski hallerine geri döndüler. "İşte. Hepsi düzeldi."

Persephone çömelmekte olduğu yerden "Yardımına ihtiyacım yoktu," diye homurdandı. "İhtiyacım olan şey siz insanların çiçeklerime basmaktan vazgeçmesi."

Çiçeklerini tam olarak neresine sokabileceğini söylemek üzere ağzımı açtım ama James benden önce davrandı. "Kime

tapıyorsan onun aşkına Persephone, lütfen iki saniye susarak konuşmamıza izin verir misin?"

Üçümüz birden ona baktık ve James saygıdeğer ve tanrısal biri gibi görünmek için çabalayarak omuzlarını dikleştirdi. Ama kafasındaki sarı saç yığını ve bir karikatür gibi saçlarının arasından çıkan kulaklarıyla en fazla Mickey Mouse kadar tanrısal görünüyordu.

Persephone "İyi. Neler oluyor?" dedi ama sesindeki keskinliğe rağmen yüz ifadesi yumuşamıştı.

Annem "Kronos adadan kurtulmak üzere," dedi. "Savaş bir saat içinde başlayacak ve bitene kadar Kate'e bakabileceğini umuyorum."

Persephone ile benim ağzım aynı anda açıldı. "Beni burada mı *bırakıyorsun*?" diye haykırdım.

Persephone en az benimki kadar dehşete düşmüş bir sesle "Bana *çocuk bakıcılığı* mı yaptıracaksın?"

Annem ilk olarak bana döndü. "Kate, tatlım, yardım etmek istediğini biliyorum, ama bizlere en büyük yardımı güvende kalarak yapabilirsin, bu sayede bir de senin için endişelenmem gerekmez."

"Ama..." diyerek söze başladım ve annemin elini kaldırmasına aldırış etmeden konuşmaya devam ettim. "Anne, lütfen. Bu şekilde üzerime titremeye devam edemezsin."

Annem açıksözlülükle "Geri kalanımıza yardım edebilecek şekilde savaşma kabiliyetin olmadığını biliyorsun," dedi.

"Bu benim hatam değil," dedim. "Beni eğiteceğine söz veren sendin. Öğrenebilirdim."

"Ama iki aydan kısa bir sürede değil," dedi. "Herkes sınırlarını zaten zorlamıştı ve sana öğretmiş olsaydık bile, bu, ilk altılıdan biri olmadığın gerçeğini değiştirmezdi. Bu şekilde, körü körüne savaşarak çatışmanın sonucunu değiştirecek

kadar güçlü değilsin." Yanağıma dokundu. "Lütfen, elimize geçen en büyük başarı fırsatını değerlendirmemize izin ver. Güvende kal."

Tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim. "Beni burada kalmaya zorlayamazsın."

"Biliyorum, ama doğru seçimi yapacağına güveniyorum. Milo'nun bir anneye ihtiyacı var ve sana bir şey olursa buna asla sahip olamayacak. Zamanı geldiğinde sana ihtiyacı olacak. Ve senin de ona ihtiyacın olacak."

Boğuk bir sesle "Yani her şey bitene kadar kafamı kuma gömerek beklememi mi istiyorsun?" dedim. "Bunu nasıl söyleyebilirsin? Bana nasıl bir savaşçı olacağımı gösteren de sendin."

Beni kollarına aldı ve sıkıca göğsüne yaslandım. "Bazen savaşmak, aşılmaz engellere rağmen hayatta kalmaktır. Şimdi senden yapmanı istediğim şey de bu. Daha önce yaptığın gibi bir kez daha ayakta kalmayı başarman."

Omzunda hıçkırmaya başladım ve parmaklarımı elbisesinin koluna sardım. "Lütfen benimle kal."

"Yapabilseydim, kalırdım. Şu anda burada, ikinizin yanında kalmaya tercih edeceğim başka hiçbir yer yok."

Kolunu Persephone için açarak bekledi ve sonunda kız kardeşim anneme sarılmayı kabul etti. "Yüzlerce yıldır ilk kez beni ziyarete geliyorsun ve kalkmış benden çocuk bakıcılığı yapmamı istiyorsun," diye homurdandı ve annem karşılık olarak Persephone'nin alnını öptü.

"Üzgünüm, tatlım. Bundan sonra daha sık geleceğimden emin olabilirsin."

Bu öldüğü takdirde tutabileceği bir söz değildi ve Persephone de benimle birlikte irkildi. Son defa mı bu şekilde bir arada bulunuyorduk?

Olamazdı. Buna izin vermeyecektim. Yapabileceğim *bir şeyler* olmalıydı.

"Hayatını tehlikeye atmayacağına söz verirsen burada Persephone'yle birlikte kalmayı kabul ederim," dedim. Pek bir şey sayılmazdı ama sağlam bir plan yapana kadar bunu yapmaya mecburdum.

"Ah, Kate." Annem saçlarımı öptü. "Benden savaşa hiç gitmememi istiyorsun. Bu vakte kadar Kronos'un beni alt etmesine izin vermedim ve bunu yapmaya hiç niyetim yok, sana yemin ederim. Biraz inançlı olmalısın."

Söylemesi kolaydı. Savaşa giden kendisiydi. "Seni seviyorum," diye geveledim. Gerçekten son defa olmadan önce, daha kaç kez birbirimize sonu olmayan vedalar edecektik?

"Ben de seni seviyorum. Milo'yu hatırla." Geri çekilerek doğrudan gözlerime baktı. "Bunu benim için yapabilir misin?"

Başımı salladım ve annem Persephone'ye veda etmek üzere döndüğünde üzerime ağır bir uyuşukluk çöktü. Sarılarak ağlaşmak yerine başlarını eğerek birbirlerine fısıldamaya başladılar. Persephone "Bırak seninle geleyim," dedi. "Kronos ile Calliope bana zarar veremez, size yardımım dokunabilir."

Annem başını iki yana salladı. "Burada Kate ile kalarak aptalca bir şey yapmasına engel olmanı istiyorum."

Persephone gözlerini devirdi. "Elbette aptalca bir şey yapacak. Onun adı Kate."

"Buna izin vermeyeceğine inanıyorum."

Hızlı bir el sıkışma ve annemin uslu olması için yaptığı bir uyarıdan sonra vedaları sona ermişti. Persephone'nin gözleri kuruydu. Ona nasıl bu kadar kolay veda edebiliyordu?

James omzuma dokunduğunda hızla arkama dönerek ona sarıldım. "Eğer ölürsen sana *çok* uyuz olurum," dedim.

"O halde bunun olmamasını umalım. Eğer elini kolunu sallayarak savaşa gelirsen *ben* sana uyuz olurum."

"O halde bunun olmamasını umalım," diyerek onu taklit ettim. "Olimpos'a gitmek için yardıma ihtiyacınız var mı?"

James alaycı bir şekilde güldü. "İyi deneme. Annen her şeyi ayarladı." Tereddüt ederek dudaklarını dudaklarımın köşesine bastırdı. Yanıtlayamayacağım sorular ve ikimizin de tutamayacağı sözlerle dolu bir yarı-öpücük. "Unutma: İlk âşığın ben olacağım ve bunun sorumluluğunu sana bırakıyorum."

"Öyle yapsan iyi edersin," dedim ve James anneme son bir kez daha sarılabilmem için geri çekildi. Gırtlağımdaki düğüm dayanılmaz bir hale gelmişti ama ağlamayı reddediyordum. Geçireceğimiz son dakikaların zırıltılı hıçkırıklara boğulmasını istemiyordum.

Ne annem bir şey söyledi, ne de James. Korku ya da gerginlikten hiçbir iz taşımayan, yaşlanmayan yüzleriyle gülümsediler ve James anneme kolunu uzattı. Annem tek kelime etmeden James'in koluna girdi ve arkalarında ılık esintiden başka bir şey kalmayana kadar yavaşça yok oldular.

Persephone "Haydi, düşüp bayılmadan önce sana biraz çay hazırlayayım," dedi. Dirseğimi tuttuğunda ona karşı çıkmadım. Kronos sevdiğim herkesi katlederse, ailemden geriye kalan tek kişi Persephone olacaktı. Bu tam olarak tatmin edici bir teselli ödülü sayılmazdı, yine de benden nefret etmesi için bir gerekçe yaratmak istemiyordum.

İşlerin, geriye yalnızca ikimizin kalacağı şekilde sonuçlanmayacağı konusunda kendimi avutmaya çalıştım ama yapamadım. Bu benim elimde olmayan bir şeydi ve sadece istek ve düşüncelerimle savaşın sonucunu değiştiremezdim. Ancak konseye yardımı dokunacak bir şeyler yapabilirdim; tabii bu riske değecek bir şeyler düşünebilirsem.

Persephone'nin söylediği bir şey zihnimin gerisinde oynaşıyordu ama Persephone tam olarak buna odaklanmama izin vermeden kulübenin kapısını iterek açtı. "Adonis! Köpeğe fıstık ezmesi vermek konusunda ne söylemiştim?"

Adonis, Persephone'nin erkek arkadaşı—kocası?—yerden kalkarken ayaklarının dibinde duran yavru köpeğe öküzün trene baktığı gibi bakmaya başladım.

"Pogo?" Yere eğildim ve Henry'nin bana verdiği siyah-beyaz köpek bir ağız dolusu ev yapımı fıstık ezmesiyle havlamaya çalıştı. Attığı her adımda tökezleyerek hızla bana doğru koşuşturdu ve kollarıma atladı. Yanağımı bir kez yaladığında artık bent kapaklarını daha fazla tutamaz hale geldim.

Ben Pogo'ya sarılarak ağlarken Persephone etrafımdan dolandı. Bana istediği kadar kötü bakışlar fırlatabilirdi; kendisi ailesini bin yıl önce terk etmişti. Ben ise benimkini ancak tanımaya başlamıştım.

Hıçkırıklarım sona erdiğinde ufak mutfak masasının üzerinde beni bekleyen bir fincan çay vardı. Persephone tam karşımda duran sandalyeye oturmuştu ve yakınlarda bir duvara yaslanmış olan Adonis ayaklarını oynatmakla meşguldü. Ben çayımı yudumlarken Pogo kucağıma atladı ve hiç kimse bir şey söylemedi.

Birkaç dakika geçtiğinde artık sessizliği kaldıramaz oldum. Ağlama krizimden sonra kalınlaşmış sesimle "Olacaklardan korkmuyor musun?" dedim.

Persephone omuz silkti. "Daha önce de Titanlarla savaştılar."

"Ama bu seferki farklı. Yanlarında Calliope yok, Henry de öyle..."

"Henry mi? Henry'ye ne oldu?"

İç geçirerek ona ilk çatışmadan sonra saraydan ayrıldığından beri olanları anlattım. Calliope'nin beni kaçırma planını, tutsak olarak geçirdiğim dokuz ayı, Milo'yu, Kronos'la aramdaki bağı, ona verdiğim sözler ve onun bana karşılık olarak verdiği sözleri... Atina ve Mısır'a olan saldırıları, Henry'nin hayatta kalma savaşını, Milo ile benim güvenliğimi sağlamak için kendini feda etmesini. Her şeyi.

"Ve şimdi de yanlarında en iyi savaşçılarından ikisi olmadan, başarı şansı olmayan bir savaşa, tarihteki en büyük savaşa gidiyorlar." Göğsüme bastırdığım Pogo boynumu yaladı.

Persephone parmaklarını tahta masanın üzerinde tıkırdattı ve gözleri uzaklara daldı. "Ve sen bütün zamanını burada, onlara yardım etmeden mi geçireceksin?"

"Yapabileceğim tek şey Kronos ve Calliope'nin dikkatini dağıtmak, ayrıca annemi duydun. Bunu yapmamı istemiyor."

Persephone "Yerinde olsaydım, hayatımdaki bütün güzellikleri korumak adına deli gibi savaşırdım," dedi. "Çoğumuzun böyle bir şansı olmadı. Annemle, Henry'yle aranda olan ilişki... siz ikiniz beni bir teyze yapmışsınız ve sen onları geri almak için elinden geleni yapmak yerine karşıma geçmiş bir ahmak gibi oturuyorsun."

"Burada oturmak istediğimi mi sanıyorsun? Yardım edebilmek için elimden bir şey geliyor olsaydı bunu yapardım, ama *yapamam*..."

"Yapamazmış." Gözlerini kıstı. "Düşün, Kate. Sadece dur ve düşün. Kronos'u nerede bulacağınızı biliyor olduğum umuduyla, Ölüler Diyarı'nın neredeyse yarısını uzun ve zorlu bir yolculukla kat eden kız sensin ve şimdi mücadeleden vazgeçiyorsun, öyle mi? Hiç sanmıyorum."

James ile ikisi bana kendimi tam anlamıyla bir fiyasko gibi hissettirmek için işbirliği mi yapmışlardı? Bir kez daha itiraz etmek üzere ağzımı açtım ama Persephone elini kaldırdı.

"Bir sorunu çözmek için her zaman bir yol vardır ve savaş başlamadan önce bunun ne olduğunu bulmak için yarım saatin var. Şimdi söyle bana, Kate. Başından geçen ve şahit olduğun onca şeyden sonra burada öylece oturacak mısın, yoksa savaşacak mısın?"

Derin bir nefes aldım. Persephone haklıydı; her zaman bir çözüm yolu vardır. Bir şeyi düzeltmenin her zaman bir yolu vardır, ne kadar güç olsa da. Neredeyse imkânsız olsa bile.

Denediğin takdirde, her şey mümkündür.

Henry'nin sesi. Henry'nin sözleri. Ben kendime inanmaktan uzun süre önce vazgeçmiş olsam da, Henry bana inanıyordu.

Düşün. *Düşün*. Silahlar. Kronos'un pazarlığı. Sarayın yerleşim planı. Nicholas. Persephone.

Yapbozun parçaları aniden yerlerine otururken gözlerim hızla açıldı. "Ne yapacağımı biliyorum."

Persephone sırıttı. "Vakti gelmişti."

ON YEDİNCİ BÖLÜM
SON DİRENİŞ

Kol kola girerek Persephone'nin ormanının ortasına ulaştık. Persephone, ayaklarımızın altındaki toprak sarsıldığı anda beni bıraktı, ama bunu umursamadım. Uzun zamandır ilk kez ne yaptığımı biliyordum.

Elini yakalayarak onu ağaçların arasından, etrafı hayatımda gördüğüm en uysal hayvanlarla sarılı olan kızıl saçlı kızın yanına doğru çektim. Yavru bir ceylan kızın yanına kıvrılmış, ötmekte olan bir nar bülbülü omzuna konmuş ve yumruğumdan daha büyük olamayacak bir sürü yavru tavşan kucağına yayılmıştı.

Persephone gözlerini kıstı. "Bu kim?"

"Sen sadece konuşma kısmını bana bırak," dedim ve kıza yeterince yaklaştığımızda seslendim. "Merhaba, Ingrid."

Persephone "Ingrid? Yani nasıl hayatta kalacağını bilemeyecek kadar aptallık eden kızlardan ilki mi?" dediğinde onu dirsekledim.

"Kate!" Ingrid'in ciyaklaması yankılanarak ahiretteki dünyasının etrafını sarmalayan kayaları açığa çıkardı. "Gerçekten geldin! Sadece nazik davranmaya çalıştığını düşünmüştüm, ama işte buradasın!"

"Evet, buradayım." Evcil ceylanı sevmek için yanına çömelirken Persephone'nin ormanı eriyerek Ingrid'in şekerleme rengindeki çiçeklerle dolu merasına dönüştü. "Ama ne yazık ki çene çalmak için değil."

Ingrid'in yüzü asıldı ama arkamda duran Persephone kızın daha fazla üzülmesine fırsat vermeden konuşmaya başladı. "Nasıl bıçak kullanacağını biliyor olamazsın, öyle değil mi?"

Ingrid gergin bir hareketle saçını çekiştirmeye başladı. "Neden?"

"Çünkü Kronos dünyayı yok etmek üzere ve konseyin onun karşısında pek fazla bir şansı yok," dedim. "Yardıma ihtiyaçları var. Calliope ile Kronos yalnızca ölülere zarar veremiyor ve bulundukları yerde onları alt etmemize yarayabilecek bir oda dolusu silah var." Ya da en azından Calliope'yi. Silahlar Kronos'un üzerinde işe yaramıyorsa...

Denemeye değerdi. Bu deneyebileceğimiz *tek* seçenekti.

Ingrid "Yani size yardım etmemi mi istiyorsunuz?" dedi.

"Bütün kızların bize yardım etmesini istiyoruz," dedim. "Persephone diğerlerinin kim olduklarını bilmiyor, ama senin bildiğini umuyorduk."

Ingrid tavşanları yere bırakarak ayağa kalktı ve 1920'lerde çok moda olduğunu tahmin ettiğim beyaz elbisesinin üzerindeki toprağı temizledi. "Aslında, kim olduklarını bilmekten öte, Henry cinayetlerin ardındaki kişinin kim olduğunu araştırdığı sırada onlarla tanışmıştım bile. Biraz yürümemiz gerekiyor, ama sizi onların yanına götürebilirim."

Sonunda şansımız biraz olsun yaver gidiyordu. "Yürüyecek vaktimiz yok. Savaş başlamak üzere," dedim. "Ama daha hızlı bir yol biliyorum."

Ingrid'in yardımıyla diğer on kişinin sekizini toplamayı başardık. İki tanesi Henry'nin onlara tahsis ettiği bölümlerde

değildi ve zamanımız azalıyordu. Şimdilik sekiz kişinin yeterli gelmesi gerekiyordu.

Karşılarına geçerek ayaklarımı gergin bir şekilde yere sürtmeye başladım. Ingrid yanımda durduğu için karşımda az önceki merayı görüyordum ama diğer kızlardan biri yakınıma yaklaştığı anda görüntü onların yarattıkları ahirete dönüşüyordu. Ormanlar, beyaz kumlu bir sahil, boş bir lunapark... garipti, ama kendimi bunu görmezden gelmeye zorladım. Önemli olan tek şey, diğer kızların beni ve birbirlerini görebilmesiydi.

"Benim adım Kate," dedim. "Henry'nin karısı."

Bu sözcük dilimde biraz tuhaf durmuştu ama kızlardan ani bir tepki almayı başarmıştı. Grubun arasında bir fısıltı baş gösterdi ve arkadakiler daha iyi görebilmek için itişmeye başladılar.

Kıvırcık, kestane rengi saçları olan bir kız "Bu imkânsız. Gerçekten testlerin hepsini geçtin mi?" dedi. "Yani, hayatta kalarak?"

Dilimi tuttum. Elbette bunun çılgınlık olduğunu düşüneceklerdi. Calliope her birini öldürmüştü. Bir süre sonra Henry bile testleri geçmenin imkânsız olduğunu düşünmeye başlamıştı. "Kıl payı," dedim. "Şanslıydım."

Aynı kız "Bunu yapan kişinin Calliope olduğuna inanamıyorum," dedi. "O sürtük beni sırtımdan bıçaklayarak nehre attı. Bunu James'in yapmış olduğunu düşünmüştüm."

Grubun diğer tarafında duran siyah saçlı bir kız "Evet, şey, görünüşe göre o kadar da zeki değilmişsin, Anna," dedi. Başı ancak çenemin hizasına geliyordu.

İlk kız—Anna—alaycı bir biçimde güldü. "Sanki bu işin arkasındaki kişinin Ava olduğu konusunda ısrar eden sen, daha iyi bir iş çıkarmışsın gibi."

Emmy "Ama diğer bütün tanrılarla yatmıştı," dedi. "Bir de Henry'nin peşine düşmemesinde bir neden görmedim."

Persephone "Bu kadarı yeter," dedi. "Kate'in konuşmasına izin verin."

Olan biten her şeyi, bir saat içinde üçüncü kez, baştan alarak anlattım. Kimse sözümü kesmedi. Sonunda "Savaş başlamak üzere ve sayımız gittikçe azalıyor," diye ekledim. "Çaresiz durumda olmasaydık hiçbirinizden bunu istemezdim, ama başka seçeneğimiz yok. Savaşçılara ihtiyacımız var."

Emmy "Ben nasıl savaşılacağını bilmiyorum," dedi ve diğer kızlar da aynı şeyi mırıldanarak ona katıldıklarını belirttiler. Ancak Anna parmaklarını çıtlatarak bir adım öne çıktı. Arka plan Versailles'ı bile utanç içinde bırakacak bir bahçeye dönüştü.

"Calliope'yi bıçaklama fırsatı mı? Ben varım."

Biri gitti, yedisi kaldı. "Görünmeden kaleye girmemizi sağlayabilirim," dedim. "Calliope ve Kronos size zarar veremezler."

Arkadan gelen ıslığa benzer bir ses "Emin misin?" dedi.

Anna "Budalalık etme, Bethany," dedi. "Elbette bundan emin."

Çabucak "Eminim," dedim. "Yemin ederim ki bu işin sizin için hiçbir tehlikesi yok."

Persephone "Doğru söylüyor," dedi. "Bir yıl önce Kronos ve Calliope'yle karşı karşıya geldim. Ellerinden geleni denediler ve işte hâlâ buradayım. Tek bir çiziğim bile yok."

Gruba bir mırıltı daha hâkim oldu. Emmy "Silahların çalışacağına da emin misin?" dedi.

Tereddüt ettim. Hayır, bundan emin değildim. İçimizden biri Calliope'yi indirmeyi başarsa bile, bunun Kronos üzerinde işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordum. Ayrıca,

ölüler yeryüzüne çıktıklarında cismani olmazsa ne olacaktı? Ya benim görülerimde olduğum gibi birer hayaletten ibaret olurlarsa?

"Denemek zorundayız," dedim. "Başka bir şey yapamasak bile, Henry'nin oradan çıkmasına imkân verecek kadar onları oyalamalıyız. Henry'ye ihtiyacımız var. Konsey çok büyük kayıplar yaşadı ve onlara yardım etmek için bir yol bulmadığımız takdirde yenilmeleri işten bile değil. Belki bugün olmayabilir, yarın da olmayabilir, ama sonunda Kronos onlara galip *gelecek*. Yani bizlere," diye ekledim. "Ve Henry de onlarla birlikte ölecek."

Sessizlik. Bakışlarımı bana katıldıklarına dair bir işaret arayarak, sırasıyla bir yüzden diğerine çevirdim ama hiçbiri gözlerime bakmadı. Ancak onları son bir kez ikna etmeye çalışmak üzereyken Bethany kalabalığın arkalarından seslendi. "Ben varım."

Emmy "Ben de," dedi ve ardından diğerleri de birer birer gönüllü oldular.

"Teşekkür ederim," dedim. "Bunun benim için ne anlama geldiğini bilemez..."

Güm.

Etrafımızı çevreleyen toprak titredi ve kızlardan birkaçı ciyaklamaya başladı. Ingrid koluma sarıldı ve hep birlikte yukarıdaki göğe baktık. Çoğu ruhun nerede olduklarına dair bir fikirleri yoktu ve dünyalarının gerçek olduğunu sanıyorlardı ama Henry'nin kızları, aradaki farkın bilincindeydi. Onlar güneşin sıcaklığının bir yanılsama olduğunu ve yumuşacık bulutların ardında devasa bir mağara bulunduğunu biliyorlardı. Ve bu yüzden bize yalnızca onlar yardım edebilirdi.

Sarsıntı hafifledi ama artık bir önemi kalmamıştı. Üzerimizdeki savaş tüm şiddetiyle sürüyordu ve harcayacak vaktimiz kalmamıştı. "Beyaz bir tahtaya ve bir kaleme ihtiyacım var," dedim ve çoğu boş bakışlarla yüzüme baktılar. "O halde karatahta ile bir parça tebeşir."

Etrafımda dokuz tane tahta belirdi. Yanılsama ya da değil, ölü olmanın bir üstünlüğü vardı işte.

Calliope'nin kalesinin planını elimden geldiğince doğru bir biçimde tahtaya resmederek Nicholas'ın hücresi, bebek odası ve Calliope'nin odası gibi önemli yerleri işaretledim. Üç dakika içinde bir plan yapmıştık. İşe yarasa da yaramasa da, en azından diğerlerine biraz olsun üstünlük sağlayacaktı.

Onları yeryüzüne çıkarmak biraz karmaşık bir işti, ancak Kronos'un mağaradan kaçmak için kullandığı delik hâlâ yerinde duruyordu. Kronos adaya hapsolmuştu ama oraya giden çıkışı iki kez kontrol etmiştim. Hiçbir sorunla karşılaşmadan delikten girip çıkabiliyordum.

Persephone "Sen önden git," dedi. Ona uzattığım elime sanki asitten yapılmış gibi bakıyordu.

"Bunu becerebileceğini nereden bileyim? Az önce lalelerimi ezdin."

Gözlerimi devirerek bileğini yakaladım. Ölüler Diyarı dağılarak yerini Calliope'nin kalesindeki odamın bembeyaz duvarları aldı. "Şimdi mutlu musun? Burada bekle."

Persephone bana dik bakışlar fırlattı ama daha fazla hakaret etmesine meydan vermeden ortadan kayboldum.

Yanıma bir seferde iki kız alarak bir dakika içinde hepsini odaya topladım. Kızlar telaşlanmış ve birçoğunun gözleri kaleyi koruyan kayalıklara çarpan gelgit dalgasının karşısında irileşmişti.

"Yalnızca plana sadık kalın," dedim. "Ve ne olursa olsun, hiç kimsenin size zarar veremeyeceğini unutmayın. Ne Calliope ne de Kronos. Hiç kimse."

Emmy'nin ıslığa benzer sesi "Seni incitebilirler mi?" dedi.

"Bunun üstesinden gelirsek güvende olacağım," diye yalan söyledim. Hiç kimse, hiçbir şey için söz vermezdi ama bunu duymaya ihtiyaçları vardı, ayrıca şu anda onlara gerçeği söylemek gibi bir zorunluluğum yoktu. "Daha fazla zamanımız kalmadı. Bana güvenin. Kendinize güvenin."

Kapıyı iterek açtım ve ardımdan gelen ihtiyatlı adımlar eşliğinde sessizce koridora çıktım. Herkesin beni izleyip izlemediğini kontrol etmek üzere arkamı dönmedim. Buraya kadar gelmişlerdi ve yapabileceğim tek şey gösterdikleri cesaretin tükenmemiş olduğunu ummaktı.

Benim odamla Nicholas'ınki arasındaki mesafe şüphe çekici bir biçimde boştu. Calliope kimsenin kaleye sızamayacağından emin miydi, yoksa aptallık ederek bunu umursamamış mıydı? Calliope ya da Kronos'un kurmuş olabileceği herhangi bir tuzağa karşı dikkat ederek gizlice ilerledim ama sonunda hiçbir engelle karşılaşmadan Nicholas'ın odasına vardık. Ancak oda kilitliydi. "Oraya girerek silahları kendi başıma almam gerekiyor," dedim ama Emmy kızları dirsekleyip kendine yol açarak öne çıktı.

"Bana bırak."

Saçından bir tel toka çıkararak kapı kolunun yanında çömeldi. Birilerinin geldiğine dair herhangi bir ses duymayı bekledim ama beş saniye sonra kapı tıkırdayarak açıldı.

Emmy sırıtarak "Çocuk oyuncağı," dediğinde ona minnettarca gülümsedim. Kapıyı iterek açtım ve Calliope'nin beni beklemekte olduğunu düşünerek hızla içeri daldım.

Ancak bunun yerine, yalnızca silah dökümhanesinin ortasındaki sandalyeye zincirlenmiş olan Nicholas'la karşılaştım.

Nicholas morarmış iki gözünü kısarak "Kate?" dedi. Alnında bulunan berbat haldeki bir yaradan sızan kan yanağından aşağı süzülüyordu. Calliope kısa süre önce buraya uğramış olmalıydı. "Persephone?"

Persephone "Sana da merhaba, kardeşim," dedi. Arkasından gelen diğerleri odaya daldıklarında gözleri Nicholas ve etrafa sıralanmış silahların karşısında kocaman açıldı.

Nicholas'ın sandalyesinin yanına çömelerek parlayan zincirleri inceledim. Özür dilercesine "Onlara dokunamıyorum," dedim.

"Biliyorum," dedi. "Beni düşünme. Gidip Kronos'u hakla."

"Seni arkada bırakmayacağım. Emmy, bu kilidi açabilir misin?"

Emmy diğerlerinin yanından ayrılarak bana katıldı ve Persephone de peşi sıra bize doğru seğirtti. "Bu diğerinden daha karmaşık," dedi. "Ama sanırım yapabilirim."

"Dene bakalım."

Persephone "Emmy kilidi halleder," dedi. "Biz olmadan devam edin. Nicholas'ı buradan çıkaracağız."

"Teşekkürler," dedim ancak Persephone beni bir el hareketiyle savuşturdu.

"Onlar benim de ailem. Şimdi git."

Metale çarpan metalin sesi etrafımızı saran havayı titreştirdiğinde kızlar birden sessizleşti. Derin bir nefes aldım. Bir lider gibi davranmanın vakti gelmişti. Elimden geldiğince cesur bir ses tonuyla "Hepiniz ne yapmanız gerektiğini biliyorsunuz," dedim. "Sise bulanmış silahlardan birer tane alın ve gidip onlara günlerini gösterin."

Anna haykırarak eline bir gürz aldı ve hızla odadan çıkarak kalenin diğer bölümlerine giden merdivene yöneldi. Diğer kızlar da ellerine kılıçlar, sopalar ve ne olduklarını bilmediğim başka silahlar alarak onun peşinden gittiler. Çığlıkları iyice uzaklaşana kadar kapının yanında bekledim. Başarıya ulaşma şansları azdı ama bana Milo ve Henry'yi kurtaracak kadar zaman kazandırdıkları sürece çabalarımız boşa gitmiş sayılmazdı.

Nicholas ağır ağır konuşarak "Eğleniyormuş gibi görünüyorlar," dedi. Sırıttı. Dişlerinden birkaç tanesi eksikti. "Şu kilidi açın. Gidip onlara katılmak istiyorum."

"Ha, evet," dedim ve geri kalan silahların arasından şeytani görünümlü, kancalı başlı olan bir hançer aldım. "Hâlâ hayatta olduğun için şanslısın."

Persephone bana bir bakış fırlattı. "Tıpkı senin gibi, onun da ailesi için savaşmaya hakkı var. Şimdi emirler yağdırmayı bırak ve gidip oğlunu bul."

Ona karşılık vermemek için dudağımı ısırarak başımı salladım ve bir saniye sonra etrafımı saran çalışma odası Milo'nun bulunduğu bebek odasıyla yer değiştirdi. Etraf gök gürültüsüyle yankılandı. Konsey yakınlarda olmalıydı.

"Milo." Korkuyla iç çekerek beşiğe doğru koştum. Beşik boştu. Elbette Henry savaş sırasında onu gözünün önünden ayırmazdı ama içimdeki bir şeyler birdenbire solmuştu. Henry'yi bulmadan önce Milo'yu alarak Adonis'le birlikte buradan göndermeyi planlamıştım ama bunu yapamayacağım açıktı.

Odadan yürüyerek çıkmak üzere arkamı döndüm ama o anda sıcak bir bedene çarparak yere düştüm. Neredeyse kalbim duracaktı. Yoksa Calliope geleceğimizi tahmin mi etmişti? Kronos diğerlerini oyalarken o burada pusu mu

kurmuştu? Kullanmaya hazır bir şekilde elimdeki kancalı hançeri kaldırdım.

"Kate?"

Calliope değil. Ava. Ayağa kalkmaya çalışarak "O nerede?" dedim. Yüzü bembeyaz kesilmiş ve gözleri irileşmiş olan Ava yolumu kapatıyordu. Beni görmeyi beklemediği belliydi. Bu Calliope'nin de beklemediği anlamına gelirdi.

"Milo mu?" dedi. "Henry ile birlikte."

"Yani orası tam olarak neresi?"

Ava dudağını ısırdı. "Söyleyemem. Calliope seni öldürür."

"Burada olduğumu öğrenmeden önce onları buradan çıkarırsam öldüremez," dedim. "Tabii gidip ona söylemezsen."

Ava kaskatı kesilmiş bir halde "Ne? Elbette söylemem," dedi. "Ben senin tarafındayım."

"O halde Henry ile Milo'nun nerede olduğunu söyle."

Yutkundu, kızarmış olan gözleri yaşlarla parıldıyordu. "Hepimizi öldürür. Beni, seni, Henry'yi, Milo'yu, Nicholas'ı..."

"Persephone ile Emmy şu anda onu kurtarmakla meşgul," dedim. "Nicholas için endişelenme."

"Emmy mi? Yani Henry'nin..."

"Uzun hikâye."

Ava biraz tereddüt ettikten sonra yüz ifadesi sertleşti. "Gel. Seni oraya götüreceğim."

Zihnimin gerisinde alarm zilleri çalmaya başladı. "Neden sana güveneyim?"

"Çünkü bir zamanlar dosttuk," dedi. "Ve çünkü senin yerinde olsaydım, birilerinin oğlumu korumama yardımcı olmasını isterdim."

Doğru ya. Daha önce kendisinin de bir oğlu olduğunu söylemişti ve ona inanmış olmama rağmen şimdi bir kez

daha bundan bahsetmesi duruma fazla uygun düşüyordu. "Bana ondan hiç bahsetmedin."

"Sonsuzluk ders aralarına sığamayacak kadar uzun bi süredir," dedi. "Onun adı Eros... artık Eric, sanırım. Gel yor musun?"

Kaledeki bütün odaları teker teker dolaşmam uzun sü recekti ve Henry ve Milo'nun asla bulamayacağım bir yer sığınmış olabilecekleri de bir gerçekti. Bu nedenle kendime düşünme şansı tanımadan başımla onayladım.

Koridorlardan koşarak geçerken pencerelerden görünen kara bulutları ve kayalara çarpan ürkütücü dalgaları görmezden gelmeye çalıştım. Konsey gittikçe yaklaşıyordu. Belki gerçekten de bir kazanma şansımız olabilirdi.

Gürültünün arasından "Neredeler?" diye bağırdığımda Ava beni kendisiyle birlikte çekerek merdivenlere yöneldi. Kancalı hançer neredeyse elimden kayıp düşecekti ama onu son anda kavrayarak göğsüme yasladım. Bunu kaybedemezdim.

Ava "Çatıda, Kronos ve Calliope ile birlikteler," dedi.

Kalbim sıkıştı. O bölge ile Persephone'nin ilgilenmesi gerekiyordu ancak onun hâlâ Nicholas ile birlikte olduğuna şüphe yoktu. Eğer diğer kızların hiçbiri kalenin kendilerine düşen bölümlerini temizleyerek yukarı çıkmadılarsa, tek başımıza olacaktık.

Bir önemi yoktu. Milo ve Henry o çatıdaydı ve onları kurtarma şansım varsa, oraya ilk doğduğum günkü kadar çıplak ve ölümlü bir halde bile giderdim.

Hiçbir soru sormadan Ava'nın peşinden gittim. Beni doğrudan ölüme götürüyor da olabilirdi ama çaresizlik içinde, sevdiğim ve tanıdığım, bütünün iyiliği için her şeyini vererek hayatını riske atmaya gönüllü olan Ava'nın hâlâ oralarda bir yerlerde olduğuna inanmak istiyordum. O kişi

beni yanıltmazdı ve karşımdaki Ava'nın da yanıltmayacağına inanmak istiyordum.

Çatıya çıkan kapı karşımızda belirdiğinde derin bir nefes aldım. Çok yakında, öyle ya da böyle, hislerimin doğru olup olmadığını öğrenecektim.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

KATLİAM

Hızlı adımlarla, geceden daha karanlık olan öğlen göğünün altında duran çatıya çıktık. Kronos'u oluşturan hortum ortadan kaybolarak gökyüzüne dağılmış ve yıldızlara benzeyen parlak toplu iğne uçlarıyla mücadele ediyordu. Konsey. Kafamı eğdim. Annem beni görürse ve dikkati dağılırsa...

Bu gönüllü olarak almam gereken bir riskti. Annem güçlü biriydi. Kronos'un kendisini alt etmesine izin vermezdi. Eğer bu işten kurtulma şansımın olmasını istiyorsam, ondan şüphe etmemeliydim. Kendimden de şüphe etmemeliydim.

Saçları rüzgârda savrulan ve kafasını yukarı kaldırmış, savaşın en can alıcı noktasına bakmakta olan Calliope çatının ucunda duruyordu. Henry ise onun yanında durmuş, havayı birer mermi gibi yaran kum tanelerine karşı kollarının arasındaki örtülerden oluşan bohçayı korumakla meşguldü. Milo'yu buraya getirerek ne yaptığını sanıyordu?

İtirazlarımı bir kenara bıraktım. Milo ölümsüzdü ve onun için Henry'nin yanından daha güvenli bir yer yoktu. Dikkatimin dağılmasına izin veremezdim.

"Calliope," diye haykırdım. Sesim neredeyse rüzgârda kaybolmuştu ancak Calliope şaşkınlık içinde kaşlarını kaldırarak bana baktı.

Henry ve Milo'yu ardında bırakarak bana doğru gelirken "Demek gerçekten de düşündüğüm kadar aptalsın," dedi.

"Pek sayılmaz." Kancalı bıçağı sıkıca yakaladım. Calliope'nin hançeri kadar iyi işlev görüyor olmasını diledim. "Henry ve Milo'yu bırak. Bu yalnızca ikimizin arasında."

Calliope'nin gözleri masumca irileşti. "Henry istediği zaman gitmekte özgür. Senin yerine beni seçmiş olması benim hatam değil."

Kanım kaynamaya başladı. "Bu gerçekliğin hile ve şantaj ile yarattığın bir kurgudan ibaret olduğunu bilmek sana neler hissettiriyor? Seni hiç kimse sevmiyor. Kocan, çocukların, kız ya da erkek kardeşlerin... hiç kimse."

Calliope'nin etrafını saran hava öfke ile çatırdadı. "Sence umurumda mı? Ben kazandım, Kate. Hayatında istediğin her şey benim ve çok geçmeden sevdiğin herkes ölmüş olacak. Tek başına sonsuz bir hayat geçireceksin ve seni kurtaracak hiç kimse kalmayacak."

"Bunun kazanmakla *alakası* yok." Ona doğru bir adım attım. "Henry'yi asla bırakmasan bile, içinde bir yerlerde her zaman beni sevmeye devam edecek—bunu istediği için, birlikte mutlu olduğumuz için. Ava onu zorladığı için değil. Ve ne kadar yalnız kalsam da, en azından dünyadaki birilerinin beni kendi rızasıyla sevdiğini bilerek yaşayacağım. Ama sen... sen iğrenç, yalnız, sevilmeyen bir sürtükten başka bir şey değilsin ve asla bundan başka bir şey olamayacaksın."

Calliope çığlık atarak hızla üzerime atıldı. Geçen birkaç saniye içinde Ava beni arkasına çekmeye çalıştı ama ben ondan kurtuldum ve hançeri sıkıca kavrayarak Calliope'ye

doğru atıldım. Tek bir şansım vardı ve bunu elimden gelen en iyi şekilde kullanacaktım.

İki ölümsüz beden olarak birbirimize çarptığımızda neredeyse arka üstü yuvarlanıyordum. Calliope'nin tırnakları yüzümü tırmalamaya başladı, öfkeli çığlıkları kulaklarımda çınlıyordu ama elleri boştu. Benimkiler ise tam aksine.

Calliope "O sevimli yüzünü püreye çevireceğim," diye kükredi. "İşimi bitirdiğimde gözlerini çıkarıp derini yüzerken olanları oğluna seyrettireceğim. Ve belki de, senden geriye titrek bir et yığınından başka bir şey kalmadığında, ölmene..."

Kancalı bıçağı gövdesinin yan tarafına sapladığımda gözleri irileşti ve sözleri yarıda kesildi. "Ölmeme, ne?" dedim. "İzin mi verirsin?"

Calliope şaşkınlıkla kırışmış alnıyla üzerimden düştü. Gövdesine saplanmış olan bıçağa baktı. "Bunu nasıl..."

"Nicholas'ın döktüğü silahlar," dedim. "Tek akıllı sen değilsin."

Bıçağı çekiştirmeye başladı ve dışarı çıkması onun için içeri girmesinden daha kötü sonuçlar doğuran bıçak her hareketiyle onu biraz daha yaralarken yüzünü buruşturdu. Açık mavi elbisesinden kan fışkırdı ve bıçağı gürültüyle elinden düşürdü. "Ama..."

Bakışları donuklaştı ve tek kelime daha edemeden yere kapaklandı.

Gözlerimi Calliope'nin bedenine diktiğimde titremeye başlayan ellerimin acı rüzgârla hiçbir ilgisi yoktu. O peşimdeyken hayatta kalmaya çabaladığım iki buçuk seneden sonra, her şey nihayet bitmişti. Başarmıştım.

Bu fazlasıyla kolay olmuş gibiydi. Emin olmak için bedenini tekmelediğimde ölü bir balık gibi yana yuvarlandı.

Geriye doğru sendeledim. Onu öldürmüştüm. Onu gerçekten, kelimenin tam anlamıyla öldürmüştüm.

Artık bir katildim. Geçerli sebeplerim vardı ama Calliope'nin hançeri yanında değildi. Ona bir şans verebilirdim ve bunu yapmak yerine, onu soğukkanlılıkla öldürmüştüm. Bu beni nasıl ondan daha iyi biri yapabilirdi?

Değildim zaten, artık değildim.

Çenemi sıkarak başımı çevirdim. Kendimden daha sonra da nefret edebilirdim. Calliope ölmüş olabilirdi ama başımızın üzerindeki kıyamet bulutu hâlâ girdaplar halinde dönmekten vazgeçmemişti.

"Henry!" diye haykırdım. Calliope'nin cesedini bırakarak şiddetli fırtınanın içinden ona doğru ilerledim. "Milo'yu alarak buradan gitmen gerekiyor."

Henry gökyüzüne bakmaya devam etti ve ilk olarak beni duymadığını düşündüm. Ancak sözlerimi tekrar etmek üzere ağzımı açtığımda, parıldayan ay ışığı gözleriyle bana doğru döndü. Bir an için gözlerinin gerisinde bir şeyler gördüğümü zannettim ama o parıltı çok geçmeden kayboldu. Binlerce tanrının aynı anda konuşmasını andıran bir sesle "Git buradan, Kate." dedi.

Dehşet içinde ona bakakaldım. "Sen...sen Kronos'a *yardım* mı ediyorsun?"

"Gelmemen gerekiyordu."

"Ne olmuş? Bu gerekçe beni ne zaman durdurdu ki?" Milo'ya uzandım. "Onu güvenli bir yere götürmeyeceksen, ben götüreceğim."

Henry bebeği diğer yana çektiğinde gırtlağım düğümlendi. Bu gerçek olamazdı. Henry oralarda bir yerlerde bunun olmasını, sonunda özgür kalacağı anı bekliyor olmalıydı.

Ama karşımda yalnızca güçlü bir tanrının ifadesiz yüzünü görüyordum. Henry'yi değil. Ailemi değil.

Sağır edici gürlemenin içinden "Ava! Henry'ye yaptığın şeyi durdur!" diye bağırdım. Yanıt gelmedi. Omzumun üzerinden baktım. Ava gevşemiş çenesi ve korku ile açılmış gözleriyle bana bakıyordu ve bunun nedenini anlamam için birkaç saniye geçmesi gerekti.

Calliope'nin cesedi gitmişti.

Fırtına bir kız çocuğunu andıran bir kıkırdamayla yankılandı ve çığlıklar atan rüzgâr ile gittikçe yükselen dalgaların sesine karıştı. Kaskatı kesildim. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Onun ölmesini izlemiştim.

Calliope "O silahlar konusunda asıl gülünç olan şey," dedi ve bir kez daha hızla arkama döndüm. Calliope Henry'nin yanında duruyordu ve Henry'nin kolları her zaman bana sarıldığı gibi onun omuzlarına sarmıştı. Hançer ise ikimizin arasındaki boşlukta asılı duruyordu. "Çalışmadıkları için iskartaya ayrılmış olmaları."

Arkamda duran biri çığlık attı ve parlak hançer birden bana doğru fırladı. Yanımdan geçmesi için kendi etrafımda dönerek geriledim ama hançer hiç yolunu kaybetmeden peşimden gelmeye devam etti.

Sırtım sert bir şeye çarptı. Çatının kenarı. Hançer gırtlağıma dayandı ve düşmemeye çalışarak elimden geldiğince geriye yaslandım. Boğuk bir sesle "Henry," dedim. "Lütfen."

Calliope mide bulandırıcı derecede sevimli bir sesle "Onu dinleme Henry," dedi. "O düşmanımız, unuttun mu? Sen bana sadıksın."

"Yalnızca güçlerini senin üzerinde kullandığı için." Kumlu hava karşısında yutkundum. "Haydi ama, Henry, sen bundan çok daha güçlüsün."

Çatının diğer tarafından biri "Evet, Henry," diye seslendi. Persephone. Gözucuyla diğer kızların da ona katılmakta olduklarını gördüm. "Bundan daha iyisini yapabileceğini sanıyordum."

"Persephone?" Henry kaşlarını çattı. "Sen burada ne..."

Calliope "Onu dinleme," dedi. "Sen artık benimsin."

Henry onu savuşturarak Persephone ve kızlardan oluşan gruba doğru bir adım attı. "Siz burada ne arıyorsunuz?"

Anna elindeki gürzü savurarak "O işe yaramaz kıçını kurtarıyoruz," dedi. "Ve şu kaltağın işini bitirmek üzereyiz."

Bir savaş narası attı ve kızlar birden çatıya yayılarak doğrudan Calliope, Henry ve Milo'ya doğru atıldılar.

"Durun!" diye haykırdım. Ancak feryatlarımı kulak ardı ederek hızlanmaya devam ettiler. "Henry, git buradan! Milo'yu da al ve *git*!"

Henry beni duymazdan gelerek hayatında bu kadar tuhaf bir şey görmemişçesine kızlara bakmaya devam etti. Yanında duran Calliope elini salladı ve hançer gırtlağımdan çekilerek doğrudan kalbimin üzerine dayandı. Bıçağın ucu tenime battı ve akan bir damla kan gömleğimi lekelerken irkildim.

"Lütfen," diye yalvardım. "Gidin."

Bükülen metalin sesi yakarışlarımı boğdu ve yarım düzine kadar şaşkın ses arbedenin sesini bastırdı. Yukarıda savaşıyor olmasına rağmen Kronos'u oluşturan sis Calliope'nin önünde onu koruyan bir bariyer oluşturdu. Persephone ile diğer kızlar bariyeri aşmaya çalışarak öfkeli çığlıklar attılar. Silahları faydasızca sis bulutunun içine saplanıp duruyordu.

Persephone "Etrafından dolanın," diye emrettiğinde diğerleri dört bir yana dağıldı. Ancak hangi yöne gitseler de ona daha fazla yaklaşamadılar.

Calliope hainceye sırıttı. "Şöyle yapacağız, Henry." Bir elini Henry'nin koluna koydu ama Henry irkilerek geri çekildi. Geri mi dönmüştü? Aklı başına mı gelmişti? "Bütün bu küçük, sevimli baş belalarını geldikleri yere göndereceksin ve ben de belki bunun karşılığında Kate'i öldürmemeyi kabul edeceğim."

Bıçak göğsüme biraz daha batarak yarayı genişletti ve bir Titan'ın alevi bedenime yayılırken nefesim kesildi. Henry gerilmişti, ancak yüzündeki korku ifadesi geldiği hızla en çok acı çektiği zamanlarda taktığı kayıtsızlık ifadesiyle yer değiştirdi. İşte oradaydı. Calliope bunu biliyor muydu? Onu bilerek mi kendine getirmişti?

"Ne yapacaksın, Henry?" dedi. "Yerinde olsaydım bir seçim yapmak için fazla oyalanmazdım."

Artık kıkırdak ve kemikleri geçen hançer kalbimden yarım milimetre ötede durakladı. Etrafımı, hayatımdan geri kalan şeyin üzerindeki mutlak gücünü sabitleştiren bir sis bulutu sararken gözlerimin önünde şimşekler çakıyor ve yüzümden ter damlaları boşanıyordu.

Özür dilerim. Henry elini salladı ve kaybolan Persephone ve diğerlerinin yararsız silahları gürültüyle yere düştü.

Artık göğsümden enikonu kan damlamaya başlamıştı ve gözlerimi Henry'den ayıramıyordum. Calliope'nin onun bana olan bağlılığını zedelemiş olması umurumda bile değildi; benim ona olan bağlılığıma dokunamamıştı.

Geri kalan gücümün son damlasını da kullanarak "Yap şunu," diye hırladım. Varsın kurban zihniyeti olsun, belki de bu Henry ile Milo'nun güvenliğini sağlamaya yeterdi. "Sana meydan okuyorum."

Etrafta yankılanan bir feryat uluyan rüzgârı yardı. Nicholas kapıdan dışarı çıktı ve Ava birden onun üzerine atılıp

kafasını göğsüne yaslayarak mor yanaklarını öpücüklere boğdu. Planımın hiçbir parçası işe yaramamış olsa bile, en azından Nicholas'ı serbest bırakmıştık. En azından Ava'ya bizimle savaşmak için bir gerekçe sunmuştuk.

Calliope "Ne kadar da sevimli," dedi. "Kronos hepinizi hiçliğe dönüştürmeden önce tekrar bir aradasınız."

Nicholas doğrularak korumacı bir şekilde Ava'ya sarıldı. "Asla kazanamayacaksın," dedi. "Kronos hepimizi öldürebilir ama sen yine de ikinci sırada duran kişiden başkası olamayacaksın."

Calliope kükredi ve bu sözlerin onun üzerinde yarattığı etkiye tanık oldum. Yumrukları ve çenesi sıkıldı, yanakları kızardı. Dikkati dağıldığında hançer göğsümden dışarı kaydı. Bıçağı süzdüm ve tekrar tekrar bunu fark etmemesini dileyerek yavaşça kenara çekildim.

"Oğlum olman sana yalnızca bu kadar hoşgörü kazandırabilir," dedi. "Bunu gerçekten bu şekilde mi harcamak istiyorsun?"

"Hoşgörü mü? Onun yaptıklarına hoşgörü mü diyorsun?" Ava Nicholas'ın kolunu yana iterek hızla Calliope'ye doğru ilerledi. Nicholas Ava'nın desteği olmaksızın çökerek duvara yaslandı; bacakları o kadar titriyordu ki, ayakta durabilmesi bile bir mucizeydi.

Calliope Ava'yı çatının tam ortasında karşılayarak onunla burun buruna geldi. Gözlerinde kötücül bir kıvılcımla "Sen de en az benim kadar bu işin içindesin. Kate'e yaptıkların bir kenara, en başından beri konseye ihanet ediyorsun. Seni bu kadar kolay affedebileceklerini mi sanıyorsun?" dedi. "Her şekilde bir ölüden ibaretsin."

Ava sırıttı. "Buradayım, çünkü babam gelmemi istedi. Bunca zamandır olan biten her şeyi biliyordu. Ve sana neden

Kate konusunda yardım ettiğime gelirsek—" Gülüşü soldu... ve bana bir bakış fırlattı. "Çünkü babam savaşı Henry olmadan kazanamayacağımızı biliyordu. Kendi kocan bile sana karşı duruyor."

Calliope tısladı ve etrafındaki altın rengi parıltı neredeyse kör edici bir hal aldı. "Bunları neden yaptığın umurumda mı sanıyorsun? Olan oldu, her şey bitti. Senin sayende ben kazandım. Henry *beni* seviyor, onu değil. Artık değil."

Ava "En iyi kısmı da burası," dedi. "Henry seni sevmiyor, seni aptal. Bunca zamandır seni kandırıyor."

Aniden iç çektim ve Calliope birden dönerek Henry'ye baktı. Sert bir sesle "Bu doğru mu?" dedi. Henry'nin dudakları ince bir çizgi haline geldi ve Ava'ya azarlayıcı bir bakış fırlattı. İhtiyacım olan tek kanıt buydu.

Calliope onu benden çalamamıştı. Henry hâlâ benimdi.

Git. Düşüncelerimi elimden geldiğince büyük bir kuvvetle ona doğru ittim. *Şimdi gitmezsen Calliope Milo'yu öldürür. Beni düşünme.*

Henry tereddüt etti. Calliope çığlıklar atarak ona bağırmakla meşguldü ama Henry'nin sesi beni sarmalarken Calliope'nin sesi arka plandaki gürültüden farksızlaştı. *Bizimle gelmen gerekiyor.*

Yapamam.

Evet, yapabilirsin. Gittiğim anda seni öldürmeye çalışacak. Senin güvende olduğunu bilmeden buradan asla gitmeyeceğim.

Çatıya göz gezdirdim. Ava hâlâ buradaydı. Bilincini zorlukla açık tutan ve ölesiye hırpalanmış olan Nicholas hâlâ çaresiz bir şekilde duvara yaslanıyordu. Onları bırakamazdım ama Henry haklıydı, artık Kronos da savaşta olduğuna göre, Calliope'nin beni öldürmemesi için hiçbir sebebi yoktu. *Pekâlâ.*

Henry tutmakta olduğu nefesini verdi. *Olimpos'taki yatak odasında görüşürüz.*

Tamam.

Bir duraksama. *Ava doğruyu söylüyor.*

Kelimeler etrafımı sıkıca sararak Kronos ve Calliope'nin bana yaşattıkları her şeyin acısına merhem oldu. İkimize yaşattıkları. *Biliyorum. Gitmemiz gerek.*

Önce sen.

Gözlerimi kapadım ve bir saniye sonra son derece tanıdık bir his bedenimi sardı. Gözlerimi açtığımda Henry ile paylaştığım günbatımı renkli odada duruyordum ve nefesimi tuttum. Gelmeliydi. Bana verdiği sözden bu şekilde dönemezdi, özellikle de Milo'nun güvenliği söz konus...

Çirkin bir feryat havayı yardı. Calliope. Hissettiğim panik tüm varlığımı ele geçirdi ama neler olduğunu kavrayamadan önce Henry ve Milo'nun karşımda belirdiğini gördüm. Kollarımı onların etrafına sardığımda hissettiğim rahatlama neredeyse hıçkırıklara boğulmama neden olacaktı. "Sonunda güvendesiniz."

"Sen de öyle." Henry dudaklarını alnıma bastırdı ancak bir araya gelişimiz birkaç saniyeden fazla sürmedi. "Geri dönmeliyim."

"Sen... ne?"

Henry Milo'yu bana uzattığında kaskatı kesildim. Bebeğimin mavi gözleri kocaman açılmıştı ve küçük yumruklarını bana doğru sallayarak beni inceliyordu. Sonunda kendisini kucaklamamı bekliyordu. Ona sarılmak için can atıyordum ancak dokunduğum anda ondan bir daha asla ayrılamayacağımın bilincindeydim. Ve kazanmamız gereken bir savaş bizi bekliyordu.

Henry usulca "Devam et," dedi, ancak ben ellerimi arkamda birleştirerek kafamı iki yana salladım. "Sana ihtiyacı var."

Kısık bir sesle "Sana de öyle," dedim. Oğlumu reddetmek hayatımda yaptığım en zor şeydi ama bunu yapmak zorundaydım. "Onu almayacağım, Henry."

Bakışlarımızı birbirimize diktiğimizde geri adım atmayı reddettim. Bunu itiraf etmek istemese de, mücadelenin nasıl sonlanacağını gayet iyi biliyordu. Ve tartışacak zamanımız yoktu. Henry sonunda iç geçirdi ve aramızda bir beşik belirdi. Gözlerini benden ayırmadan bebeği nazikçe beşiğe koydu ve battaniyesini etrafına sardı.

Henry doğrulduğunda, birdenbire elini tutarak tüm gücümle sıktım. "Ben de seninle geliyorum."

İrkildi. Aşağıda savaşın sağır edici gürültüsü yankılanıyordu ve orada olmadığı her saniye kaybetmemize neden olabilirdi. "Kate, gitmeliyim."

"Gidersen, ben de gelirim."

"Seni tehlikeye atamam."

"Ben de seni tehlikeye atamam. Biz bir takımız. Birlikte çalışırız. Bu andan itibaren kimse arkada bırakılmayacak ve kimse diğerine danışmadan aptalca bir şey yapmayacak."

Çenesindeki kaslardan biri seğirdi. "Geri dönersen Calliope seni öldürmek için elinden gelen her şeyi yapacak."

"Biliyorum." Omuzlarımı dikleştirerek içimde kalan en ufak parçasına kadar tüm cesaretimi topladım. "Ben bir ölümlü olarak doğdum. Her zaman sonunda öleceğimi bildim ve bundan korkmuyorum. Ama seni kaybetmekten korkuyorum. Sonsuzluğu sensiz geçirmekten *çok* korkuyorum."

Usulca "Ben de sensiz geçirmekten," dedi. "Milo..."

Kendinden emin bir sesle "Bana bir şey olursa geri dönerek ona göz kulak olabilirsin," dedim. "Ve sana bir şey olduğu takdirde aynını yapacağıma söz veriyorum. Yalnız kalmayacak."

Henry tereddüt ettiği sırada savaşın gürültüsü şiddetlenmeye başladı. Bunun için harcayacak vaktimiz yoktu.

"Henry, seni seviyorum. Senden izin istemiyorum. Yardım etmek için neler yapabileceğimi soruyorum."

Ağzını açtı ama tek kelime etmesine fırsat vermeden tekrar sözünü kestim.

"Burada kalmak dışında."

Buna karşılık hafifçe gülümsemeyi başardı. "Bir takımız diyorsun?

"Takım." Yanağına dokundum. "Bu andan itibaren, sonuna kadar. O son bugün de olsa, milyonlarca yıl sonra da olsa, bu işte birlikteyiz."

Uzun bir sessizlik oldu. Gözleri benimkilere kilitlendi ve etrafımızı çevreleyen hava durgunlaştı. Beşiğinde duran Milo hafif bir ses daha çıkardığında, Henry tutmakta olduğu nefesini verdi. "Yardım etmek için yapabileceğin tek bir şey var."

"Ne olursa."

Elini elimin üzerine koydu ve parmaklarımı onunkilerden geçirmeden önce bileğini bıraktım. "Kızlar ona saldırdığında Kronos'un nasıl da bocaladığını gördün mü?"

Başımı iki yana salladım. "O sisin içindeyken ne yaptığını anlayamıyorum."

"Dikkati dağıldı. Daha yakınına sokulmamıza yetecek kadar." Elimi sıktı. "Kızları bebek odasından alarak Kronos'un dikkatini çatıya çekmek için elinden geleni yapmanı istiyorum. Bunu başarabilirsen, kazanmak için elimize bir şans geçebilir."

Yüzüme bir gülümseme yayıldı. "Kızları Ölüler Diyarı'na geri göndermedin mi?"

"Elbette hayır. Bu mükemmel bir fikirdi." Eğilerek dudaklarını benimkilere dokundurdu. "Şimdi gidip savaşı kazanalım."

Öpücüğüne karşılık verdim. "Birlikte."

"Birlikte."

* * *

Yalnız başıma, bebek odasının dışındaki tavus kuşu ve altın renklerinin hâkim olduğu koridora vardım. Henry'nin çatıya geri dönmüş olması gerekiyordu ama kulaklarımı zorlamama rağmen savaş istikametinin çatıya kaydığına dair hiçbir şey duyamadım.

Bebek odasının kapısını açtığımda Persephone "Nihayet gelebildin," dedi. Diğer kızlar arkasına toplanmışlardı.

"Üzgünüm," dedim. "Çatıya gidip..."

Ingrid şakağına vurarak "Biliyoruz," dedi. "Henry bize her şeyi söyledi."

Doğru ya. "O halde gidip bir Titan'la kovalamaca oynayalım."

Çatıya doğru koşuşturmaya başladık ve merdivene vardığımızda tüm kemiklerim bir mıknatıs gibi Henry'ye çekilirken basamakları ikişer ikişer çıkmaya başladım.

Aralarında ancak birkaç santimetre mesafe bulunan Ava ve Calliope tam ortada duruyorlardı. Ava'nın bedeni kızıl mor bir ışıkla, Calliope'ninki ise altın rengiyle parıldıyor ve Kronos devasa bir güç hortumu halinde etraflarında dolanıyordu. Henry ortalarda görünmüyordu.

Olimpos'ta mı kalmıştı? Hayır, ben o kadar şanslı biri değildim. Yukarı baktım. Işık huzmeleri daha öncekinden daha

solgun görünüyordu. Konsey kaybediyordu. Ama aniden diğerlerinden çok daha parlak olan bir ışık huzmesi daha belirdi ve sis bulutu ona yol açmak için ikiye ayrılır gibi oldu. Henry savaşa katılmıştı.

"Gidin!" diye haykırdım ve kızlar ileri atılarak silahlarını bıraktıkları yerden aldılar. Ölümcül olmayabilirlerdi ancak sis bulutuna dokunan bölümleri parıldıyor ve kıvılcım şelaleleri karanlığı aydınlatıyordu.

"Seni öldüreceğim." Calliope'nin gök gürültüsünü bile bastıran sesi gürleşmiş gibiydi. "Kazandığımda canlı canlı derini yüzeceğim ve ölümünü seyredeceğim."

Ava'nın çınlayan rüzgâra benzeyen kahkahası havayı doldurdu. "Asla kazanamayacaksın. Ölümden daha fazlasını hak ediyorsun. Adının tarihten silinmesini hak ediyorsun ve bunun gerçekleşmesini sağlayacağımdan emin olabilirsin. Artık acınacak haldesin, ama biraz daha bekle... işimi bitirdiğimde bir *hiç* olacaksın."

Hepsinin dikkatleri dağılmışken parıldayan tanrıçaların etrafından dolanarak hançeri aramaya koyuldum. Silah Calliope'nin elinde değildi, bu da etrafta bir yerlerde olduğu anlamına geliyordu. Belki de cebinde saklıyordu, ama Ava ile içinde bulundukları duruma bakılırsa, yakınında olsaydı çoktan Ava'nın işini bitirmiş olacağı çok açıktı.

Haydi, haydi, buralarda bir yerlerde olmalı...

İşte. Dakikalar önce durmakta olduğum yerde, çatının kenarında parlayan hançeri gördüm. Bıçağı yavaşça yerden alarak Calliope'ye döndüm. Ya şimdi, ya da hiç.

Hançeri bir buz kıracağı gibi tutarak çatıda koşmaya başladım. Kendini tamamen Ava'yla içinde bulunduğu tartışmaya kaptıran Calliope geldiğimi görmedi ve hızla ona

çarptım. Sertçe yere düşerek ayaklarımın dibine çökerken altın rengi parıltı kayboldu.

Dizlerimle onu yere bastırdım. Sonsuzluğa kadar uzanan bir an için birbirimize baktığımız sırada hissettiğim gaddarca tatmin Calliope'nin gözlerinden yansıdı. Hançeri kaldırdım. Bu sefer tereddüt etmeyecektim.

Silahı boynuna geçireceğim anda "Baba!" diye haykırdı. Sözcük hâlâ dudaklarındayken karşımda bir sis huzmesi belirdi ve zaman yavaşladı. Ona yaklaştıkça hareket etmem daha da güç hale geldi ve hançer Calliope'nin gırtlağından birkaç milimetre ötede durakladı. Ne kadar denesem de bıçağı yerinden oynatamadım.

Calliope alaycı bir gülümsemeyle "İyi denemeydi, Kate," dedi. "Elinden ancak bu kadarının gelecek olması çok yazık."

Rüzgârdan kopan bir fırtına bedenime çarparak hançeri elimden düşürdü. Ayaklarım yerden kesilirken çığlık attım ve sonunda sırtüstü yere düşerek altımdaki taştan yapılmış çatıyı çatlattım. Sis bulutu göğsümdeki yaranın içinden geçtiğinde acıyla inledim.

Calliope "Demek her şey bu şekilde sona erecekti," dedi ve hançeri eline aldı. "Nükteli bir şeyler söylemek isterdim, ama buna değmezsin."

Gözlerimi sıkıca kapattığım anda öfkeli bir çığlık havayı doldurarak, ikisini birbirinden ayırmak olanaksız hale gelene kadar okyanusun dalgalarının sesine karıştı. Buraya kadardı. Sonum gelmişti.

Bir saniye. İki saniye.

Beklediğim acı hâlâ gelmemişti.

Bir nefes sesi, sanki bütün dünya aynı anda iç çekmiş gibi çatıda yankılanarak gökyüzünü doldurdu. Sonunda

gözlerimi açtım. Calliope yakınımda duruyordu ancak eli boştu; bıçak gitmişti.

Ve hançerin sapı tamamen kalbine gömülmüş olan Ava aramıza çömelmişti.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

IŞIK

Arkamda duran Nicholas feryat etti ve kederi rüzgârı aşarak göğe yükseldi. Nicholas'ın acısı doğal olmayan bir şekilde kararmış olan gökyüzünde dolanan ışık huzmelerinden yansıdığında neler olduğunu anladım.

"Ava?" Ava yere çökerken yanına doğru emekledim. Elim yaranın üzerine yükseldi. Derindi, fazlasıyla derindi, sis bulutunun içinden geçmesine fırsat vermeden hançeri çekemediğim takdirde ölümcül olacaktı. İşleri daha da kötüleştirmeden bunu başarabilir miydim? Başka bir seçeneğim yoktu. Bunu yapmadığım takdirde öleceği kesindi. Hançerin sapını yakaladım. "Bu biraz canını yakacak."

Yavaşça hançeri çekerken Ava'nın çığlıkları savaşın gürültüsünü bastırdı. Bıçak Ava'nın göğsünden çıktığı anda elimi yaraya bastırarak kanı durdurmaya çalıştım. Ölemezdi. Bunca şeyden sonra ölemezdi.

Hırıldayan sesiyle "Özür dilerim," dedi. Gözleri kızarmıştı. "Sandım ki—bunun herkesin iyiliği için olduğunu düşündüm—sandım ki..."

"Sen yanlış bir şey yapmadın." Gözlerimin önündeki yüzü dalgalanmaya başladığında hızla gözlerimi kırptım. "Teşekkür ederim. Senden şüphelendiğim için çok üzgünüm."

"Beni... affediyor musun?" diye fısıldadı.

"Elbette." Dudaklarımı alnına bastırdım. "Seni seviyorum."

Ağzının kenarından bir damla kan süzüldü. Neredeyse duyulamayacak kadar kısık bir sesle "Bitir şu işi," dedi. Korkunç bir an için kendisini öldürmemi istediğini sandım, ama soğuk parmaklarını hançeri tutan bileğime doladığında ne demek istediğini anladım.

Omzumun üzerinden baktım. Calliope gözlerini Ava'ya dikmişti ve her ne kadar dik durmaya çalışsa da, yüzüne açık bir şaşkınlık ifadesi yayılmıştı. Neden? Tam olarak yapmak istediği şey bu değil miydi?

Hayır, bu bir kazaydı. Ava'yı hedef almamıştı. Beni hedef almıştı. Ancak hangi koşulda olursa olsun ona savunmasını hazırlama fırsatı tanıyamazdım. Ani bir hareketle öne atılarak ayak bileğini hedef aldım ve bıçak tenini ve kemiğini yarıp geçerken içimi acımasız bir tatmin duygusu kapladı.

Calliope yere düşerken çığlık attı; vücudumdaki her bir hücrede titreşen korkunç, içler acısı bir haykırış. Calliope insanüstü bir kuvvetle elimi pençeleyerek hançeri yerinden çıkarmaya çalıştı. "Her şey bitti, Kate. *Bırak* şunu."

Bıçağı benden almaya çalışırken hançer avuçlarını lime lime etti ve kanı kolumdan aşağı süzüldü. Parmaklarını benimkilerin altına geçirerek hançeri tutan elimi gevşetmeye başladı.

O kız çocuğunu andıran sesiyle "Gerçekten ne zaman vazgeçmen gerektiğini bilmiyorsun, değil mi?" dedi. Birkaç saniye sonra hançeri almayı başaracaktı. Bıçağın sapı kanlı elimden kayarken haykırdım ve gözlerimden hüsranla dolu

yaşlar süzülmeye başladı. "Henry'yi geri alacağım ve Callum benim olacak. O benim oğlum, senin değil ve bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok. Adını her duyduğunda onu nasıl terk ettiğini hatırlamasını sağlayacağım. Onu asla sevmediğini bilmesini sağlayacağım. Senden, dünyadaki herkesten daha çok nefret etmesini..."

Öfkeden deliye dönmüş bir şekilde kükredim. Elim onunkinden kurtuldu ve aramızdaki bir şeyler mide bulandırıcı, ıslak bir ses çıkardı. Calliope ikiye katlanarak kaskatı kesildi ve gözleri şaşkınlıkla irileşti.

Soluklarım hızlanmıştı ve yumruğum hâlâ hançerin sapına kenetlenmiş bir şekilde onu üzerimden atmaya çalıştım. Ancak yanlış giden bir şeyler vardı: Geri çekilmeye çalıştığımda hançer direniyor ve Calliope vücudunu kolumun üzerine yaslamaya devam ediyordu.

Çığlıkları gırtlağından çıkan ıslak guruldamalara dönüştü ve bedeninde kalan gücü son bir hamle için kullanarak dirseğimden kurtuldu. Silah elimden kaydı ve Calliope göğsünü tutarak yere düştü.

Geriye doğru tökezledim. Hançerin gümüş sapı açılı bir biçimde Calliope'nin göğsüne saplanmış, göğüs kafesinden doğruca kalbine uzanmıştı. Yarasından kan boşanan Calliope sarsılırken, etrafını saran altın ışık zayıflayarak yok oldu.

"Sen..." demeyi başardı ancak sözlerinin geri kalanı onunla beraber ölüp gitti. Bedeni durgunlaştı ve boş bakışlı, kör gözlerini üzerime dikti.

"Hayır," diye fısıldadım. "Bunu kendin yaptın."

Gökyüzü birden patladı ve aynı anda beyaz bir ışık karanlığı deldi. Savaşın uğultusu kesilerek yerini hayatımda duyduğum en güzel seslerden oluşan bir koroya bıraktı ve altımda duran Calliope'nin bedeni bir kez daha parlamaya

başladı. Aceleyle Ava'nın yanına dönerek elini tuttum. Nicholas da bize katıldı ve yanaklarından süzülen büyük damlalara rağmen gülümsüyordu.

Kara bulutlar bir hortum oluşturdu ve karanlık bir erkek figürü haline gelene kadar yoğunlaşarak birleşti. Kronos.

Aynı anda her yönden gelen sesiyle "Rhea!" diye kükredi. Beyaz ışık da şekillendi ve Rhea gökten yere indi. Hâlâ Afrika'daki gibi genç bir kız formundaydı ancak görünüşüne rağmen bedeninden büyük bir güç yayılıyordu.

Sanki orada değilmiş gibi Kronos'u geçerek Calliope'nin boş vücudunun yanına çömeldi. "Kızım," diye fısıldadı. Dokunuşuyla birlikte Calliope'nin bedenine yayılmış olan kan ortadan kayboldu ve hançer donuk ve Titan gücünden yoksun bir halde yere düştü. "Sana neler oldu böyle?"

Gözlerimi sildim ve bu sırada yüzüme kan bulaştırdım. Yaptığım şeyin ezici ağırlığı beni sarstı ve bedenim bu baskının altında yere çöktü. Onun evladını öldürmüştüm. Calliope'nin Milo'ya yapmasından korktuğum şeyi Rhea'ya yapmıştım. Artık gerçek bir katildim.

Ancak asıl yapmak istediğim şey bu değildi, yalnızca kendimi korumak istemiştim. Vazgeçmeyen kişi Calliope olmuştu. Peşime düşen kendisiydi. Bütün bu olanları başlatan kişi kendisiydi.

Ne var ki bunu bir kez daha yapma şansım olsaydı, yine yapardım. Kısık bir sesle "Çok üzgünüm," dedim. "Başka seçeneğim yoktu."

Rhea'nın yanağından gümüş rengi bir yaş süzüldü. "Hayır, sanırım yoktu."

Artık Kronos tarafından alıkonmayan diğer tanrılar birer birer çatıya gelerek bize katıldı. Fakat Calliope ile Rhea'nın

yanına gitmek yerine Ava, Nicholas ve benim etrafımda bir çember oluşturdular.

İlk gelen kişi Walter oldu ve çatlak çatının üzerinde yanıma oturarak Ava'nın başını kucağına aldı. Saçlarını okşayarak duyamadığım kelimeler mırıldanmaya başladı ve Ava zayıfça gülümsedi. Walter'ın ellerinden tuhaf bir ışık yayıldı ve kimseye sormama gerek kalmadan, Ava'yı hayatta tutmaya çalıştığını anladım.

Hıçkırıklara boğulmak üzere olan Walter "Lütfen, anne," dedi. Daha önce hiç ağladığını görmemiştim. "Kızını kurtaramam, ama sen benimkini kurtarabilirsin."

Rhea durgunlaştı. "Olan oldu. Kızım yolunu kendi seçti, seninki de öyle."

Dünya her geçen saniyeyle birlikte soğuyarak, geriye yalnızca Ava'nın avucumda duran elini bırakana kadar daraldı. Hayır. *Hayır.* Ava'yı kurtarmak tamamen Rhea'nın elindeydi. Onu kurtarmalıydı.

"Öylece ölmesine izin veremezsin." Ayağa kalkmaya çalıştım ama ellerini omzuma dayamış olan biri beni aşağıya bastırıyordu. Henry. "Tek yapmaya çalıştığı şey Kronos'u durdurmaktı. Senin yapmayı reddettiğin şeyi yapıyordu."

Rhea hiçbir şey söylemedi. Kronos onun yanına çömeldi ve yüzü ifadesiz olmasına karşın Calliope'nin yanağına dokundu.

"Lütfen, Kronos," diye yalvardım. "Ava ölmek zorunda değil."

Kronos bana baktı ve o anda bir umut dalgasının içimi kaplamasına izin verdim. Belki de bunca şeyden sonra, insaniyete dair bir şeyler öğrenmişti. Tek kelime etmeden bize doğru işaret etti ve bedenime hoş bir uyuşukluk yayıldı. İçimdeki ateş serinledi. Beni iyileştirmişti. Sonunda anlamıştı.

Ava'nın elini iki elimin arasına alarak ona baktım ama göğsünden akan kan durmak yerine her kalp atışıyla daha da güçleniyordu. "Ama..." Bakışlarımı yukarı kaldırdım ve Walter kafasını eğdi.

Kronos "Ölmek zorunda değil, ama ölecek," dedi. "Ödeştiğimizi düşün."

Görüşüm karardı ve günbatımına bulanmış gökyüzü, her şey birer karaltıdan ibaret olana dek dönmeye başladı. "Ödeşmek mi?" diye fısıldadım ve sanki içimde biriken keder, çaresizlik ve vicdan azabının her bir damlası bir araya gelerek aynı anda ağzımdan boşanıyormuş gibi çığlıklar atmaya başladım. "Yani *ödeşebilmemiz* için mi onun ölmesine göz yumuyorsun?"

Henry'nin ellerinden kurtulmaya çalıştım ama kollarını o kadar sıkı sarmıştı ki, zorlukla hareket ediyordum. Kulağıma dokunan sıcak nefesiyle "Kate, sakin ol," dedi, ama faydasızdı.

"Onu öldürüyor!" diye feryat ettiğim sırada James'in Henry'nin yanına çömeldiğini gördüm. Öfkem James'in iyi olduğunu öğrenmenin yarattığı rahatlığı bile bastırmıştı. "Bu benim hatam değil, bunun benim hatam olduğunu ima edemezsin!"

Ava'nın sesi *her şey yolunda,* diye fısıldadı ve parmakları benimkilere sarıldı. *Haklısın. Bu senin hatan değil.*

Sıkıca Ava'nın elini tuttum. *Üzgünüm. Çok üzgünüm. Bu şekilde olmamalıydı.*

Ama oldu. Ben hazırım.

Gırtlağımdan gürültülü, ağır bir hıçkırık yükseldi. *Bir yolunu bulacağız. Söz veriyorum. Seni iyileştirmenin bir yolunu bulacağım.*

Ava'nın kanla lekelenmiş dudaklarına belirsiz bir gülümseme yayıldı. *Bu sefer değil, Kate. Seni seviyorum. Hepimiz seviyoruz, bazılarımız bunu göstermek konusunda pek yetenekli olmasa bile.* Yaşamın hızla çekildiği mavi gözleri Henry'ye döndü. *Bunu unutma. Beni de unutma, tamam mı? Birileri beni hatırladığı sürece tamamen yok olmam imkânsız.*

Nefes alamıyordum. Gırtlağımdan hıçkırık üzerine hıçkırık boşanıyordu ve söyleyebildiğim tek kelimeyi söyledim. "Unutmayacağım."

Konsey üyeleri veda edebilmek için birer birer Ava'ya katıldı. Herkes, hatta Dylan bile tek kelime etmeden ağlıyordu. Ne kadar yerle bir olmuş olsam da, hislerim konseyin hissettikleri yanında bir hiç olmalıydı ve kendimi sessiz kalmak için zorladım. Ama bencil bir hareket olmasına karşın Ava'nın elini bırakamadım. Parmakları, onu hayatta tutan tek şeyle parıldayan Walter ise saçlarını okşamayı bırakmamıştı. O değerli birkaç dakika içinde binlerce yıl yaşlanmıştı.

Güneş sonunda ufuk çizgisinin ötesine battığında Walter'ın ellerindeki ışık söndü. Ve Ava öylece yok oldu.

Dünya sessizliğe gömüldü. Okyanus bile durgunlaştı ve alacakaranlığın vahşi gölgeleri gökyüzünde gerektiğinden çok daha fazla oyalandı. Kimse konuşmadı. Kimse hareket etmedi. Kimse önceden sonraya geçen o adımı atmadı ve her birimiz sonsuz bir an içinde kısılıp kaldık.

O an asla bitmemeliydi ama konsey, zamanı sonsuza kadar yadsıyamazdı. Sonunda Henry elini sırtıma koydu ve dokunuşu nazik olmasına karşın elimi Ava'nın soğuk parmaklarından çekip aldı. Ayrılık beni ikiye bölmüştü ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ava ölmüştü.

Walter gırtlağını temizleyerek Ava'nın başını yere bıraktı. Titrek bacaklarıyla ayağa kalkarak zayıf bir çabayla sırtını dikleştirmeye çalıştı. "Göze göz," dedi. "Bunun bir

kez daha yaşanmasına izin vermeyelim. Barışçıl bir şekilde gidecek misin, baba?"

Kronos "Hayır," dedi ve Henry, öfkemin içimde kalan az kendini koruma güdüsünü yakıp yok etmesine izin vermeden sırtımı okşayarak gözlerimde yanan alevleri yatıştırdı.

Rhea "Gideceksin," dedi. "Buraya kadar. Bu yıkım döngüsünü sürdürmenize izin vermeyeceğim. Bizden birini aldılar ve biz de onlardan birini aldık. Her şey sona erdi."

Kronos'un formu bir kez daha kara bir buluta dönüşmeye başladı ama beyaz ışık aynı hızla onu içine aldığında hırıldadı. "Bırak beni, Rhea."

Rhea sakin ve kararlı bir sesle "Bırakmayacağım," dedi. "Konsey de öyle. Burası artık onların dünyası ve sen burada bir yerin olmadığını kanıtladın. Oğlumuzun söylediklerini son bir kez daha tekrarlayacağım, olaysız bir şekilde gidecek misin?"

Sessizlik.

Rhea "O halde bana başka seçenek bırakmıyorsun," dedi ve Kronos'un etrafını saran ışık kör edici bir hal aldı. Gözlerimi başka yöne çevirirken Kronos'un haykırdığını duydum, ondan duyduğum acı dolu ilk ve tek feryat.

Güzel. Bunu hak etmişti.

"Dur! Gideceğim... olay çıkarmadan," demeyi becerdi ve ışık zayıflar gibi oldu.

Rhea "Pekâlâ. Oğlum?" dedi ve Henry beni bıraktı.

Saçlarımı öperek "Hemen döneceğim," dedi. "James, ona göz kulak ol."

Ayakta duran James'in kolları Henry'ninkilerin yerini aldı ve bunca zamandır ilk kez bakışlarımı konseye çevirdim. Herkes oradaydı, Ella ve Theo bile. Bir kişi dışında...

"Annem nerede?" Dünya bir kez daha dönmeye başlarken yüzümdeki tüm kan çekildi. "James, annem nerede?"

James çabucak "O iyi," dedi. "Gerçekten. Milo'nun yanında."

"Onu görmek istiyorum," dedim ve James, tıpkı Walter'ın Ava'ya yaptığı gibi parmaklarını saçlarımdan geçirerek başını onaylarca salladı. Belki de bunun beni yatıştırabileceğini düşünmüştü ama içimdeki boşluk bir türlü yok olmuyordu. Yok olacağından da şüpheliydim.

Henry Kronos'un dirseğine dokunan Rhea'nın elini tuttu. Gözlerim onunkiyle buluştu ve üçü birden yok olmadan önce kısaca başını salladı, şüphesiz Tartarus'a geri gidiyorlardı. Yapmak istediğim son şey Henry'nin gözümün önünden kaybolmasına izin vermekti ve tandık bir dehşet duygusu midemi doldurdu. Ya bir şeyler ters giderse ve onu bir daha asla göremezsem ne olacaktı?

James içimdeki korkunun somutlaşmasına izin vermeden beni kollarına aldı ve ayağa kalkmaya yardım etti. Yanağı parıldıyordu ve başparmağımı ıslak teninde gezdirdim. "Çok üzgünüm." Bunu ne kadar tekrarlasam da, yeterli olmayacaktı.

James başını iki yana salladı ve ses çıkarmaya çalışarak dudaklarını oynatmaya başladı. Ona sarıldığımda sıkıca bedenime tutundu. Benim ona ihtiyaç duyduğum kadar, o da bana ihtiyaç duyuyordu.

"Haydi," dedi. "Eve gidelim."

* * *

Uyuyan Milo'nun beşiğini sallayan annem Olimpos'ta bizi bekliyordu. Rahatlamış bir halde ona doğru tökezledim, önümü bile zorlukla görüyordum.

Annem "Ah, tatlım, bir şeyin yok ya," diye haykırarak kollarını etrafıma doladı. Bir an için nefes alamadım ama umurumda bile değildi. Annem iyiydi, Milo iyiydi, Henry iyiydi...

Ancak Ava değildi.

Bir anda içimde kalan gücün son parçası da ufalandı. Kelimeler beni boğarken "Ava öldü," diye fısıldadım.

Annem gerildi ve kapı eşiğinde duran James gırtlağını temizledi. Kabaca "Calliope de öyle," dedi. "Rhea ile Henry, Tartarus'a gitmekte olan Kronos'a eşlik ediyorlar."

Gözleri yaşlarla dolan annem "Küçük bir zafer," dedi. "En azından... en azından..."

Sözlerini bitiremedi. Hayatımda ilk kez annemin paramparça olduğuna tanık oluyordum. Dizlerindeki güç tükendi ve yatağının kenarına çöktü. Çaresizce Milo'nun yanına gitmek istesem de, annemin yanına kıvrıldım ve o ağlarken kendime hâkim olmaya çabaladım. Yıllarını bana güç vermek ve benim acımın kötüleşmesini engellemek için kendininkini gizleyerek harcamıştı. Şimdi sıra bendeydi.

"Geçen yıl boyunca ona öyle kötü davrandık ki..." Annem bir mendil yaratarak gözlerini sildi. "Orada olmamalıydı. Geri dönmek istediğinde ona izin vermeliydik."

"Bu senin hatan değil," dedim. Bu kararı veren kişi Walter olmuştu. "Bunları neden yaptığını bana binlerce kez söylemiş olmasına rağmen onu hiç dinlemedim. Kronos..." Sesim titredi. "Onu kurtarmadı. Beni iyileştirdi, onu da iyileştirebilirdi ama benim yüzümden... benim yüzümden bunu yapmayı reddetti."

Annem başını benimkine dayayarak beni kollarına aldı. Çatlak bir sesle "Olanlar senin de hatan değil," dedi ama sesinde bir ikna etme çabası vardı. "Kronos onu asla

kurtarmazdı, onun yanında kalarak vermiş olduğun sözü tutsan bile. Onur denen şey onun için hiçbir şey ifade etmiyor. Kronos yalnızca elindeki güçten ibaret bir varlık ve senin yaptığın tek şey onun gururunu zedelemek oldu. Kim olduğunu ya da kim olmayı seçtiğini değiştirmedin."

Hıçkırdım. "Ondan nefret ediyordum. Sandım ki... her şey için onu suçladım ama onun tek yaptığı bana yardım etmekti ya da... Milo'ya bakmak... ya da Nicholas'ın hayatını kurtarmak. Ve Walter..."

"Walter savaşı kazanabilmek için gerekeni yaptı." Annem bir saç tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Kendi günahlarıyla kendisi baş edecek."

Çenem titredi. "Bir şeyler yapmalıydım. Dinlemeliydim ya da onun için savaşmalı ya da onu affetmeliydim ya da herhangi bir şey."

James "Yaptın zaten," dedi. "Bunların hepsini yaptın. Annen haklı. Bu senin hatan değil ve onun hatası da değil, yani onun: Ava'nın. Her şey Calliope'nin hatası. Ve artık Calliope diye biri yok. Ava'yı hatırlayarak onu sevmeye devam etmekten başka yapabileceğimiz bir şey kalmadı."

Sertçe başımı salladım. Onun için bu kadarını yapabilirdim ve yapacaktım. Hepimiz yapacaktık.

Beşikte duran Milo hafifçe ağlamaya başladı. Annem "Birileri seni görmek istiyor anlaşılan," dedi. Kızarmış gözlerine rağmen onu beşikten alırken gülümsemeyi başardı. "Ona sarılmak ister misin?"

Hem de dünyadaki her şeyden çok isterdim. Ancak ona uzanırken tereddüt ettim. Birkaç santimetre sonra onu hissedebiliyordum. Gerçekten oradaydı. Sorular ve şüphelerden oluşan görünmez bir duvar beni engelledi ve ellerimi

tekrar indirerek kucağıma koydum. "Ya bunu yapamazsam? Ya ona annelik yapamazsam?"

Annem "Zaten onun annesisin," dediğinde başımı iki yana salladım.

"Bu konuda senin kadar iyi ya da... ya da güçlü değilim."

Annem tekrar başını benimkine yasladığında saçları boynumu gıdıklamaya başladı. "Evet, öylesin. Birçok konuda benim şimdiye kadar olduğumdan çok daha güçlüsün. Hüzün zayıflığa işaret etmez, tatlım. Aksine, içindeki sevginin miktarını gösterir ve dünyada bundan daha güçlü bir şey yoktur. Ava bunu hepimizden iyi biliyordu."

Gözüme kapı eşiğinde hareket eden bir gölge ilişti. Henry "Annen haklı, biliyorsun," dedi. "Ava'yı en iyi, hayatımızdaki insanları elimizden geldiğince çok severek onurlandırabiliriz. Onun tek istediği şey bu olurdu." Yanıma oturarak anneme gülümsedi. "Bakıyorum da, oğlumla tanışmışsın."

Annem "Çok yakışıklıyız," dedi ve Milo bir kez daha usulca ağlamaya başladı. "Seni istiyor, Kate."

Yanaklarımı kanlı kollarıma silerek başımı salladım. Annem Milo'yu kollarıma bıraktı ve Milo son derece rahat bir şekilde yerine yerleşti. Beklediğimden daha sıcak ve ağırdı. Başını bana çevirerek burnunu göğsüme yasladı ve kalbim neredeyse patlamanın eşiğine geldi.

Annem "İşte böyle," diye mırıldanarak Milo'nun başını destekleyebilmem için dirseğimi düzeltti. "İşte oldu."

James "Şuna bir bakın," dedi. "Sen doğuştan annesin."

Milo sakinleşirken büyük ve mavi gözlerini bana dikti. Daha önce kurmayı başardığımız bağ daha da kuvvetlenmişti ve o anda bütün dünyam değişti. O kadar güzel ve masumdu ki tüm sonsuzluğu bu şekilde kalmasına fırsat vermek için harcayabilirdim. Asla savaş, nefret ya da kaybın

verdiği acıyı tatmayacaktı. Asla sevdiği birinin son günlerini saymak zorunda kalmayacaktı. Asla kendini yalnız, değersiz ya da sevilmeyen biri gibi hissetmeyecekti. Yalnızca mutluluğu bilecekti. Barışı bilecekti. Aileyi bilecekti. Ve Henry ile ben sonsuza kadar yanında olacaktık.

Gözlerimden bir yaş süzülerek çeneme doğru süzüldü ve Milo'nun burnuna düştü. Bebek yüzünü buruşturduğunda Henry kıkırdamaya başladı.

Annem ayağa kalktı. "Sizi biraz yalnız bırakayım," dedi ancak gülümsüyor olmasına rağmen sesindeki keder hiçbir yere kaybolmamıştı. Kaybolacağından da şüpheliydim. James ile birlikte odadan çıkarak kapıyı arkalarından kapadılar.

Henry "Sana çok benziyor," diye mırıldandı. "Ona her sarıldığımda seni gördüm. Seni çok özledim, Kate."

Parmak eklemlerimi nazikçe Milo'nun yanağında gezdirdim. Gözleri bana benziyor olabilirdi ama koyu renkli saçları tıpkı Henry gibiydi. Ve de kulakları. "Adadayken Calliope'yle aranızda geçenler..."

Henry gerildi. "Kate, ben..."

"Hiç önemli değil." Ona baktım. "Milo'yu korumak için gerekeni yaptın. Bunu biliyorum."

Eli sırtımda dolanarak omzumu sıktı. "Hiçbir şey olmadı. Ava güçlerini asla üzerimde kullanmadı. Başından beri numara yapıyordum."

Öne eğilerek onu öptüm. Dudaklarıma değen dudakları son derece tatlıydı ve aramızda duran Milo sızlanmaya başlayana kadar onu bırakmadım. İkimiz de numara yapmanın, Calliope'yi bir şekilde onu sevdiğine ikna ettiği anlamına geldiğini biliyorduk. Bir yanım her şeyi duyma arzusuyla yanıp tutuşuyordu ancak bunların hiçbir önemi kalmamıştı ve Calliope'nin bizi mezarındayken bile incitmesine

izin vermeyecektim. Henry'nin katlanmak zorunda kaldığı her şeyin üstesinden birlikte gelecektik. Bir gün bu konuda konuşmak isterse onu dinlerdim. Ama o zamana kadar ona inanıyormuş gibi yapacaktım. Onu, kendisinin beni koruduğu ve sevdiği gibi koruyup sevebilmek için.

Biz bir aileydik ve hiç kimse bunu bizden esirgeyemezdi; ne Calliope, ne Kronos, ne de ölümün ta kendisi.

YİRMİNCİ BÖLÜM
SONSUZ

Gece vakti bir ara bedenimi Henry'ninkinden kurtararak yavaşça yataktan çıktım. Savaştan sonra son derece bitkin düşen Henry derin bir uykuya dalmıştı ama ben ne kadar denesem de, bir türlü uyuyamamıştım.

Beşiğe uzanarak hâlâ orada olduğundan emin olmak için Milo'nun alnına dokundum. Göğsünün istikrarlı bir biçimde inip kalktığını gördüğümde odadan dışarı süzüldüm ve kapıyı ardımdan kapadım. Gece yarısı olmasına rağmen tavanın mavi rengi hâlâ parıldıyor ve muhteşem bir günbatımı ayaklarımın altında oynaşıyordu.

Nereye gitmek istediğimi düşünmedim. Koridora çıktım ve bir an sonra ayaklarım beni başka birilerini aramak üzere taht odasına götürdü. Geçirdiğimiz yorucu akşamdan sonra kimsenin uyanık olacağını düşünmesem de, denemeye değerdi.

Odanın girişinde birden durakladım. Buradaki tavan mavi değil, gece kadar siyahtı ve yukarıdaki yıldızlar bize doğru göz kırpıyordu. Tahtlar gitmiş ve yerine yüksek bir platformda duran camdan bir tabut gelmişti. Tabutun içinde

ise beyaz bir elbise giydirilmiş ve saçlarına güller takılmış olan Ava duruyordu.

Düşünmeden odaya daldım ve avucumu cam tabuta bastırdım. Dudakları vişne rengiydi ve loş ışıkta neredeyse gülümsediğini görebiliyordum.

Gırtlağım düğümlendi. Bir şeyler söylemek için ağzımı açtım—özür dilemek için, onu asla unutmayacağıma söz vermek için, evrene bana inanmaktan başka seçenek bırakmayana kadar, onu tekrar tekrar affetmek için—ama kendimi ne kadar zorlasam da ağzımdan tek bir kelime bile çıkaramadım. Beni duyamayacaktı ve söylemek istediğim her şeyi o son dakikalarda söylemiştim zaten. Biliyordu zaten.

"Ava gerçekten orada değil."

Kaşlarımı çattım. "Beni yalnız bırak."

Ardımdan gelen kumaş hışırtısı ve yumuşak ayak sesleri kesildiğinde, en az çatıda göründüğü kadar yaşlı görünen Walter'ın yanıma geldiğini fark ettim. "Bu bir çeşit yansıma, ama basit bir resimden çok daha gerçekçi."

Elimi camdan çekerek Walter'dan yarım adım öteye çekildim. "Vücudu nerede?"

"Gitti," dedi. "Evrene geri döndü."

"O halde bu... bu hologram neden burada?" Boş taht, boş yatak odası, hayatlarımızın bir zamanlar ona ait olan boş parçası... sanki bunlar Ava'nın öldüğünü hatırlatmaya yetmezmiş gibi.

Walter derin bir iç çekti ve nefesini verdiği sırada hafif bir gök gürültüsü taht odasını doldurdu. "Uzun bir yaşamı oldu ve bu yaşam birçoklarının hayatlarına dokundu. Ona veda etmek isteyenlere bu şansı tanıyabilmek için."

"Ama Calliope için aynını yapmıyorsun."

İrkildi. "Karım kendi yolunu kendi çizdi. Kendini konseyden ayırmayı yeğledi. Ava böyle bir şey yapmadı."

"Hayır, yapmadı," dedim. "Bunu sen yaptın. Ava senin yüzünden öldü."

Walter gözlerini tabuta dikti. "Birçok hatam oldu..."

"Hata mı?" Çıkardığım hırıltı taht odasında yankılandı. "Ava öldü ve senin tek söyleyebileceğin şey bazı *hatalarının* olduğu mu yani?"

Walter bocaladı. Sırtını dikleştirmeye çalışsa da, gözünden akan yaşlar yüzünden aşağı süzülüyor ve gözümü korkutma çabalarını boşa çıkarıyordu. "Senin bunu söylemeye... koşulların nasıl geliştiğini bilmiyorsun..."

"Ava'nın öldüğünü biliyorum. Ona gitmesini söylediğin için Calliope'ye katıldığını biliyorum."

"Nicholas için," dedi. "Bütünün iyiliği için."

"Bu bütünün iyiliğine değer mi?" Tabutu işaret ettim. "Senin verdiğin kararlar olmasaydı, Ava'nın hâlâ hayatta olacağını bilmene değer mi?"

Boğuk bir sesle "Hayatta olmayacaktı," dedi. "Hiçbirimiz hayatta olmayacaktık. Henry asla savaşa katılmayacaktı ve Kronos kazanacaktı. Bu kadar basit."

"Savaşı Rhea kazandı, Henry değil. Savaşın büyük kısmında yanımızda bile değildi."

Walter "Evet, yanımızdaydı," dedi. "Çatıda Calliope'nin yeteneklerini bastırıyordu. Bunu yapmak herhangi birimiz için son derece güçtür, fark edilmeden yapmak daha da güçtür ama Henry başardı. Senin Kronos'a teslim olma planlarını bize açtığında ne yapmaya çalıştığını anladık ve Ava, Calliope'nin Henry'yi istediğini bildiği için bir oyun oynamaya karar verdik. Ava bunca zaman boyunca bize Calliope ve Kronos'un taktikleri hakkında bilgi taşıyordu. Henry'nin

yardımı olmaksızın kazanmak için en ufak bir şansımız olmazdı. Ya da Ava'nın. Henry'nin savaşmaya karar vermesindeki en büyük etken Ava... ve *sendin*."

"Ava'yı bu işin dışında tutmanın bir yolu olmalıydı. *Her zaman* başka bir yol vardır."

Walter "Başka bir yolu olsaydı, sence onu bu şekilde tehlikeye atabilir miydim?" dedi. "Henry'yi Ava olmadan savaşa çekebilmenin makul bir yolu olsaydı..."

"Sorabilirdin. Ona zaman tanıyabilirdin. Calliope'nin oyununu oynayarak herkesin hayatını tehlikeye atman gerekmezdi." Sonunda yüzümü ona döndüm. "Bizler bir satranç tahtasındaki taşlardan ibaret değiliz ama sen bize bu şekilde davrandın ve şimdi de bunun bedelini ödüyorsun. Hepimiz ödüyoruz. Bu yüzden kendine söylediğin yalanlar her ne ise, geceleri rahatça uyumanı sağlamalarını diliyorum, çünkü yaptıklarını öğrendiklerinde hiç kimse seni dikkate almayacak."

Walter tabuta dokundu ve içindeki mücadele gücünün tamamı tükenerek geriye saniyeler önce Tanrıların Kralı'nın durduğu yerde boş bir kabuk bıraktı. "Neler hak ettiğimi biliyorum. Ne senin, ne Moira'ların, ne de evrenin kendisinin yaptığım hataları ayrıntılarıyla önüme sermesine ihtiyacım yok. Şimdi bunların bedelini ödüyorum ve sonsuz varlığımın geri kalanı boyunca da ödemeye devam edeceğim. Eğer içinde yaşamamı istediğin cehennem bu değilse, intikam arzunu tatmin etmek için daha ne kadar incinebileceğimi bilmiyorum, kızım."

"Ben senin kızın *değilim*."

Walter başını eğdi. İçimdeki tüm dürtüler ona bir şekilde misilleme yapma şansı vermeden oradan kaçıp gitmemi haykırıyordu—duygusal olarak, zihinsel olarak, hangisi olduğu fark etmezdi—ama ayaklarım oradan ayrılmayı reddediyordu.

Bu güya babam olan adamla yaptığım en uzun süreli konuşmaydı ve gittiği yön hiç de iç açıcı değildi.

Sessizce "Tıpkı Ava gibi sen de benim kızımsın," dedi. "Ava çocuklarım arasında beni gerçekte olduğum gibi gören tek kişiydi. Diğerleri bana baktıklarında yalnızca saf bir güç görürdü. Calliope ise bir zampara. Ama Ava hepinize karşı beslediğim sevgiyi anlayabiliyordu. Bir adamın, ifade etmediği duygular içinde olabileceğini ve bu ifadesizliğin sevgiyi öldürmeyeceğini biliyordu."

"Bunu biliyorum." Ne olursa olsun Henry'nin beni sevdiği konusunda ısrar eden kişi Ava olmuştu. "Asla karına ihanet etmeseydin bunların hiçbirinin yaşanmayacağının farkında mısın?"

"Ona asla ihanet etmeseydim hiçbiriniz doğmayacaktınız." Gözlerinde çakan şimşeklerle bana baktığında gözlerimi kaçırmadım. "James asla doğmayacaktı, Ella ve Theo, Irene, Persephone... karımı sevdim. Benim kabahatlerimin suçlusu o değil. Ama kimseye, ne Calliope'ye ne de bir başkasına, sizleri bu dünyaya getirdiğim için özür dilemeyeceğim. Sen dâhil."

"O halde Calliope'den bir farkın yok. Sevgi bizlere ailemizi incitme hakkı vermez. Ailenin ne olduğunu hatırlıyorsun, öyle değil mi?"

Walter başını yana eğdi. "Bununla ne demeye çalışıyorsun?"

"Bir kez bile beni görmeye gelmedin." Tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim. Ellerimi kanatabilseydim, belki pençeleriyle içimden çıkmaya çalışan öfke bir şekilde hafiflemiş olurdu. "Annem hastalandıktan sonra neler yaşadığımı biliyordun ama umursamadın."

Yavaşça "Birçok ölümlü evladım var," dedi. "Testleri geçebileceğin kesin değildi ve başarısız olma ihtimalini göz önüne alarak seninle bir bağ kurmaktan kaçındım."

"Neden, değerli sırrının açığa çıkacağından korktuğun için mi?"

"Annenin senin hakkında bana anlattıklarından korktuğum için. Seni görmeye geldiğim anda, seveceğimi biliyordum. Asla tanımadığım çocuklarımı kaybetmenin acısı yeterince fazla. Ama sevdiğim birini kaybetmek..." Camdan tabutun kenarını okşadı.

Omuzlarım sessiz hıçkırıklarla sarsılmaya başladı. "Sana ihtiyacım vardı. Bana her şeyin geçeceğini söyleyecek birilerine ihtiyacım vardı. Yalnız olmadığımı bilmeye ihtiyacım vardı ve sen sırf beni sevmekten korktuğun için mi umursamadın?"

"Konsey başından beri seni izliyordu ve hayatının bazı bölümlerine müdahale ediyordu. Seni Eden'da yaptığımız gibi seviyor ve kolluyorduk. Asla yalnız olmadın, Kate, en kötü günlerinde bile."

"Ama bunu *bilmiyordum*," diye haykırdım. "Bilmediğim bir şey hayatımda bir fark yaratmaz."

"Özür dilerim." Sesi çatladı. "İhtiyacın olan bir baba gibi davranamadığım için özür dilerim. İnsanlarımın hak ettiği gibi bir kral olamadığım için özür dilerim. Ve kızımın fedakârlıkların en nihaisini yapmasına izin verdiğim için özür dilerim. Senin ya da dünyadaki hiç kimsenin affını beklemiyorum, ama bir gün, Ava'nın hatırına, ailenin bir parçası olmama, sen büyürken olmam gerektiği gibi baban olmama izin vermeni umuyorum. Ava'nın ikimiz için de isteyeceği şey bu olurdu."

Yüzüne tükürmek isterdim, ona gidip kendini becermesini ve böylesine çıkarcı bir sürüngeni sevmek isteyecek başka bir evlat bulmasını söylemek isterdim ancak sözlerindeki gerçekler yüzünden olduğum yerde donup kaldım. Haklıydı. Ava böyle olmasını isterdi. Benim bir babaya ihtiyacım olduğu için değil, ama Walter'ın hatalarına rağmen kendisini sevecek, anlayacak ve ona bir şans tanıyacak bir evlada ihtiyacı olduğu için. Herkese, hatta Calliope ve Kronos'a bile elimden geldiğince şefkat ve anlayışla yaklaşmaya çalışmıştım. Ava aynı şeyi Walter için de yapmamı isterdi. Walter'ı da kendisini bıraktığım gibi yüzüstü bırakmamamı isterdi.

Sessizce "Benden vermeyi bilemediğim kadar çok şey istiyorsun," dedim ve içimdeki tüm mücadele gücü tükendi. Tekrar Ava'nın yüzüne odaklandım. "Beni incittin, annemi incittin ve tüm ailemizi incittin."

Elini ihtiyatlı bir şekilde omzuma koydu. "Biliyorum. Ve sonsuzluğu bunu telafi etmekle geçireceğim. Çok fazla şey vaat edemem, ama her zaman yanında olacağıma... her zaman yanında olacağımıza söz verebilirim. Başlangıçtan beri olması gerektiği gibi."

Şişmiş dudaklarımı birbirine bastırarak başımı salladım. Neden olduğu onca acıdan sonra, öylece yan yana dururken onu affedemezdim ama bir gün bunu deneyecektim. Ava için deneyecektim.

* * *

Camdan tabut üç gün kadar taht odasında durdu ve Ava'nın görüntüsü asla yalnız kalmadı. İlk olarak yalnızca konsey üyeleri geldi ve her biri onunla yalnız kalmak istedi. Hepimiz kendi payımıza düşen zamanı doldurduğumuzda Walter Olimpos'a ulaşan portalı açtı ve diğerlerinin yardım almaksızın yukarı gelmelerine izin verdi.

Saatler geçip ölüm haberi yayılırken daha önce hiç görmediğim tanrılar saygılarını sunmak üzere Olimpos'a geldiler. Bazılarının isimleri tanıdıktı ama hiçbir şey beni Ava'nın yaşamı boyunca etkilediği insanların sayısıyla yüzleşmeye hazırlamamıştı. O üç günlük yas süresince taht odası her zaman dolu kaldı ve odayı saran hüzün örtüsü her bir yeni yüzle daha da ağırlaştı.

Sarı bukleli bir oğlan, tek kelime bile etmeden tabutun yanında nöbet tutuyordu. Nicholas ve Dylan farklı zamanlarda ona katılıyorlardı ve oğlan Dylan'ın yanında biraz gergin davransa da, Nicholas'ın yanında rahatlamışa benziyordu.

Koridorun yanında oyalanarak içeridekileri izlediğimiz sırada Henry "Eros. Artık Eric," dedi. "Ava'nın en büyük oğlu," dedi.

Görüşüm bulandı ve izin istemek zorunda kaldım. Ava'nın konseyin diğer üyelerini ne kadar derinden etkilediğini biliyordum, ama uzun ömrünün oluşturduğu yolları, yaşadığı binlerce yıl boyunca kendine yarattığı aileyi görmek asla iyileşmeyeceğini bildiğim yaraların bir kez daha kanamasına neden olmuştu.

Üçüncü günün şafağı yıldızlı göğün arasından süzülürken Walter bizleri yanına çağırdı ve camdan tabut ışıkla parlarken diğer tanrılarla birlikte toplanarak bir daire oluşturduk.

Tabut, günışığı gecenin son zerrelerini yutarken gözden kayboldu.

Dünyaya ait diğer tanrılar birer birer ayrılırken Eros arkada kaldı. Tahtlar geri dönerek saniyeler önce Ava'nın görüntüsünün bulunduğu yeri çevrelediler ve her birimiz kendi yerlerimizi aldık. Kucağımda mışıl mışıl uyuyan Milo'yu sallarken Walter'ın iki yanında duran boş tahtları görmezden gelmeye çalıştım. Bitkin, ancak gittikçe iyileşmekte olan Nicholas elini Ava'nın deniz kabuklarından yapılmış tahtının

koluna koydu. Yanaklarındaki gözyaşlarını silerken bakışlarımı başka yöne çevirdim.

Walter sessizliği bozarak "Kız ve erkek kardeşlerim, kız ve oğullarım," dedi. "Kayıplarımızın ardından sonsuza kadar yas tutacak olsak da, yerlerinin doldurulması gerektiğini kabullenmemizin vakti geldi."

Anneme baktım. Calliope'nin yerini başkasına vermek mantıklıydı. Henry'nin Ölüler Diyarı'nı tek başına yönetememesi gibi, Walter'ın da kendi âleminin üstesinden tek başına gelemeyeceği açıktı. Ama ya Ava?

Annem hafifçe elimi okşadı. *Her şey vaktiyle.*

Walter "Kraliçemin yerini alacak kişiyi ben seçeceğim," dedi. "Bu sırada Diana'nın geçici olarak bu görevi üstlenerek bana yardım etmesini talep ediyorum."

Annem "Elbette," dedi. "Elimden geleni yaparım."

Walter başını eğdi. "Teşekkür ederim. Ava'nın yerine gelince, buna değecek birini bulabilmek için bir kez daha dünyayı arşınlamamız gerekecek. Bu kolay bir görev değil. Ava..." Durakladı. "Ava yeri doldurulamaz biriydi. Başka türlü olduğunu iddia edemeyiz, ancak görevlerimize devam etmemiz gerekiyor. Kate."

"Evet?" dediğimde annemin parmaklarımı tutan eli biraz daha sıkıldı.

"Ava'nın yerini almanın uygun olacağını düşünüyorum. Geçici olarak," diye ekledi. "Görevini üstlenebilecek birilerini bulana kadar."

Henry itiraz etmeme fırsat vermeden "Ölüler Diyarı'ndaki görevleri ne olacak?" dedi. "Yanımda olmasına ihtiyacım var, özellikle de krallığım bunca zamandır ilgisiz kalmışken."

Walter "Bu göreve sıkı sıkıya bağlanmasını beklemiyorum" dedi. "Yalnızca bize yeni bir tanrıça bulmamızda

zaman kazandırması yeterli. Dışarıda geçireceği yaz aylarında bunun üstesinden gelebilir."

Başımı iki yana salladım. "Artık yaz aylarında da Ölüler Diyarı'nda kalıyorum. Milo'dan ayrılmak istemiyorum." Ya da Henry'den, ama bu Walter'ın anlayabileceği türden bir gerekçe değildi elbette.

Walter "Bu arada Ava'nın görevlerine odaklanmak senin açından zor olmayacaktır," dedi. "Aramızda bu role en uygun kişi sensin, en azından kısa süreliğine."

Walter'ın gözüne kısa görünen bir süre kolaylıkla yüz yıla kadar uzanabilirdi. "Yapamam," dedim. "Üzgünüm, ama onun yerini alamam ve ailemden ayrılamam."

Eros—Eric "Ben yaparım," dedi. Tiz ve çocuksu sesine rağmen Eros, öğrendiğim mitlerden birkaçında belirgin bir biçimde yer alıyordu ve bu da o kadar da genç olamayacağı anlamına geliyordu. "Annem de böyle olmasını isterdi."

Walter "Her ne kadar cömertçe bir teklif olsa da," dedi, "sen bir konsey üyesi değilsin. Bu yeteneğe sahip değilsin."

Eric'in yüzü asıldı ve kederinin üzerine bir de hayal kırıklığını görmek karnıma aldığım bir yumruk etkisi yarattı. "Ben ona yardım ederim," deyiverdim. "Bana rapor verir ve ben de her şeyin planlandığı şekilde gitmesini sağlarım. Tabii uzun süreler boyunca Ölüler Diyarı'ndan ayrılmam gerekmediği takdirde."

Walter Henry'ye döndü ve Henry bir kez başını salladı. "Kate kendini hazır hissetmediği bir göreve zorlanmadığı takdirde benim için uygun," dedi.

Walter "Pekâlâ," dedi. "Buna ek olarak, Eric ve Kate'e bu görev için kalıcı birini bulma görevini veriyorum."

Bir tanrıça. Başka bir tanrıça bulmamızı istiyordu. Ya da testlere tâbi tutularak tıpkı benim gibi ölümsüzlük hakkı kazanacak birini. "Nasıl?"

Omuz silkti. "Üstesinden geldiğiniz sürece bunu nasıl yaptığınız pek önemli değil. Henry bu sürece oldukça aşina. Size yardım edebilir."

Henry kabul ettiğini belirten bir şeyler mırıldandı ve o anda, Ava'nın konseydeki yerini dolduracak birini—var olmayan birini—bulma görevi Eric ile bana kaldı.

Ancak tekrar düşündüğümde, Henry'nin yeni bir kraliçe arayışına başladığında da aynı şeyleri hissetmiş olması gerektiğini fark ettim. Eğer Henry korkuları ve tereddütleri ile başa çıkabildiyse, ben de çıkabilirdim. Usulca "Tamam," dedim. "Deneyeceğim."

Walter "Deneyeceğini biliyorum," dedi. "Ve mükemmel bir şekilde üstesinden geleceksin."

Bu işimizi uzatabilirdi ama yine de Ava'ya layık olan bir vâris bulmak istiyordum. Bu kadarını hak ediyordu. Çemberin diğer yanındaki James bana gülümsediğinde ona ufak bir gülümsemeyle karşılık vermeyi başardım. James görevimin üstesinden gelemesem bile her zaman bir adım arkamda olacaktı. Her biri öyle olacaktı.

Konsey mükemmel değildi, hem de katiyen değildi. Dylan muhtemelen benden asla hoşlanmayacaktı. Üyeler sürekli birbirlerine asla anlayamayacağım bilmiş bakışlar fırlatacaklardı. Walter ile ikimiz sonsuz zamanımızı birbirimize kafa tutmakla geçirecektik ve beni dengi olarak görmesi çok uzun bir zaman alacaktı. Ancak tartışmalara, hayal kırıklığına, sırlara ve aradaki mesafeyi asla kapatamayacağım binlerce yıllık tarihlerine rağmen artık ailem olmuşlardı. Ve onları hiçbir şey için yarı yolda bırakmayacaktım.

* * *

Ertesi sabah Henry ve Milo ile birlikte Ölüler Diyarı'na döndük. Mağaraların kasvetine rağmen, dünyada olmak istediğim başka hiçbir yer yoktu. Evimizdeydik.

Kırmızı ve altın renginin hâkim olduğu yatak odamıza girerken kapı eşiğinde durarak etrafa bakındım ve gırtlağımda oluşan düğümü yutmaya çalıştım. Ava önceki yıl buraya gelmemden önce odayı yenilemişti. Ne zaman, her şey onu hatırlatmaktan vazgeçecekti?

Asla vazgeçmeyeceğini umuyordum. Suçluluk duygusu ve acı beni öldürse de, onu sonsuza kadar hatırlayacağıma söz vermiştim.

Henry başını eğerek yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Zamanla kolaylaşacak."

"Söz mü?" dedim.

"Evet." Dudaklarını alnıma bastırdı. "Sana her şeyin geçeceğine dair söz veremem, bu acı artık senin bir parçan. Hepimizin bir parçası. Bunu bildiğimize ve bu acıya katlanmak zorunda olduğumuza göre, bir daha asla aynı şeyleri yaşamamak için elimizden geleni yapacağız."

İç geçirdim. "Onu özlüyorum. Walter'ın nasıl öylece Ava'nın yerine başkasını bulmamızı istediğini anlamıyorum."

Usulca "Ben de Persephone'nin yerini alacak birini asla bulamayacağımı düşünmüştüm," dedi. "Aslında, bulamadım da. Çok daha iyi bir şey buldum. Seni buldum."

Elimi kalbinin üzerine koydum ve tek kelime etmedim. O anda onu ne kadar sevdiğimi hiçbir kelime tarif edemezdi. Henry burnunu saçlarıma gömdü ve birlikte, sessiz bir ritimle ileri ve geriye doğru sallanırken bana sarıldı.

"Asla Ava'nın yerini alacak birini bulamayacaksın, çünkü öyle biri yok," diye mırıldandı. "Ama sevgiyi Ava'nın anladığı

şekilde anlayan birini bulacaksın. Sevginin varlığında vücut bulduğu birini. Ava'yı tanımlayan adanmışlık ve tutkuyu şüphesiz bir biçimde taşıyan birini. Ve bir gün, belki birkaç yıl içinde, belki de yüzyıllar sonra yaptığın şeyin tam ortasındayken duraklayacak ve etrafına bakacaksın ve işte o zaman her şeyin tekrar yoluna girdiğini fark edeceksin. Belki hiçbir zaman tam olmayacak, çünkü hiçbir şey bir kaybın yarattığı boşluğu dolduramaz. Ama etrafındaki bölgeler büyüyecek. Seveceksin. Mutlu olacaksın. Tekrar güleceksin. Ve o gün, bu günden daha güzel olacak. Söz veriyorum."

Aramızda duran bebekle birlikte ona sarıldım ve burnumu boynuna gömdüm. "Seni seviyorum," diye fısıldadım. "Beni seçtiğin için teşekkür ederim. Beni dünyana kabul ettiğin için teşekkür ederim."

"Teşekkür etmesi gereken kişi benim." Dudakları saçlarıma dokundu ve parmakları saçlarımın uçlarından geçerek sırtıma indi. "Ve bu teşekkürü sonsuz hayatımın geri kalanı boyunca edeceğim. Hayatımı kurtardın, Kate. Bana her şeyi verdin. Sonsuza kadar seninle olmaktan daha fazla istediğin hiçbir şey yok."

Dayanmış olduğum göğsünden yukarı bakarak "Olacaksın," diye geveledim. "Seni bir daha asla bırakmayacağım."

Dudaklarını benimkilere dokundurmaya yetecek kadar geri çekildi. "Güzel."

Ona bir öpücük daha verdim; bu sefer daha derin ve söyleyemediğim her şeyle doldurduğum bir öpücük. Onu ne kadar sevdiğimi, sadece onun için değil, birlikte kurduğumuz aile için ona ne kadar minnettar olduğumu... hepsini. Hayatını kurtarmış olabilirdim ama o da benimkini kurtarmıştı. İkimiz de bir daha asla böylesine karanlık bir yalnızlığa katlanmak zorunda kalmayacaktık.

Aramızda duran Milo ufak bir ses çıkardığında, ona bakabilmek için Henry'nin dudaklarından ayrıldım. Milo sesler çıkararak minik yumruklarını sallamaya başladı. "Evet, tamam, sana da bir öpücük," diyerek sırıttım ve alnına bir öpücük kondurdum. "Sen ne kadar da ısrarcı bir ufaklıksın böyle."

Henry "Hizmetçiler bizimkinin yanında Milo için bir bebek odası hazırladı," dedi. "Orada ihtiyacı olan her şey var."

"Evet, var." Bir kez daha Henry'ye baktım. "Bana bir iyilik yapar mısın?"

"Elbette," dedi. Bir an tereddüt ettim ve sonra, şimdiye kadar ona sorduğum en zor soru dilimden dökülüverdi.

Hakkını vermem gerekir; bana hiç karşı çıkmadı. Bundan hoşlanmamıştı, zaten ben de hoşlanmıyordum. Ancak bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. Ve yapılması gereken de buydu. Elimi tuttu ve etrafımızı saran yatak odası yavaşça yok olarak yerini siyah kayalar ve devasa bir mağaraya bıraktı.

Tartarus'un girişi.

Henry "Duvardaki geçidi mühürledim," dedi. "Artık oraya yalnızca biz girebiliriz."

Başımı salladım. Risk almaya gerek yoktu. Tek kelime etmeden Milo'yu bir kez daha öperek Henry'ye uzattım. Kollarım onsuz bomboş kalmıştı ama şimdiye kadar sonsuz hayatına yetecek kadar tehlikede bulunmuştu zaten. Ne olursa olsun, Henry'nin yanında güvende olacaktı.

Yavaşça geçide doğru gittim. Bir zamanlar siyah kayalardan oyulmuş olan parmaklıklar artık beyaz ışıkla parıldıyordu. Rhea. Yapabildiğim kadar doğruldum. "Kronos, seninle konuşmak istiyorum."

Birkaç saniye boyunca hiçbir şey olmadı. Çağırdığım anda koşarak bana gelmesini beklediğimden değildi elbette, ama işleri bu kadar zorlaştırması da gerekmiyordu.

"Lütfen," dedim. Kelimeler dilimi acıtıyordu. "Sonsuza kadar burada beklemeyeceğim."

Sonunda mat bir sis bulutu yerden süzülerek geçide yaklaştı ancak parmaklıkların ötesinde birden durakladı. Kronos, Ölüler Diyarı'nı kasıp kavuracak kadar güçlü olduğu bir önceki seferin aksine, tamamen kapana kısılmıştı.

Sis bulutu bir erkeğin şekline büründü ve Kronos her zamanki gibi dimdik ve gururlu bir şekilde geçide yaklaştı. "Kate, sevgilim, benim için geri geleceğini biliyordum."

"Buraya seni serbest bırakmak için gelmedim," dedim. "Seninle zaman geçirmek için buradayım."

Kronos tek kaşını kaldırarak "Öyle mi?" dedi. Arkamdaki bir şeye odaklandığında kaşlarımı çattım. Yaptığı onca şeyden sonra Henry ya da Milo'ya bakmaya hakkı yoktu. "Ne anlamda?"

"Arkadaşın olarak. Ya da hiç olmazsa sana eşlik eden biri." Ateşten bir gölde yanmayı tercih edecek olsam bile. "Kimse sonsuzluğu tek başına geçirmeyi hak etmez."

Kronos'un yüz ifadesi düşünceli bir hal aldı. "Bunu umursayacağını düşünmemiştim."

Serinkanlılıkla "Umursamıyorum," dedim. "Aileme yaptıkların için senden nefret ediyorum. Ava'yı iyileştirmediğin için senden nefret ediyorum. Kendi arzularından başka bir şey göremeyen bir megalomanyak olduğun için senden nefret ediyorum. Ama doğduğu gün oğlumun hayatını kurtardın ve ben bunu asla unutmayacağım." Durakladım. "Hayatında hiç kimse kalmamışken kapkaranlık bir geleceğe bakmanın ne demek olduğunu biliyorum ve hiç kimse böyle

bir şeyi hak etmez. Bu yüzden seni görmeye geleceğim. Her gün değil, ama birilerinin seninle birlikte olduğunu hatırlamana yetecek kadar sık geleceğim. Sana yalnız başına olmadığını hatırlatacak kadar."

Kronos gözlerini kıstı. "Peki, gelmeni istemezsem ne olacak?"

"Çok yazık olur. İstesen de istemesen de bunu yapacağım, bu nedenle alışsan iyi edersin."

Uzun bir an geçti ve Kronos sonunda başını salladı. "Pekâlâ. Şimdilik hoşça kal."

Kronos sisin içinde kayboldu ve ince sis huzmeleri tamamen karanlık tarafından yutulana kadar yavaşça parmaklıklardan geriye doğru süzüldü. Titrek bir nefes alarak gümbürdeyen kalbimi yatıştırmaya çalıştım ve Henry elini sırtıma koydu.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı. Bu iki kelime, asla büyüsünü kaybetmeyecek olan tek şeydi. "Bazen insanı çileden çıkaracak kadar iyi kalpli olsan da."

Parmaklarımı Milo'nun yanaklarında gezdirerek neredeyse yüzüncü kez kendimi gerçekten orada olduğuna ikna ettim. "Konseyde böyle birine de ihtiyaç var," dediğimde Henry kıkırdamaya başladı.

"Evet, sanırım haklısın. Şimdi gel." Elimi aldığında tenime dokunan teni bana bu dünyaya dair sevdiğim her şeyi hatırlattı. "Eve dönelim."

Etrafımızdaki siyah kayalar geriye yalnızca savaşın belirsiz kalıntıları ile savaştığımız kalp acısını bırakarak yok oldu. Henry haklıydı: Zamanla her şey iyileşecekti, her zaman olduğu gibi. Kayıplarımız bizleri ne kadar iyi tanımlasa bile, umut besleyebilme yetimiz de bu tanıma dâhildi.

Ve şu andan itibaren, geleceğin bizim için kesesinde saklıyor olduğu her şeyle birlikte yüzleşecektik. Sonsuza kadar.

* * * * *

TANRILAR KILAVUZU

ZEUS.....WALTER

HERA.....CALLIOPE

POSEIDON.....PHILLIP

DEMETER.....DIANA

HADES.....HENRY

HESTIA.....SOFIA

ARES.....DYLAN

AFRODIT.....AVA

HERMES.....JAMES

ATHENA.....IRENE

APOLLO.....THEO

ARTEMIS.....ELLA

HEPHAESTUS.....NICHOLAS

DIONYSUS.....XANDER

Ve böylece TANRIÇA SERİSİ sona eriyor... şimdilik.

Ancak Aimée Carter yeni bir seriye başlamak üzere.

İnsanların kaderini bir sınavın belirlediği,
fakat tek bir kızın bu kaderi kendi eline alacağı
yeni bir dünyaya göz atmak için sayfayı çevirin.

2013 sonunda tüm kitapçılarda

1
TALİHSİZ

Bir portakal çalmak için hayatımı tehlikeye atmak aptalca bir şeydi, ancak diğer günlerden farklı olarak bugün, yaptığım şeyin sonuçlarını umursamıyordum. Eğer şansım varsa Kalkanlar beni yere fırlatarak beynime bir kurşun sıkardı.

On yedi yaşında ölmek. Müthiş bir kurtuluş.

Kalabalık marketin içinde hızla ilerlerken enseme dokundum ve irkilmemeye çalıştım. O sabah saçlarımın hizasındaki küçük bir çil dışında beyaz ve pürüzsüz bir tenim vardı. Şimdi ise öğlen vakti gelmiş ve sınav sona ermişti, yüzüm ise asla çıkmayacak siyah mürekkep lekeleri ile asla düzelmeyecek çıkıntılarla kaplanmıştı.

III. En azından bir II değildi, ama bu da pek parlak sayılmazdı.

Erkek arkadaşım Benjy "Kitty," diye seslendi. Marketteki herkesten daha uzun olan bacaklarıyla attığı gevşek adımlarla bana doğru gelirken uzun kızıl saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. Yanından geçtiği kadınların çoğu kafalarını çevirip ona baktığında, kaşlarım biraz daha çatıldı.

portakalım gibi öldürtecek ya da tutuklanarak Başkayer'e gönderilmesini sağlayacak bir şey değildi. Satıcı çiçeklerden birini almasına izin vermiş olmalıydı.

"Çok yıllık bitki, ekildikten sonraki her sene büyümeye devam eden bitkilere verilen addır." Çiçeği avucuma koyarak beni yanağımdan öptü. "Asla vazgeçmezler, tıpkı çok yakından tanıdığım biri gibi."

Gülümsemeyi başardım. "Teşekkür ederim." Menekşeyi kokladım ama bir kokusu varsa bile, etrafımızdaki onca şeyin kokusuna karışıp yok olmuştu.

Serin sonbahar gününe rağmen marketin içi bunaltıcıydı. İnsanlar bir araya sıkışmış ve cızırdayan etler, taze meyveler ve satıcıların satmaya çalıştığı daha yüzlerce şeye karışan bir koku yayıyorlardı. Genellikle bu kokuyu umursamazdım, ama bugün midemi bulandırmıştı.

Çiçeği koruyabilmek için parmaklarımın arasına alarak "Gitmemiz gerekiyor," dedim. Diğer elimdeki portakal geçen her saniyeyle daha da ağırlaşıyor gibiydi ve birilerinin bizi fark etmesi uzun sürmeyecekti. Benjy kalabalıktan rahatlıkla ayırt edilebiliyordu.

Gözleri birden portakala doğru kaydı ama çıkışa doğru peşimden gelirken sessizliğini koruyarak kolunu omuzlarıma attı. Dokunuşuyla birlikte gergin bir şekilde saçlarımı kenara iterek dövmemi fark etmesini bekledim. Henüz sormamıştı, ancak bu nezaket sonsuza kadar sürmeyecekti.

Posterleri görmüş ve konuşmaları dinlemiştim. Herkes dinlemişti. Her birimizin toplumda hak ettiği bir yeri vardı ve bunun ne olduğunu belirlemek bize bırakılmıştı. Sıkı çalışır, yüksek notlar alır ve elimizden geldiğince fazla bilgi öğrenerek özel olduğumuzu kanıtlamaya çalışırdık. Ve on yedi yaşına basınca sınava girdiğimizde iyi bir meslek, yaşayacağımız güzel bir mekân ve topluma katkıda bulunmanın

vermiş olduğu tatmin duygusu—yani anlamlı bir hayat sürmek için ihtiyacımız olan her şeyi verirlerdi.

Benim de istediğim tek şey buydu: kendimi kanıtlamak, şu anda olduğum Extra'dan çok daha iyi biri olduğumu kanıtlamak. İkinci çocuk olmama rağmen var olmayı hak ediyordum ve Valentine'lar ben Başkayer'e göndermemekle bir hata etmiş sayılmazlardı.

Şimdi ise elime geçen fırsat sona ermiş ve ortalama bir IV bile kazanamamıştım. Kendimi bildim bileli hayalini kurduğum o anlamlı yaşam yerine, bir III ile yetinmek zorunda bırakılmıştım. Bende özel olan hiçbir şey yoktu; hükümete göre en baştan doğmaması gereken Extra'lardan yalnızca bir başkasıydım.

Tam bir israf.

Hepsinden kötüsü, kazandığım III yüzünden ne kadar onlardan nefret etmeye çalışsam da, bunun hükümetin hatası olmadığını bilmekti. Herkesin adil bir şansı olurdu ve ben kendi şansımı öylece havaya uçurmuştum. Şimdi bu başarısızlığımın kalıcı bir ibaresi olarak, ensemdeki dövmenin utancıyla yaşamak zorundaydım ve bunu kaldırabileceğimden pek emin değildim.

Kalkan üniforması giymiş sıska bir adam önümde durarak sessizce yanımdaki ganimeti istemek için kolunu öne uzattığında Benjy ile neredeyse çıkışa varmak üzereydik. Kemerinin yanına takılmış tabanca bana başka bir seçenek bırakmamıştı.

Portakalı iade ederken "Onu yeRde buldum," diye yalan söyledim. "Satıcıya geri götürecektim."

Kalkan "Elbette geri götürecektin," dedi ve parmağını çevirerek, arkamı dönmemi istediğini belirtti. Benjy kolunu omuzlarımdan indirdi ve o anda bedenimi, akkor gibi yanan

ve koşup oradan uzaklaşmam için beni dürtükleyen bir panik dalgası sardı.

Ama kaçtığım takdirde Kalkan Benjy'yi suçlayabilirdi ve şu an için tek umabileceğim şey verdiğim bu aptal kararın onu da etkilememesiydi. Benjy'nin on yedisine basmadan önce bir ayı daha vardı ve o zamana kadar yaptıklarından sorumlu tutulamazdı. O sabaha kadar, ben de tutulmuyordum.

Arkamı dönerek kirli, sarı saçlarımı adamın ensemi görebilmesi için toplarken kalabalığın bakışları karşısında yanaklarım kızardı. İşareti ya da işaretin etrafını çevreleyen ve rütbemi çildime kazıyan iğne yüzünden hâlâ acımakta olan kızgın, kırmızı lekeleri istesem bile gizleyemezdim.

Benjy ensemdeki III yazısını görünce kaskatı kesildi. Gözlerine bakamadığım için, bakışlarımı doğruca önüme diktim.

Adam dövmenin üzerinde oynanmadığından emin olabilmek için parmak uçlarını işaretin üzerinde gezdirerek üç çizgiyi yokladı. Tatmin olduktan sonra elini indirdi. "Doğruyu mu söylüyor?" dedi ve Benjy derhal başını salladı.

"Evet, efendim. Biz de az önce standa doğru gidiyorduk." Benjy arkasını dönerek adama boş ensesini gösterdi. "Sadece bakınmaya gelmiştik."

Kalkan homurdandı ve portakalı havaya fırlatarak tekrar yakaladı. Kaşlarımı çattım. Gitmeme izin verecek miydi, yoksa dizlerimin üzerine çökmemi söyleyerek beni vuracak mıydı? Bir buçuk metreden daha yakınımızda, başka bir hırsızdan kalan kahverengi kan lekeleri kurumaya yüz tutmuştu. Kendimi oraya bakmamaya zorladım.

Belki de beni Başkayer'e gönderirdi, ancak bundan şüpheliydim. Piç kurusu tetiği çekmeye hazır görünüyordu.

"Anlıyorum," dedi. Bana doğru eğildiğinde duyduğum ekşi ağız kokusunun karşısında burnumu kıvırdım.

"Gözlerinin Lila Valentine'ınkilerle aynı renkte olduklarını biliyor muydun?"

Lila Valentine, yani Başbakan'ın yeğeni, o kadar vahşice bir popülaritesi vardı ki, birilerinden tuhaf bir tonu olan mavi gözlerimin onunkilere benzediğini söylediğini duymadan bir hafta bile geçiremiyordum.

Sıkılmış dişlerimin arasından "Hayır," dedim. "Hayatımda hiç böyle bir şey duymadım."

Kalkan doğruldu. "Adın ne?"

Sesimdeki hırıltıyı kontrol altına almaya çalışarak "Kitty Doe," dedim. İçinde en ufak bir kendini koruma güdüsü olan biri bile Kalkanlarla böyle konuşamazdı, ama bu sabah olanlardan sonra kimsenin kıçını yalayacak sabrım kalmamıştı.

Gözucuyla Benjy'nin kaşlarını çattığını gördüm ve neredeyse sessiz sorularını duydum. *Sen ne yaptığını sanıyorsun?*

Tam bir budala gibi hayatımı tehlikeye atıyordum, işte yaptığım buydu.

Kalkan tabancasına dokundu. "Olduğun yerde kal. Hareket edersen, ölürsün, çaktın mı?"

Sessizce başımı salladım. Ona hayır deme gibi bir şansım da yoktu sonuçta.

Adam arkasını döndü ve kalabalığın arasına süzülerek birkaç kişinin aramıza girmesine izin verdi. Benjy dirseğime dokunduğunda birden gözlerimiz buluştu. Başka söze gerek yoktu. Tam olarak ne düşündüğünü biliyordum.

Hiç tereddüt etmeden yerimizden fırladık.

TEŞEKKÜR

Kate Winters'ın hikâyesini sonlandırmak hayatımda yaptığım en zorlu ve en tatminkâr şey oldu, ama okuyucuların coşku ve desteği olmaksızın bunu yapmam imkânsız hale gelirdi.

Bu nedenle her şeyden önce sana—evet, sana—bu seriyi okuduğun için teşekkür ederim. Bunu sensiz asla başaramazdım.

Ek olarak, aşağıda isimleri geçen kişilere şükranlarımı sunmak istiyorum:

Her zaman söylediğim gibi, efsunlu temsilcim Rosemary Stimola ve bana sunduğu sonsuz bilgi ve desteği olmasaydı, şu an bunları yazıyor olamazdım.

Bütün Harlequin TEEN ekibi ve özellikle de inanılmaz editörüm Mary-Theresa Hussey, uzman editör Natashya Wilson ve halkla ilişkiler uzmanı Lisa Wray. Hepinize bu kitaplara bir şans tanıdığınız için teşekkür ederim.

Bu yolda attığım her adımda bana sonsuz bir sabır gösteren Caitlin Straw.

Gün geçtikçe büyüyen ve özellikle en başından beri bu seriyi desteklemiş olan Young Adult kitap blogcuları.

Tüm yazar arkadaşlarım, özellikle Courtney Allison Moulton, Carrie Haris, Lauren DeStefano, Sarah J. Maas ve Melisa Anelli.

Yazı yazmak konusunda kafalarını şişirmeme izin veren herkes, özellikle Nick Navarre, Ally Hess, Kendall Basore ve Kristine Kempl.

Karla Olson-Bellfi, Barb Zdan, Mary Sweet, Lisa Rutledge, Mary Robert ve Sue Edwards-Haesler dâhil, tüm ana konsey.

Ama herkesten öte, yaptığı bütün fedakârlıkları, desteği ve modası geçmiş esprileri için babam Richard Carter'a teşekkür etmek istiyorum. Sen Tanrı'dan isteyebileceğim en iyi babasın. Seni her şeyden çok seviyorum.

Aşk ya da Yaşam. Henry ya da Çocuğu.
Ailesinin ya da Dünyanın Sonu.

KATE BİR TERCİH YAPMAK ZORUNDA...

Kate Winters, dokuz ay süren bir esaret boyunca kıskanç bir tanrıçaya, intikam peşinde olan bir Titan'a ve hiç beklemediği bir gebeliğe rağmen ayakta kalmayı başardı. Şimdi Tanrıların Kraliçesi doğmamış çocuğunu elinden almak istiyor ve Kate'in onu durdurması olanaksız. Fakat Kronos henüz kendi teklifini dile getirmedi.

Titanların Kralı Kronos, Kate'in sadakatine ve bağlılığına karşılık insanlığı bağışlayacak ve Kate'in çocuğunun kendisinde kalmasına izin verecektir. Ancak... Henry'yi, Kate'in annesini ve konseyin geri kalanını yok etmeye kararlıdır. Kate anlaşmayı reddettiği takdirde ise dünya üzerindeki en son tanrı ve ölümlü yok olana dek dünyayı yerle bir edecektir.

Sevdiği herkesin kaderi omuzlarındayken Kate imkânsız olanı başarmak ve evrendeki en güçlü varlığı yenmenin bir yolunu bulmak zorundadır, hem de sahip olduğu her şey pahasına...
Bedeli ölümsüzlüğü olsa bile.

"Okuyucular, şaşırtıcı ve bazen de zorlu yeni gerçekliği ile yüzleşen; yaşam, ölüm ve saplantıların oluşturduğu tehlikeler ve sevginin gücü hakkında yepyeni ve yürek parçalayıcı fikirler edinen Kate ile aralarında bir bağ kurmakta zorlanmayacaklar."

Booklist

www.ephesusyayinlari.com
9 786055 358402
www.duyguserin.com
Kapak Düzenleme: Duygu Serin

₺18